

என்னை நன்ருக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்ருகத்தமிழ் செய்யுமாறே.

கந்தபுராண நவநீதம்

ஸ்ரீ காசிவாசி சி. செந்திநாதையர்



யாழ்ப்பாணம்
கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்



விலை ரூபா 4-00

யா. கூ. த. நூ. ப. வி. க. வெளியீடு. 4.

உ
கணபதிதுணை
திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தபுராண நவநீதம்

ஸ்ரீ காசிவாசி
சி. செந்திநாதையர்
இயற்றியது.

வெளியீடு:
யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்
411/1, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு : 1969

1100 படிகள்

பதிப்புரிமை

விலை ரூபா : 4-00

Published by
THE JAFFNA CO-OPERATIVE TAMIL BOOKS
PUBLICATION & SALES SOCIETY LTD.
(Regd. No. J/1538 of 10-11-67)
411/1, K.K.S. ROAD, — JAFFNA.

அச்சுப்பதிவு : கூட்டுறவு அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை

''என்னை நன்ருக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்ருகத் தமிழ்செய்யுமாறே.''

''ஆறுமுகநாவலரின் ஒருமாணவர் செந்திநாதையர். டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் செந்தமிழுக்குச் செய்த பணிபோன்ற பெரும்பணியைச் செந்திநாதையர் சைவ சமயத்துக்குச் செய்திருக்கின்ருர். நாவலர் செய்யும் புராணப் பிரசங்கம், சைவப்பிரசங்கம் என்னும் இவைகளைக்கேட்டு, அதன்மேல் குறிப்பு எழுதிவைத்துவிட்டன்றி உறங்காத விரதம் பூண்டவர் செந்திநாதையர்.''

— (கந்தபுராண கலாசாரம்–பக்கம் 49)

''செந்திநாதையர் அவர்கள் கந்தபுராணத்தைப் பல நூறுதரம் பயின்று, ''கந்தபுராண நவநீதம்'' என்னும் நூலைச்செய்தார். நவநீதம் என்ருல் வெண்ணெய் என்று பொருள். கந்தபுராணமாகிய பாற் சமுத்திரத்தில் திரண்ட– திரட்டிய வெண்ணெய் என்று கருத்துக்கொள்ளலாம்.

— (ஷை பக். 75)

''தமிழ் நாட்டிற்கும், தாம்பிறந்த ஈழநாட்டிற்கும் அந்த மகான் அளப்பில்லாத சேவை செய்திருக்கிருர். மாயாவாத மாருதத்தை ஆசமனஞ் செய்வதற்கு ஐயர் ஓர் ஆதிசேஷ ஞகவே காட்சியளித்திருந்தார். தென்னிந்தியாவிலே நல்ல சாமிப்பிள்ளையவர்கள் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்தற்கும், ஆண்டாளம்மையார் சைவசித்தாந்த மழை பொழிதற்கும் நமது ஐயர் உறுதுணையாயிருந்தார். வேதாசலம் அவர்களின் குருவாகிய சோமசுந்தர நாயக்கர் அவர்களின் மாயாவாத கண்டன சண்டமாருதத்திற்கும் ஐயர் ஊன்றுகோலாயிருந்தார். இங்கே மாயாவாத துவம்ச கோளரி திரு. நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் கர்ச்சனைகளுக்கும், சிவஞானபோத திராவிட மாபாடிய வெளிப்பாட்டிற்கும் மகான் செந்திநாதையரே மூலபுருஷர். இந்த நாட்

டிலே இடையிடையே சைவசித்தாந்த சரபமாகிய ஈசான சிவாசாரியர் அவர்கள் சைவமழை பொழிந்து வருகின்றார்கள். இதற்கும் மூலகாரணமாயிருந்தவர் மகான் செந்திநாதையரே.

— (ஷை பக்கம் 77–78)

''இப்போதைய ஆண்மணிகளுக்குச் செந்திநாதையர் என்றொருவர் இருந்தார் என்றால் திகைப்பார்கள்; அப்படி ஒருவரை அறிய அவசியமில்லை. ஆண்மணிகளின் நிலை இதுவானால் பெண்மணிகளின் நிலையைப் பேசுவது வெட்கம்! வருஞ் சந்ததியாரின் நாடி நரம்புகளின் புராணேதிகாச இரத்தத்துக்கு இடமில்லை. ஓர் உத்தம ஆத்மா கரு இருப்பதற்கு ஏற்ற ஓர் உதரம் இனி இல்லை. ஓர் புனித ஆத்மா உடம்பெடுக்க நேர்ந்தால் எப்படிப்பட்ட தந்தை தாயர்களை அது நாடும்? அப்படிப்பட்ட தந்தை தாய் ஆகக்கூடியவர்கள் நம் சமூகத்தில் உண்டா? ஔவையாரிலும், திருவள்ளுவரிலும், பாரதத்திலும், இராமாயணத்திலும் முழுகித் திளைத்துத், திருமுறைகளும் சிவபுராணங்களும் பயிலும் ஆண்களையும், பெண்களையும் நாம் ஆக்கிவைத்திருக்க வேண்டாமா? உலகம் உய்ய ஓர் ஆத்மா கீழ் இறங்குவதெப்படி? இதனை நமது நாடும் தலைவர்களும் சிந்திக்கும் நாள் எந்தநாளோ?''

— (ஷை பக். 83)

இப்பகுதிகள், மதிப்பிற்குரிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் ''கந்தபுராண கலாசாரம்'' என்ற கட்டுரைத்தொகுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இத்தொகுப்பிலுள்ள பத்துக் கட்டுரைகளில் நான்கு கட்டுரைகள் மகான் செந்திநாதையரின் கல்வியறிவொழுக்கச் சிறப்புக்களைப் பற்றியும் அவர்கள் எழுதிய நூல்களைப் பற்றியும் ஆராயும் விமர்சனக் கட்டுரைகளாகும்.

இக்கட்டுரைகளைப் படித்த யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற்பதிப்பு விற்பனைக்கழக உறுப்பினர் சிலர், ஐயரவர்களின் நூல்கள் வெளிவரல் வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்பினார்கள்.

அவர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கவே ''கந்தபுராண நவநீதம்'' என்ற இந்த நூல் இப்பொழுது எங்கள் நான்காம் வெளியீடாய் வருகின்றது.

இந்நூலுக்கு, பண்டிதமணியின் நான்கு கட்டுரைகளுமே போதிய முன்னுரையாய் அமையுமெனினும், அவர்கள் தனியே மணியனைய ஓர் அணிந்துரை எழுதி நூலைச் சிறப்பித்துள்ளார். அவர்கள் எமக்களித்துவரும் ஊக்கத்துக்கு நன்றி கூறியமையாது.

இந்நூலை அச்சிடுவதற்கு பழம்பிரதியொன்றைத் தந்து இது வெளிவரவேண்டுமென்று வாழ்த்து வழங்கிய திரு. மா. பீதாம்பரன் அவர்கட்கு எங்கள் நன்றி யுரித்தாகுக.

பிரம்மஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள் எழுதிய ''ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திர''த்திலிருந்து செந்திநாதையரின் வரலாற்றை இந்நூலில் வெளியிட இசைவு நல்கிய சுன்னாகம் தனலக்குமி புத்தகசாலை அதிபர் திரு. மு. சபாரத்தினமவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியுடையோம்.

இந்நூல் அச்சாகுங்கால் அச்சுத்தாள்களை இடையிடையே பார்வையிட்ட பண்டிதமணியவர்கள், இந்நூலுக்கு அநுபந்தங்களாக, ஓர் அரும்பத விளக்கமும், பாட்டு முதற்குறிப்பகராதியும் இருத்தல் வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள்.

இவற்றையும், மூலநூலில் ஆங்காங்கே உள்ள பிழைகளாலும் பிறவற்றாலும் இந்நூலில் தவிர்க்கமுடியாது ஏற்பட்ட பிழைகளைக் காட்டும் ''பிழை திருத்த'' அட்டவணை முதலியவற்றையும் தயாரித்துத் தந்தவர் இருமொழிப் பண்டிதரும், புத்தூர் சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் ஆசிரியருமாகிய பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களாவர். செந்திநாதையர்பாற் கொண்டுள்ள பக்தி, அவரை இங்ஙனம் பெரும் பணிகளில் ஈடுபடச் செய்துள்ளது. அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரியது.

இந்நூலைப் படிக்கத் தொடங்குமுன் அநுபந்தத்தில் தரப்பட்டுள்ளபடி முதலில் பிழைகளை திருத்திக்கொள்ளும் படி அன்பர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

இந்நூலில் முதன்முதலாக எங்கள்கழக இலட்சிய மொழி யைக்கொண்ட கழக இலச்சினை அச்சிடப்படுகின்றது. அதனை வரைந்தும், மகான் செந்திநாதையரின் நிழற்படத்தை அச்சுக்கேற்றவாறு செய்துமுதவிய எம்இனிய நண்பரும் கழக உறுப்பினரும் சிறந்த ஓவியருமாகிய திரு.க. இராசரத்தினம் அவர்கட்கு நாம் என்றென்றைக்கும் கடமைப்பட்டுள் ளோம். அவருக்குக் கழகத்தின் நன்றி என்றென்றைக்கும் உரியது.

இந்நூல் அச்சாகுங்கால் அச்சுத்தாள்களைப் பிழைதிருத் தஞ்செய்த எம்செயலாளர் சைவப்புலவர் திரு. இ. செல்லத் துரை அவர்களும் திரு. க. கனகராஜா அவர்களும் செய்த உதவிகள் மிகப்பலவாகும். அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி உரியது.

இந்நூலினை இத்துணை வனப்புற அச்சிட்டுத்தந்த யாழ். கூட்டுறவு அச்சக அதிபர், எழுதுவினைஞர், தொழிலாளர் முதலிய அனைவர்க்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனது ஆசீர் வாதங்கள் கிடைப்பதாக.

இந்நூலைச் சைவப்பெருமக்கள் வாங்கிப் படித்துப் பய னடைந்தால் அதுவே நாவலர்பெருமானுக்கும், மகான் ஐயரவர்களுக்கும், பண்டிதமணியவர்களுக்கும் நாம் செய்யும் பெருங் கைம்மாறாகும்.

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க.

411/1, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
23-9-69

சி. சிவகுருநாதன்
தலைவர்,
யாழ். கூட்டுறவு த.நா.ப.வி.கழகம்.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் வழங்கிய

அணிந்துரை

நாவலர் அவர்களிடம் சமயபாடங் கேட்டவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கோர் மூவர். ஒருவர் திருவாவடுதுறைச் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்குக் கீழே இரண்டாம் பட்டமா யிருந்த நமசிவாய தேசிகர். மற்றொருவர் இணுவில் நடரா சையர். இருவரும் நாவலரிடம் சிவஞானசித்தியார் பாடங் கேட்டவர்கள்.

மூவருள் மூன்றாமவர் காசிவாசி செந்திநாதையர். செந்தி நாதையர் நாவலரது வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலையில் தலைமையாசிரியராயிருந்து கொண்டு, எட்டுவருட காலம் நாவலரை நிழல்போலத் தொடர்ந்து, நாவலர் செய்யும் சமயப் பிரசங்கங்களைக் குறிப்பெடுத்து எழுதிப் படித்தவர்.

நமது சமயம் வைதிக சைவம். வைதிகம் வேதநெறி. சைவம் சிவநெறி. அது அருள்நெறி; ஆகமநெறி. வைதிகம் சைவத்தில் முற்றாதவழி அவைதிகம்; சைவம் வைதிகத்தின் வழி வாராத வழி அசைவம்.

வடக்கே வைதிக சைவம், வைதிகமும் சைவமுமென இருவேறு சமயமாய்ப் பிறழ்ந்து நடப்பதைச் செந்திநா தையர் கண்டார்.

சைவமடங்கள், வேத வேதாந்தங்களைப் புறஞ்செய்து, வேதத்தை வகுத்த – வேதாந்த சூத்திரம் செய்த – பதி னெண் புராணங்கள் தந்த - வியாச முனிவரையே புறக் கணிப்புச் செய்தன. வைதிக மடங்கள், சிவாகமங்களையும், வேதசிவாகம நெறி பேணிய தமிழ்த் திருமுறைகளையும், சிவ ஞானபோதம் முதலிய சாஸ்திரங்களையும் பராமுகஞ் செய் தன. இந்த அறியாமைக் கொடுமைகளை ஒரு செந்திநாதைய ரால் பொறுக்க முடியவில்லை. சைவ வேதாந்தம், தேவாரம் வேதசாரம், பிரமசூத்திரத்துக்கு நீலகண்டர் செய்த பாஷிய

மொழிபெயர்ப்பு, சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம் முதலிய அருமந்த நூல்கள் மேற்காட்டிய கொடுமைகளைப் போக்கும் பொருட்டே ஐயரவர்களால் வெளிப்படுத்தப் பட்டவை.

ஐயர் அவர்கள் நாவலர் வழிநின்று கண்ட உண்மைகள்,

"வேதமுட னாகம புராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக அத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரிவா எடுத்துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை
உண்டுபண்ணும் ஞானமாகும்
ஊகம் அநுபவம் வசனம் மூன்றுக்கும் ஒவ்வும்"

என முன்னமே தாயுமான சுவாமிகளாற் பேசப்பட்டவை.

தாயுமானவருக்கு முன், வைதிக சைவ உண்மையைத் தெட்டத்தெளிய வெளிப்படுத்தியருளியவர் கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகள். சுவாமிகள் அருளிய கந்தபுராணத்தை, 'அத்தியற்புத அதிமதுர சுத்தச் செந்தமிழ்' என்கின்றார் ஆறுமுகநாவலர். கந்தபுராணத்தில்,

"ஏத்திடு சுருதிக ளிசைக்கு மாண்பொருள்
மாத்திரைப் படாவெனா மாசில் காட்சியர்
பார்த்துணர் பான்மையிற் பலவ கைப்படச்
சூத்திர மானவுஞ் சொற்று வைகினான்"

என வியாசமுனிவரும், அவர் செய்த பிரயசூத்திரமாகிய வேதாந்தமும் போற்றப்படுவதும்,

"வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன்"

"சுத்த வாதுளம் முதலிய தந்திரத் தொகுதி
உய்த்துணர்ந்திடு நீரரே ஒரு சிறிதுணர்வார்"

எனச் சுப்பிரமணியப் பிரபாவம் பேசும் இடங்களும் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியவை. தந்திரம் - ஆகமம்.

கந்தபுராணம் தோன்றிப் பன்னூறு வருடங்களாகியும், அதனை மடங்கள் பேணும் முறையிற் பேணாமை, பொருணூலின் அருமை தெரியாமையேயாம். தெரியாமைக்குக் காரணம்,

"முந்தொரு காலத்தின் மூவுல கந்தன்னில்
வந்திடு முயிர்செய்த வல்வினை யதனாலே
அந்தமில் மறையெல்லா மடிதலை தடுமாறிச்
சிந்திட முனிவோருந் தேவரு மருளுற்றார்"

என்ற கந்தபுராணத்துப் பாயிரப் பாடல்கொண்டு சிந்திக்கத் தக்கது.

கந்தபுராணத்தின் அருமையை அறிந்து அதனை உச்சி மேற்கொள்ளவைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான். கந்தபுராணம் பாற்சமுத்திரம். ஐயர் அவர்கள், தம் அறிவாகிய மந்தரமலையை நாட்டிக் கந்தபுராண சமுத்திரத்தைக் கடைந்து நவநீதமாகிய அமிர்தத்தைத் திரட்டி நமக்கு நல்கியிருக்கின்றார்கள். நவநீதம் - வெண்ணெய்.

கந்தபுராண நவநீதம், கிடைப்பதற் கரிதாயபோது யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகம் இரண்டாவது பதிப்புச்செய்து உபகரித்திருப்பது பெறற்கரியதொரு பேறேயாம்.

அரியநூல்களைப் பதித்து வெளியிட வேண்டும் என்கின்ற ஆர்வம், கழகத்தலைவர் திரு. சி. சிவகுருநாதன் எம். ஏ. அவர்கள்பாற் குடிகொண்டிருப்பது பாராட்டியமையாது.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.
8-8-1969

சி. க.



ஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையர்

ஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையர்

மகாவித்துவான் பிரம்மஸ்ரீ சி. கணேசையர் எழுதியது

இவர் ஏழாலையென்னுமூரிலே கிறீஸ்தாப்தம் 1848-க்குச் சமமான கீலகவருடம் ஐப்பசிமாதம் 2-ந் தேதியில் சிந்நயஐயர் என்பவருக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தார். பிறந்து ஐந்தாம் வயசிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பெற்றுப் புன்னாலைக்கட்டுவனில் தமது மாமனாராய் விளங்கிய கதிர்காமையர் என்பவரிடம் தமிழுஞ் சம்ஸ்கிருதமும் கற்று வந்தார். இளமையிலேயே அன்பு, அருள், வாய்மை முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் இவரிடத்து அமைந்து விளங்கின. இவர் தமது பத்தாம் வயதில் யாழ்ப்பாணத்து மத்திய கல்லூரியிலே சென்றுசேர்ந்து ஆங்கிலக்கல்வி கற்று வந்தனர். இருபதாம் வயசிலே ஆங்கிலங்கற்றலை விடுத்து நல்லூர்ச் சம்பந்தப்புலவரிடஞ் சென்று அவரிடந் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்று அவற்றில் வல்லவரானர். கி. பி. 1871-ம் ஆண்டிலே தந்தையாரோடு இந்தியாவுக்குச் சென்றுசிதம்பரம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்து மீண்டனர். பின்னர் 1872-ம் ஆண்டிலே வண்ணார்பண்ணையில் ஆறுமுக நாவலரவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட சைவ வித்தியாசாலையிலே ஆறுவருடமும், அவருடைய ஆங்கில வித்தியாசாலையில் ஒருவருடமும் ஆசிரியராகவிருந்து கற்பித்தனர். அக்காலத்தில் நாவலருடைய சமயப்பிரசங்கங்களை இவர் தவருது கேட்டுவந்தார். நாவலர் எழுதிய ''விவிலிய குற்சிதம்'' என்னும் நூலையும் இவரே யச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர்.

இவர் வண்ணார்பண்ணை வாசரும் சைவசித்தாந்தத் துறையில் வல்லுநருமாகிய விசுவநாதையர் என்பவருக்குப் புதல்வியும், சோதிட சாஸ்திர வல்லுநராகிய சபாபதி ஐயருக்குச் சகோதரியுமாகிய சிவகாமியம்மையாரை விவாகஞ்செய்து மீனுட்சியம்மையென்னும் ஒரு புதல்வியைப் பெற்றுர். சிலவாண்டு கழித்து இவருடைய மனைவியார் தேகவியோகமடைந்தனர். 1878-ம் வருடத்திலே இவர் நாவலர் வித்தியாசாலையைவிடுத்து இந்தியாவுக்குச் சென்றுர்.

இவர் இந்தியாவுக்குச் சென்று மலையாளத்தின் தலைநகராகிய திருவனந்தபுரத்திலே பிரதம நீதிஸ்தல நீதிபதியாய் விளங்கிய ஸ்ரீமான் தா. செல்லப்பாபிள்ளை என்பவரது உதவியாலும், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் எழுதி அனுப்பிய நன்னடக்கைப் பத்திர உதவியாலும், அங்குள்ள சுப்பா சாஸ்திரியாரிடத்தும், அரண்மனைச் சம்ஸ்கிருத பரீட்சாதிகாரிகளுள் ஒருவராகிய பிரஹ்மஸ்ரீ அனந்தகிருஷ்ண சாஸ்திரியாரிடத்தும் காவியம் தர்க்கம் வியாகரணம் முதலிய வடமொழிக் கருவிநூல்களைக் கற்று வந்தார். நாவலரெழுதிய நன்னடக்கைப்பத்திரம் வருமாறு:-

ம-ா-ா ஸ்ரீ சி. செந்திநாதையரை யான் ஏழுவருடகாலம் அறிவேன். ஆறுவருடம் என்னுடைய தமிழ் வித்தியாசாலையிலும், ஒருவருடம் என்னுடைய இங்கிலீஷ் வித்தியாசாலையிலும் உதவி உபாத்தியாயராக இருந்து தமது கடமையைச் ஜாக்கிரதையோடு பிறழாமல் நடத்திக்கொண்டு வந்தவர். ஒழிவுள்ள பிறநேரங்களிலே நான் பொதுநன்மையின் பொருட்டு எடுத்துக்கொண்ட பிறகருமங்களையும் நிறைவேற்றினவர்.

இங்ஙனம்,

யாழ்ப்பாணம், **க. ஆறுமுகநாவலர்.**
1879-ம் ஸு புரட்டாதி மீ 19 உ

இவர் திருவனந்தபுரத்திலேயிருந்து கற்றுவருங் காலத்திலே நாவலர் தேகவியோகமடைந்தார். அவர்பிரிவைக் குறித்து இவர் பல இரங்கற் பாக்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாக்களுட் சில பின்வருவன:

வெண்பா

வன்றெண்டன் நாவலர்கோன் வாழ்வா வதுமாய
மென்றுரைத்த தேவாரத் தின்பொருளை — நன்றியுடன்
சிந்தைசெய்தேன் நாவலனே செத்தாய்நீ யென்பதறு
புத்திநொந்து போதமிக்க போது.

நன்னடக்கைப் பத்திரிகை நாவலனே நீயனுப்ப
என்னதவஞ் செய்தேனோ யானறியேன் — அன்னதனு
ளுள்ளசில வாசகங்க ளுற்றுணரும் போதெல்லாம்
வெள்ளம் பொழியும் விழி.

கட்டளைக் கலித்துறை

தேவாரம் யான்சொலக் கேட்டுமகிழ்ந்து சிரத்தையுடன்
பூவாதி கொண்டு புரிசிவ பூசைப் பொலிவழகும்
பாவாணர் மெச்சச் செயும்பிர சங்கமும் பார்த்தினிநான்
நாவார வாழ்த்திடு நாளுமுண் டோநல்லை நாவலனே.

பின்னர்த் தந்தையாரின் அழைப்புக்கிணங்கித் திருச்செந்தூர் பழனி ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தார். பின்பு இவர் கொழும்பு ஸ்ரீமான் தம்பையா முதலியாருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் கொழும்புசென்று அவருடைய தருமசத்திரத்திலே 1880-ம் ஆண்டு தைமாதந் தொடக்கம் ஆறுமாசகாலம் வரையும் வைதிக சைவசித்தாந்த பரமாக உபந்நியாசங்கள் செய்து வந்தார். பின்னர் அங்குநின்றுங் கதிர்காமயாத்திரை செய்தார். அங்கேயிருந்து உபவாசத்தோடு கந்தபுராணத்தைப் பன்னிருதினத்துட் படித்து முடித்து யாழ்ப்பாணம் வந்தார். பின் 1882-ம் ஆண்டு மறுபடியும் இந்தியாவுக்குச் சென்று திருநெல்வேலியில் உள்ள சைவ வித்தியாசாலை யொன்றில் ஆசிரியராய் அமர்ந்து சமயபாடத்தோடு இலக்கிய இலக்கண பாடங்களையுங் கற்பித்து வந்தார். 1883-ம் ஆண்டு திருநெல்வேலியிலுள்ள முனிசீப், திருவாளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையால் நடத்தப்பெற்றுவந்த ''சுஜனமநோரஞ்சனி'' என்னும் பத்திரிகைக்கு உதவிப் பத்திரிகாசிரியராகவிருந்து உதவிபுரிந்துவந்தார். அக்காலத்தில் சாத்தூர் உதவிப் பதிவுக் காரியஸதராகிய சாமுவேல் சற்குணர் என்பவர், ''சாணுரெல்லாஞ் க்ஷத்திரியர்'' என்னுங் கருத்தினோடு ஒரு புத்தகத்தை யெழுதி யச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அதுகண்ட கிறிஸ்தவர்கள் இவரை அப்புத்தகத்திற்கு மறுப்பு எழுதித் தரும்படி வேண்ட இவர், ''சாண் க்ஷத்திரியப் பிரசண்டமாருதம்'' என்னும் புத்தகத்தை யெழுதிக்கொடுத்து வெளியிடுவித்தார். இதைக்கண்டு சற்குணரும் பிறரும் இவர்மீது ''அவதூற்றுப் பத்திரிகை'' ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற இவர் அந்தச்சாணுர்கள்மீது

வழக்குத் தொடுத்தார். விசாரணையில் சாணுர்கள் குற்றமுடையவராகக் காணப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டார்கள்.

இவர் ஒருமுறை திருநெல்வேலியிலுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுரது ஆலயத்திலே ''ஞானத்தின் திருவுருவை'' என்னும் முதலையுடைய பெரியபுராணத்திருவிருத்தத்தைப் பீடிகையாகக்கொண்டு ஓர் உபந்நியாசஞ் செய்தார். அது ''சுஜனமநோரஞ்சனி'' என்னும் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது இதனைக்கண்டு மகிழ்ந்த கோயமுத்தூர்ச் சைவசித்தாந்த சபை அக்கிராசனராகிய திருச்சிற்றம்பலப் பிள்ளை என்பவர் இவரை ஆங்கு வரும்படி விரும்பிக்கேட்டார். இவருமதற்கியைந்து அவ்வாண்டு ஆவணிமாதத்திற் புறப்பட்டு மேலைச்சிதம்பரம் எனப்படுந் திருப்பேரூரையடைந்து ''உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியவன்'' என்று தொடங்கும் பெரியபுராணக் காப்புச்செய்யுளையும் ''அளவாயளவதனளவாய்'' என்று தொடங்கும் பேரூர்ப் புராணத் திருச்செய்யுளையும் பீடிகையாகக்கொண்டு பேரூரைச்சார்ந்த கோயமுத்தூர்ச் சைவசித்தாந்த சபையிலே ஓர் உபந்நியாசஞ்செய்தார். பின்னர் கலியாணசுந்தரம்பிள்ளை யென்பவரது அழைப்புக்கிணங்கி உடுமலைப் பேட்டைக்குச் சென்று அங்கு சில வைதிகசைவ உபந்நியாசங்கள் செய்தார். அப்பாற் காசிக்குச்சென்று சிவாலய தரிசனஞ்செய்துகொண்டு அணித்தாகவுள்ள ''சிக்கலூர்'' என்னுமிடத்தையடைந்து அங்குள்ள ஐரோப்பிய வைத்தியசாலையில் ''பண்டிற்'' என்னும் மாசிக சஞ்சிகையில் அச்சிடப்பெற்ற ஸ்ரீ நீலகண்ட பாஷியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு பின்னர்த் தமது ஜெனன நாடாகிய யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டனர்.

பின்பு 1886-ம் ஆண்டில் ''கந்தபுராண நவநீதம்'' என்னும் நூலை எழுதி முடித்து, கொழும்பிலிருந்த சேர் அருணுசலந்துரை முதலிய பிரபுக்களின் பேருதவி பெற்றுச் சென்னைக்குச் சென்று அதனை அச்சிடுவித்துக்கொண்டு மீண்டார். இக்காலந்தொடங்கி இவருடைய இளைய சகோதரராகிய சிவசம்புநாதையர் என்பவர் இவரோடு வசித்து வந்தார்.

1887-ம் ஆண்டிலே வைதிக சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தத்தில் வல்லுநராகிய இணுவில் பிரஹ்மஸ்ரீ நடராசையர் என்பவரிடத்திலே சென்று சிவஞானசித்தியாரை அதனுரைகளுளொன்ருகிய ஞானப்பிரகாசருரையோடும் பாடங்கேட்டுவந்தார். கேட்டபின் மீளவுஞ் சென்னைக்குச் சென்று அங்கு வசித்தார். அங்கிருந்தபோது பெரியபுராணத்திலுள்ள ''சிவனடியே சிந்திக்கும்'' என்று தொடங்கும் செய்யுட்கு ஒருவர் கூறிய பொருளைக் கண்டித்து உண்மைப் பொருள் இதுவாமென்றுணர ''ஞானபோத விளக்கச் சூருவளி'' என்னும் நூலினை எழுதி வெளியிட்டார். பின்னர் சேலம் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த திருப்பற்றூருக்குச் சென்று அங்கிருந்து ''அமிர்தபோதினி'' எனப் பெயரிய வாரவெளியீடொன்றை 1888-ம் ஆண்டில் ஆரம்பித்துச் சிலகாலம் நடாத்திவந்தார். அக்காலத்திலே சென்னையிலுள்ள கிறிஸ்தவருட் சிலர் ''சிவனுந் தேவனு'' என்னுந் தலைநாமத்தைக் கொண்ட துண்டுப் பிரசுரமொன்றை வெளியிட்டனர். இதனைக் கண்ணுற்ற, சென்னைக் காசிச் செட்டியாரது வீதியிலேயுள்ள 'இந்து லகுலேக' சங்கத்தின் தலைவராகிய சை. இரத்தினச்செட்டியார் என்பவர் இவரை ஒரு கண்டனம் எழுதித் தரும்படி கேட்டார். அதற்கிணங்கிச் ''சிவனுந் தேவனு என்னுந் தீயநாவுக்கு ஆப்பு'' எனப்பெயர் கொடுத்து ஒரு நூலை யெழுதிக் கொடுத்தார். இதுவும், ''வஜ்ரடங்கம்'' என்னும் வேறொரு நூலும் ''கிறிஸ்துமத கானன குடாரி'' என்னும் பெயரினோடு அச்சங்கத்தாரால் அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்தன. பின் அச்சங்கத்தினர் இவரையழைத்து ஓர் உபந்நியாசஞ் செய்வித்தனர். அப்பொழுது சிதம்பரம் ''பிரஹ்ம வித்தியா'' பத்திராதிபரும் பல பண்டிதர்களும் கூடியிருந்தனர். இவருக்கு அச்சங்கத்தின் உறுப்பினர் ஒருவரால் ''கிறிஸ்துமத கானன குடாரி'' என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. இன்னும் திருமங்கலக்குடிச் சூரியனர் கோயில் அதி வருணுச்சிரம ஆசாரிய வரிய சைவசமய பரிபாலக ஸ்ரீ சிவாக்கிர யோகீந்திர ஞான சிவாசாரிய சுவாமிக

ளாதீனத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ முத்துக்குமார தேசிகர் என்பவர் இவருக்கு எழுதி விடுத்த கடிதத்திற் கண்ட,

''நிறைகல்வி தவவொழுக்கஞ் சான்ருண்மை கண்ணேட்ட
நெடுகு மன்பு
பொறைமேன்மைச் சிவஞான முதிர்ச்சியநு பூதிமுதற்
குணங்க ளெல்லாம்
குறையாம னிறைசெந்தி நாதமறை யோய்நின்னைக்
குறித்தியா மிட்ட
மறைவாய்மைச் சித்தாந்த சிகாமணியாம் பெயர்பிறர்க்கு
வழங்க லாமோ.''

என்னுஞ் செய்யுளால் இவருக்குச் ''சித்தாந்த சிகாமணி'' என்னும் பட்டத்தை முத்துக்குமாரதேசிகர் என்பவர் அளித்துள்ளார் என்பது தெரிகிறது.

இன்னும் 1888-ம் ஆண்டில் ''ஞானரத்நாவளி'' என்னும் ஒரு நூலை எழுதி இவர் வெளியிட்டார். அக்காலத்துச் சந்நியாசி ஒருவர் சென்னைத் தங்கசாலைத்தெருவில் ''சூத சம்ஹிதாப்'' பிரசங்கஞ் செய்துவந்தார். அவர் பிரசங்கஞ் செய்யும்போது அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுட் சிலரைத் தூஷித்து வந்தார். இதனையறிந்த இவர் ''வீரபத்திராஸ்திரம்'' என்னும் ஒரு நூலையெழுதி, அச்சந்நியாசியாரது போலி நியாயங்களைத் தகர்த்தார் பின் திருவாளர்கள்; கு. ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரியார், சை. இரத்தினச்செட்டியார், 'விஜயத்துவச' பத்திராதிபர் முதலிய பெரியார்களது கருத்துக் கிசைந்து ''விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம்'' என்னும் நூலையெழுதி யச்சிட்டு வெளியிட்டார். இது ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய விவிலிய குற்சிதத்துக்குக் கிறிஸ்தவரால் எழுதப்பெற்ற மறுப்புக்கு மறுப்பாக அமைந்தது.

இவர் 1888-ம் ஆண்டு தொடங்கி 1898-ம் ஆண்டுவரையும் காசியிலே வசித்துவந்தார். அதனுல் இவர் காசிவாசி செந்திநாதையர் எனவும் அழைக்கப்படுவர். அங்கு வசிக்கும் காலத்திலே சிதம்பரம் ''பிரஹ்மவித்தியா'' முதலிய பத்திரிகைகளிலே வைதிக சைவ சித்தாந்தத்துக்கு மாருக வெளிப்போந்த பல விஷயங்களைக் கண்டித்து எழுதிய

விஷயங்களை ''இந்துசாதனம்'', ''விவேக திவாகரன்'', ''நாகை நீலலோசனி'', ''விஜயத் துவஜம்'', ''வெற்றிக் கொடியோன்'' முதலிய பத்திரிகைகளிலே வெளிப்படுத்தி வந்தார். இவர் 'இந்துசாதன'ப் பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்திய''வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தசமயம்''என்னும் விஷயத்தைக் குறித்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்து யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ த. கைலாசபிள்ளை யவர்கள் செந்திநாதயோகிகளால் இயற்றப்பெற்றன என்னும் முகவுரையோடு ஏவிளம்பி வருடம் சித்திரை மாசம் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

1898-ம் ஆண்டிலே இவர் காசியைவிட்டுச் சென்னைக்கு அணித்தாகவுள்ள திருவொற்றியூரையடைந்து அங்குச் சில காலம் வசித்தபின் அங்குள்ள பழவேற்காடு என்னும் சிற்றூரிற் சென்று அங்கு வசித்தனர். அப்போது திருவாளர் சோமசுந்தரநாயகர் என்பவரது விருப்பப்படி சென்னையிலுள்ள ஏகாம்பரேஸ்வரர் சந்நிதானத்திலே ஓர் உபந்நியாசம் செய்தார்.

மேலும் இவர் அங்கிருக்குங் காலத்திலே, சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலுள்ள அறிஞர் சிலரால் கூட்டப்பெற்ற சபைக்கு இவர் அக்கிராசனராயும் யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி நா கதிரைவேற்பிள்ளை சிறந்த உபந்நியாசகராயும் இருந்தார்கள். ஒருநாள் மாயாவாதத்தை நிராகரித்து கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் செய்த பிரசங்கத்தைக்கேட்ட சபையோர் அவருக்கு 'மாயாவாத துவம்ச கோளரி' என்னும் பட்டப் பெயரை இவரால் அளிப்பித்தார்கள்.

பின்னர் இவர் 1901-ம் ஆண்டு பாண்டிநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களையும் குகஸ்தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு அமராவதி புத்தூரின் கண்ணே வசிப்பவரும் மதுரைமீனுட்சியம்மை கோயிலின் தேவஸ்தானசபை அங்கத்தவருள் ஒருவருமாகிய திருவாளர் வயி. நாக. ராம. இராமநாதச் செட்டியார் என்பவர் விரும்பிய பிரகாரம் மதுரையம்மை குருபூஜா மடத்திலே வசித்து வந்தார். அப்பொழுது

மதுரையிலுள்ள ''பிரஹ்ம ஞான சபா'' மண்டபத்திலே திருவாளர் திரவியம்பிள்ளை என்பவர் வேண்டிக்கொண்டபடி ஓர் உபந்நியாசம் செய்தார். 1902-ம் ஆண்டில் சுப்பிரமணியப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலமாகிய திருப்பரங்குன்றத்துச் சந்நிதி வீதியிலுள்ள மயில் மண்டபத்துக்குக் கீழ்ப்புறத்திலே ஒரு வித்தியாசாலையைத் தாபித்து அதற்கு ''வைதிக சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த வித்தியாசாலை'' எனப் பெயர்சூட்டி அதில் மாணுக்கர்களுக்கு சம்ஸ்கிருதந் தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய பாஷைகளிலுள்ள நூல்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு வந்தார்.

பாலவனத்தஞ் ஜமிந்தாரும் நான்காவது தமிழ்ச் சங்கஸ்தாபகருமாகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவர் விரும்பிய வண்ணம் 'செந்தமிழ்' என்னும் பத்திரிகைக்குத் 'திருப்பாசுரம்'; 'உள்ளது', 'திருச்சிற்றம்பலம்', 'கடவுள்' என்னும் தலையங்கங்களோடு கூடிய விஷயங்களை எழுதி உதவினுர். இவ்விஷயங்கள் 'செந்தமிழ்' முதலாந் தொகுதியிலும், இரண்டாந் தொகுதியிலும் வெளிவந்துள்ளன. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார்''ஞானுமிர்தம்'' என்னும் நூலைத்திருத்தி அச்சிட்டபோது இவரும் அவர்க்குவேண்டிய உதவிபுரிந்தனர்.

''வைதிக சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தப்படம்''எனப் பெயரிய பிரணவப் படமும் இவரால் 1904-ம் ஆண்டிலே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. கருங்குழி இராமலிங்கபிள்ளையின் பாடல் காரணமாகப் புலோலிக் கதிரைவேற்பிள்ளைக்கும் அச்சென்னையிலுள்ளார் சிலருக்கும் சென்னைப் பிரதம நீதிஸ்தலத்தில் ஒரு வழக்கு நடைபெற்றது. அவ்வழக்கிற் சாட்சி பகர்ந்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். வழக்கு முடிந்த பின்னர் பிள்ளையவர்கள் இவருக்கு எழுதி விடுத்த கடித சாரமும் பாக்களும் வருமாறு:

''நீதிபதி முதற் பலரும் வியப்புறச் சுவாமிகள் எழுந்தருளித் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாக்கன்றே எமக்கு இப்பெருஞ் செயத்தை உண்டாக்கிற்று! இஃது எல்லாரும் அறிந்ததொன்றே. சுவாமிகள் பரங்குன்று நோக்கி என்னைப்

பார்த்து ''நின் வழக்கு நினக்குச் செயமாகவே முடியும்; அங்ஙனமின்றி மாறுபட வரின் நீறுகண்டிகை வேல்மயில் என்பவற்றை வேண்டிலன்'' என அன்பால் நைந்து அருளிய ஆசிமந்திரம் என் மனத்தை விட்டகலாது. இத்துணை அன்பும் ஆர்வமும் உளவேல் எமக்கு அபஜெயமும் எய்துவதாமோ?

''செந்தூர்நங் குகக்கடவுள் போலெனக்குத் தலைக்கருணை
செய்வோய் நாளும்
நந்தூருங் கரத்தார்க்கு மறிவரிய பரம்பரன்ற
னலத்த ஞானம்
வந்தூரு மெய்யுளத்த வடமொழியுந் தென்மொழியும்
வரம்பே கண்ட
நந்தோமின் மெய்ப்புலவ சித்தாந்த பாநுவென
நவில நின்றோய்.

அன்பதுவே யுறுப்பாக வருட்குழாம் வடிவாக
வழகே வாய்ந்த
இன்பதுவே குணனுக வியைசிவமே யுணர்வாக
வெழிற்சித் தாந்தம்
என்பதுவே கலனுக விதை ரித்த ரெழிலாக
விளங்குஞ் செந்தி
முன்பதுவா நாதப்பேர் நாவலசற் குருமணியே
முறையைக் கேட்டீ.

என்னுடலு முயிர்தானு நீயன்றோ வென்பொருளை
யெனக்கு வாய்ந்த
மன்னடலே பெரும்பேற்றுக் குணக்குன்றே யடிகளென
வாழ்த்த லன்றிப்
பின்னெதையா னின்றிறத்துச் செய்குவன்கா ணிவ்வுலகிற்
பிறந்தே கற்ற
அன்னபய னீயன்றோ வடைகின்றுய் புகழ்மிக்கோ
யையா வையா.

தம்மையே புகழ்ந்தென்னு முதலதுள திருவருட்பாத்
தன்னைக் கொண்டே
எம்மையோர் தம்மையும்நான் புகழ்ந்கதிலை யிதுகாறு
மின்பே யீது
மெய்ம்மையே நீயெனக்குச் சற்குருவாய் விளங்கலினின்
மீது பாட
அம்மையால் வந்ததன்றே நினக்கியான் கூறலிச்சை
யன்றுன் மாதோ.''

என்பன முதலியன. பாக்களுட் சில விரிவஞ்சி விடப்பட்டன.

1906-ம் ஆண்டில் இவர் தேவகோட்டைச் சைவ சீல ராகிய திருவாளர்கள்: அரு. சோம. சோமசுந்தரச் செட்டியார், மெ. அரு. நா. இராமநாதச்செட்டியார் ஆகிய இருவருடைய பொருளுதவியைப் பெற்றுச் செந்திநாதைய சுவாமி யந்திரசாலை என்னும் பெயரால் ஓர் அச்சியந்திரசாலையை நிறுவித் தாமெழுதிய நீலகண்ட பாஷ்யத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு, ஸ்ரீ சீகாழிப் பெருவாழ்வின் ஜீவகாருண்ய மாட்சி, வைதிக சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட விளுவிடை, விவிலிய குற்சிதக்குறிப்பு முதலிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். கோட்டையூரில் வசித்த சந்நியாசியார் ஒருவர், ஆதி சைவகுலத்தில் உதித்தவனது முகத்தைத் தகர்க்கும் கோல் எனப் பொருள்தரும் ''ஆதி சைவ நாமக *கவுலேயக முகபங்க †முற்கரம்'' என்னும் புத்தகவாயிலாகவும், ''தாந்திரீக துண்டகண்டனம்'' என்னும் புத்தகவாயிலாகவும் சிவாகமங்களையும் ஆதி சைவர்களையும் கண்டித்தார். இவர் இவ்விரு நூல்களையும் முறையே, ''வச்சிர தண்டம்'', ''தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம்'' என்னும் இரண்டு நூல்களை எழுதிக் கண்டித்தார். இவர் எழுதிய இவ்விருநூல்களும் 1910-ம் ஆண்டிலே அச்சிடப்பட்டன. இன்னும் இவரியற்றிய ''மகாவுக்கிர வீரபத்திராஸ்திரம்'' என்னும் நூல் சாம்பவ ஸ்ரீ சதாசிவபண்டித சிவாசாரியராலும், ''சிவஞான போத வசனலங்காரதீபம்'', ''தேவாரம் வேதசாரம்'' என்னும் நூல்கள் புரசைச் சுந்தரமுதலியார் புதல்வர் ஏகாம்பரம் முதலியாராலும், ''தத்துவ விளக்கம் மூலமும் உரையும்'' மதுரை ஜில்லாவைச் சேர்ந்த காரைக்குடி ஆ. வி. பழ. சிதம்பரச் செட்டியாராலும், ''சைவ வேதாந்தம்'' என்னும் நூல் மேற்படியூர் முத்த. வெ. வெள்ளைச்செட்டியாராலும் அச்சிடுவிக்கப்பெற்று வெளிவந்தன.

இவ்வாறு சைவத்தொண்டு புரிந்துவந்த இவர் சிலநாட் சுரநோயாற் பீடிக்கப்பட்டிருந்து சென்ற இரத்தாட்சி ஞு வைகாசி மீ உ-ந் வ (15-5-1924) வியாழக்கிழமை பிற்பகல் 3 மணியளவில் சிவசிந்தையோடு தேகவியோகமடைந்தார்.

—ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்.

* கவுலேயக = குலத்துதித்தவன்
† முற்கரம் = கோல்

தென் அடிப் பனையில் த. சை. [illegible] எழுதி
இரண்டாம் அச்சகத்தில்
இந்நூல் [illegible] அச்சிடப்பட்டது

உபோற்காதம்

''திகடசக்கரச்செம்முகமைந்துளான்'' என்னுந் தலைக்காப்புமுதல், ''பாராதியேனைப் பொருளாகி'' என்னுங் கடைக்காப்பு இறுதியாகக் கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட அத்தியற்புத அதிமதுர திவ்விய வாக்காகிய கந்தபுராணத்தினின்று சாரமாகத் திரட்டிச் செய்யப்பட்டமையால், இந்நூலுக்குக் கந்த புராணநவநீதம் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

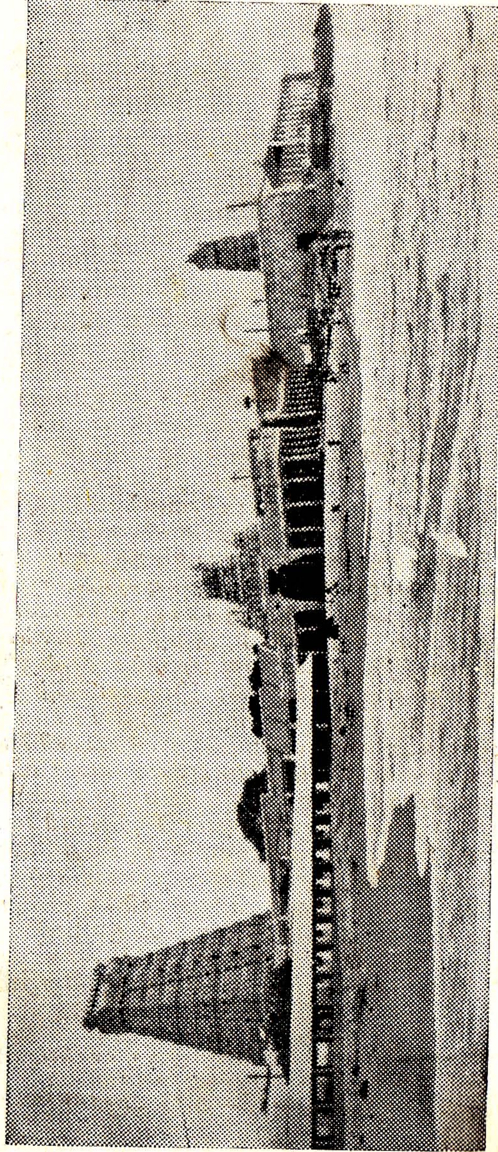
எவர்களுக்கும் இயல்பாகவே இனிமைபயக்கும் பால் தேன் சர்க்கரை முதலியவை வாயிலாக வைத்தியன் ஆயுள்வேதப்பிரகாரம் நோயாளிக்கு மருந்து கொடுத்து நோய் நீக்குமாறுபோல, எவர்களுக்கும் இயல்பாகவே இன்பம்பயக்கும் வீரம் பயம் சிருங்காரம் இழிவு புகழ் வியப்பு கருணை நகை உருத்திரம் என்னுங் காவியரசங்கள் வாயிலாகக் கச்சியப்பசிவாசாரியார் பதியிலக்கணமுதலியவைகளை நமது புல்லறிவுநீங்க உபதேசித்தருளினர்.

கந்தபுராணத்துண்மைப்பொருளை ஆராயாதவர்கள் விபரீதார்த்தங்கொண்டு சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளை இகழ்ந்து அதிபாதகர்களாகிய சிவத்துரோகிகளாய் எரிவாய் நரகத்துக்கு இரையாகாவண்ணம் புழுத்த நாயினுங்கடையேனுகிய தமியேன் பாருக்குள்ளே கலியுகத்திலே கண் கண்ட பரம தெய்வமாகிய **முருகக்கடவுளுடைய** திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கி, சைவசித்தாந்த சமயத்தின் உயர்வை யுணர்த்துதற்குச் சமயப் பிரகரணத்தை முதற்கண்ணும்; இச்சமயத்திற்குரிய நூல்கள் இவைகள்தாம் என உணர்த்தற்கு வேதாகமப்பிரகரணத்தை இரண்டாவதாகவும்; வேதாகமங்களிலே சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் பதி பசு பாசமாமென உணர்த்தற்குப் பதிபசுபாசப்பிரகரணத்தை மூன்ருவதாகவும்; வேதாகமங்களிலே யமைந்த சரியையாதி நிலைகளிலே நின்று சிவபெருமானை வழிபடல்வேண்டுமென்பதை உணர்த்தற்குச் சரியாபாதாதிப்பிரகரணங்களை நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழாவதாகவும்; சரியையாதி பாதங்களிலே நின்று உறுதிபெறுதற்கு அன்பு ஒருதலையாக வேண்டப்படுமென்பதை உணர்த்தற்குப் பக்திப்பிரகரணத்தை எட்டாவதாகவும் அமைத்துக் கந்தபுராணநவநீதமென்னும் இச்சிறுநூலை இயற்றினேன்.

குற்ற மேதெரி வார்குறு மாமுனி
சொற்ற பாவினு மோர்குறை சொல்வராற்
கற்றி லாவென் கவிவழு வாயினு
முற்று நாடிவல் லோருய்த் துரைக்கவே.

உ

திருச்செந்தூர்



மேலைக் கோபுரம், சண்முக விலாசம், கீழைக்கோபுரம், சமுத்திர தீர்த்தம்.

உ
கணபதிதுணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண நவநீதம்

விநாயகர் காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயக
னகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

உச்சியின் மகுட மின்ன வொளிர்தர நுதலி னோடை
வச்சிர மருப்பி னெற்றை மணிகொள்கிம் புரிவ யங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண் டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்ர கணபதிக் கன்பு செய்வாம்.

சுப்பிரமணியர் காப்பு

மூவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி
யேவருந் துதிக்க நின்ற விராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேண் மலரடி போற்றி யன்னுன்
சேவலு மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

நூற்பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மே லின்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையி னினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வ
ரந்தமி லவுணர் தங்க ளடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித் தோது வோரே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை யறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக வுலக மெல்லாம்.

முதலாவது

சமயப்பிரகரணம்

புறப்புறச்சமயமும், புறச்சமயமும், அகப்புறச் சமயமும், அகச்சமயமுமெனச் சமயம் நான்கு வகைப் படும். அவற்றுள், புறப்புறச்சமயம் உலோகாயதம், நால் வகைப் பௌத்தம், ஆருகதமென அறுவகைப்படும். புறச்சமயம் தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங் கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும். அகப்புறச்சமயம் சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளா முகம், வாமம், வைரவமென அறுவகைப்படும். அகச் சமயம் பாடாணவாதசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், அவிகாரவாதசைவம், பரிணாமவாதசைவம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம் என அறுவகைப்படும். இந்நால்வகைச் சமயங்களினுந் தலையாய் விளங்குவது, சைவ சித்தாந்த மேயாம்.

புறச்சமயங்கள்

நன்னல மாதரை நண்ணு மின்பமே
யுன்னரு முத்தியென் றுட்கொள் வார்சில
ரின்னன துறைதொறு மெய்தி யாவருந்
துன்னரும் பிறவியுட் டுன்ப நீங்கலார். 1

அறிந்தறிந் துயிர்தொறு மதுவ தாகியே
பிறந்திறந் துணர்வெலாம் பெற்று நோன்பொடு
துறந்துகொன் றிட்டன துய்த்துக் கந்தமற்
றிறந்திடன் முத்தியா மென்கின் றார்சிலர். 2

பெருமைகொள் குலந்தொறும் பிறந்து செய்திடும்
விரதமுஞ் சீலமும் வினைகண் மாற்றிட
வருகலும் பிரமமா யங்கம் விட்டுயிர்
பரவுதல் வீடெனப் பகரு வார்சிலர். 3

காலமுங் கருமமுங் கடந்த தோர்பொருண்
மூலமுண் டோவென மொழிகின் றார்சிலர்
மேலுமுண் டோசில விளம்ப விஞ்சையின்
பாலுறு முணர்ச்சியே பரமென் பார்சிலர். 4

ஆற்றுறு புனல்படிந் தழுக்கு நீக்கலார்
சேற்றிடை வீழ்ந்தென மறைகள் செப்பிய
நீற்றொடு கண்டிகை நீக்கி வன்மையால்
வீற்றொரு குறிகொடு மேவு வார்சிலர். 5

நின்றன துரிமையை நிகழ்த்தி மேன்மையா
வென்றனை யயன்றனை யெண்ணு வார்சில
ரன்றியு நின்னுட னநேகர் தம்மையு
மொன்றென வேநினைந் துரைக்கின் றார்சிலர். 6

அகச்சமயம்; சைவசித்தாந்தம்

அறுசம யத்திற் கடந்தசை வத்தி
னன்றிவீ டிலதெனத் தெளிந்து
பிறரறி யாது தொன்மைபோ லிருந்து
பிஞ்ஞகன் மீது கன்மலரா
லெறிதரு தேர ரன்பர்தங் கலிங்க
மெழிலிக ணணைத்தலுஞ் சிரத்தை
முறைபுரி சிலைமேன் மோதினோர் முதலோர்
முத்திபெற் றுடையதம் மூதூர். 7

புறப்புறச்சமயம்

1. உலோகாயதன்—ஈசன், கன்மம், ஆன்மா என்பன இலவாம், மகளிரிடத்தின்பமொன்றுமே பொருளா மென்பன்.

2. புத்தரிற் சௌத்திராந்திகன்—உருவம், ஞானம், வேதனை, குறிப்பு, வாசனை என்பன தொடர்ச்சியாய் அழிவது பந்தமென்றும், அவைமுற்றும் ஒழிதலே முத்தி யென்றுஞ் சொல்வன்.

3. யோகசாரன்—சௌத்திராந்திகனிற் சிறிதுவேறு பட்டு, அறிவு அருபமென்றும், பிரபஞ்சம் பொய்யென்றுஞ் சொல்வன்.

4. மாத்மீகன்—அறிவும், அறியப்படுபொருளுஞ் சூனியமென்றும், அதனுலே பிரபஞ்சந் தோன்றுதென்றுஞ் சொல்வன்.

5. வைபாடிகன்—மஞ்சளும், சுண்ணும்புங் கூடிய விடத்து, சிவப்பொன்று தோன்றுமாறுபோல, இந்திரியங் கள் கூடியவிடத்துப் பிரபஞ்சந்தோன்று மென்பன்.

6. ஆருகதன்—ஞானவர்ணீயம் முதலிய எண்குணத் தையும்; பசித்தல் முதலிய பதினெண்குணத்தையும், அர சிகம் முதலிய ஆறு குணத்தையும் விடுத்து, முன்னைக் கன்மம் புசித்துத் தொலைந்தவிடமே வீட்டின்பமென்பன்.

புறச்சமயம்

1. தார்க்கிகன்—வித்தியாகற்பனை, தோஷம், பிரவி ருத்தி, சனனம், துக்கமென்பவைகளைத் தனித்தனி நீக்கிச் செல்ல, முடிவினின்ற துக்கம் ஒழியுமென்றும், இதுவே முத்தியென்றுஞ் சொல்வன்.

2. மீமாஞ்சகன்—வேதம் அநாதியென்றும், ஈசனை வேண்டாது கன்மமே பலத்தைக் கொடுக்குமென்றுஞ் சொல்வன்.

3. மாயாவாதி—சுத்தமாகிய பரப்பிரமம் மாயோபாதி யினுலே வாதிக்கப்பட்டுச் சரீரத்தினுள்ளே சீவான்மாவாக நிற்குமென்றும், சீவான்மாவும் விவேகஞானமடைந்து, மாயாவத்தைகடந்து, பரமான்மாவோடு கடாகாயமும் மகா காயமும் போல அபேதமாய்விடுமென்றுஞ் சொல்வன்.

4. சாங்கியன்—புமானுகிய சுத்தபுருடன் அறியாமை யுற்றபோது, பிரபஞ்சமெல்லாந் தானென விரிந்து நிற்ப னென்றும், விவேக ஞானம் எய்தியபோது, அவையெல் லாம் பிரகிருதிக்கே யன்றித் தனக்கில்லையா மென்றுஞ் சொல்வன்.

5. யோகி—நின்மலசத்துவ பரிணுமருபமாகிய சித்த விருத்திகளை உன்முகமாகத் திருப்பி, அவைகளை அவற்றின் முதற் காரணத்திலே ஒடுக்குதலாமென்பன்.

6. பாஞ்சராத்திரி—நாராயணர் தன்னை வழிபட்டவர் களுடைய பந்தத்தை நீக்கி, அவர்களை விரசாநதியிலே மூழ்குவித்துச் சுத்தர்களாக்கி, வைகுண்டத்திலே சாரூபத் தைக் கொடுப்பர் என்பன்.

அகப்புறச்சமயம்

1. சைவன்—சிவன் தாண்டவபூஷணமூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

2. பாசுபதன்—சிவன் விபூதியுஞ் சடையுந்தரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

3. மகாவிரதன்—சிவன் என்பு மாலைதரித்தமூர்த்தி யாய் அருள்வர் என்பன்.

4. காளாமுகன்—சிவன் படிகமும் புத்திரதீபமணியுந் தரித்தமூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

5. வாமன்—சிவன் அக்கினியும் உபவீதமுந் தரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

6. வைரவன்—சிவன் தமருகமுஞ் சிலம்புந் தரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

அகச்சமயம்

1. பாடாணவாதசைவன்—ஆன்மா முத்தியிலும் சகசமலம் நீங்காது கல்லுப்போலக் கிடக்குமென்பன்.

2. சங்கிராந்தவாதசைவன்—விகாரமின்றி நிற்கும் ஆன்மசந்நிதியிலே அசத்தாகிய கருவிகளே சத்தாகிய சிவத்தைச் சிவகரணமாய் நின்று அறியுமென்பன்.

3. அவிகாரவாதசைவன்—கடியவெய்யிலிலே நடந்தோரால் அடையப்படுகின்ற மரநீழல் போல, பதி விகாரமின்றிநிற்ப, ஆன்மாவானது தானே பக்குவமடைந்த போது ஞானக்கண்பெற்றுப் பதியைச் சேருமென்பன்

4. பரிணுமவாதசைவன்—உயிர்கெட்டுக் கூடி அரனடியில் ஒன்ருய்ப் போமென்பன்.

5. சுத்தசைவன்—ஆன்மாவுஞ் சிவமுங் கூடியவிடத்து, ஆன்மா சிவானுபவத்துக்கு உரித்தாகாதென்பன்.

6. பேதவாதசைவன்—உயிர் மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்தபோதே மலம் நீங்கப்பெறுமென்றும் இதுவே முத்தியென்றுஞ் சொல்வன்.

ஏகான்மவாதம்—மாயாவாதமும், பாற்கரியவாதமும், கிரீடாப்பிரமவாதமும், சத்தப்பிரமவாதமுமென நான்குவகைப்படும். ஆசீவகன், பாட்டன், பிரபாகரன், துவிதவாதி, சாத்தேயன், காபாலிகன், சூரியவாதி, மிச்சிரவாதி, கருமவாதி, சிவசமவாதி முதலாய சமயிகள் சிறிது சிறிது வேறு பாட்டோடு புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னும் நாற்கூற்றுச் சமயங்களுள்ளே அடங்கி விடுவர்.

உலோகாயதன்—பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு தத்துவங்களிலும்; ஆருகதன் குணதத்துவத்திலும்; பௌத்தன்—புத்திதத்துவத்திலும்; சாங்கியன்—பிரகிருதி தத்துவத்திலும்; மாயாவாதி—புருடதத்துவத்திலும்; காபாலிகன்—காலதத்துவத்திலும்; மகாவிரதன் வித்தியா தத்துவத்திலுமாகப் பொருந்துவர்.

உலோகாயதம்முதல் ஐக்கியவாதம் ஈருயுள்ள புறப்புறச்சமயமும், புறச்சமயமும், அகப்புறச்சமயமும் என்னும் மூவகைச்சமயத் தெய்வங்கள் எல்லாம் பூதமுதல் அசுத்த மாயாதத்துவம் இறுதியாயுள்ள ஒவ்வோர்தத்துவங்களிலே நிலைபெறும். அகச்சமயத் தெய்வமாய்நின்ற அதிகார போக இலய சிவபேதங்கள் சுத்தவித்தை முதலாய ஐந்து தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றிலே நிலைபெறும். அவ்வத்தெய்ங்கள் நிலைபெறுந் தத்துவமே அவ்வச்சமயங்களுக்கு முத்தி நிலையாகும்.

மனேவிகற்பங்களையொழித்து, ஆன்மா முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குமேலே தன்னுண்மை அறிந்து சீவன்முத்தனுய், அகம் புறம் எங்கும் வியாபித்துச் சிவதருமதருமியாய், சிவதருமமெனப்பட்ட முற்றுணர்வு, வரம்பிலின்பம், அநாதிபோதம், பேரருள், அளவிலாற்றல், தன்வயம், இயற்கையுணர்வு, தூயமேனி என்னும் எண்குணங்களுமுடையனுய், சிவத்துவத்தைப் பெற்றுச் சிருட்டிப்படும் தன்மைமுதலியனவின்றிச் சிவசமமாதலாகிய உண்மைமுத்தியை உணர்த்துவது சைவசித்தாந்த சமயமேயாம். காஞ்சிப்புராணம் ''பேயன்ன புறச்சமயப் பிணக்குநூல் வழியனைத்தும்பிழையேயன்றி, வாயன்மை தெளிந்துசைவ சித்தாந்த வழிதேறி யதீத வாழ்விற், போயஞ்மி யஞ்செழுத்துந் திருநீறுங் கண்டிகையும் பொருளாக் கொண்ட, நாயன்மார் திருக்கூட்டம் பணிந்திறைஞ்சும் பெரும்வாழ்வு நான்பெற் றேனல்.'' தாயுமானவர்:- ''சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக், கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்தி தருந், தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாருஞ் செகத்தீரே.'' ''காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீ ரகண்டா காரசிவ, போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேகவுருவாய்க் கிடக்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த, தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாருஞ் செகத்தீரே.''

☞ கந்தபுராணத்திலே இரண்டு சகோதரஞானிகள் கதை சொல்லப்படுகின்றது. ஓர்ஞானி தமையன்; மற்றவன் தம்பி. தமையன் பிரமமொன்ருெழிந்து மற்றெல்லாம் பொய்யென்றும், தம்பி உலகமொன்ருெழிந்து மற்றெல் லாம் பொய்யென்றும், கோடலினுல் அவ்விருவர்க்கும் எவர்களாலும் விரும்பற்பாலனவாகிய இரக்கம் வாய்மை கொடை முதலிய புண்ணியங்களிலே விருப்புமில்லை; கொலை செய்தல் களவெடுத்தல் கள்ளுணல் மாமிசம் புசித்தல் பொய்ச்சாட்சி சொல்லல் பிறன்மனைவிழைதல் வரைவின்மக ளிர் விழைதல் முதலிய பாவங்களிலே வெறுப்பு மில்லை. அவ்விருவர்க்கும் கீழும் மேலும் பொய்யாதலினுல் நாட வேண்டியதோர் பொருளுமில்லை; ஆசாரமாயிருக்கவேண்டு மென்றேனும், தவஞ்செய்யவேண்டுமென்றேனும், விரதங் கள் அனுட்டிக்கவேண்டுமென்றேனும், பிரமசரியம் முதலிய நிலைகளின் நிற்கவேண்டுமென்றேனும், சிவனுடைய உருவத் திருமேனியைத்தியானிக்க வேண்டுமென்றேனும், சித்தமல மறுத்தல் வேண்டுமென்றேனும், மனசை விடையங்களின் வழியே செல்லாது தடுத்தல் வேண்டுமென்றேனும், கருத்து நிகழாமையினுலே தமையன் ஞானியும் தம்பிஞானியும் ஒப்பாவார். தமையன்ஞானி மாயாவாதி; தம்பிஞானி உலோகாயதன். மாயாவாதி பசுஞானி, ஆன்மாப்பிரம மென நிற்றலால்; உலோகாயதன் பாசஞானி, ஆன்மா உலகமென நிற்றலால். பசுஞானி புறச்சமயி; பாசஞானி புறப்புறச்சமயி. பசுஞானம் அசுரனுக்கு அசுரகுருவாகிய சுக்கிரனுல் உபதேசிக்கப்பட்டது; பாசஞானம் சுரனுக்குச் சுரகுருவாகிய பிரகஸ்பதியால் உப தேசிக்கப்பட்டது; பசுஞானம் சுக்கிரனுபதேசப் படலத்தினுலே பெறப்படும்; பாசஞானம் இந்திரபுரிப்படலத்தினுலே பெறப்படும். இவ்விருஞானமும் இவ்விருதிறத்தார்க்கும் இவ்விருகுரவராலும் பக்குவநிலைக்கியையப் போதிக்கப்பட் டன. சிவமந்திரம் அசுரனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டபோது அவனுக்குப் ''பொய் கொலை களவு காமம் புன்மைகளு ருமே போற்றிச் செய்குதிதவத்தை'' என்றும், அவனுக்கே

பின்னர் பசுஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டபோது ''கொலை யொடு களவு காமங் குறித்திடு வஞ்ச மெல்லா நிலையெனப் புரிதி'' என்றும் சுக்கிரன் உரைத்தமையால் சமயதீக்ஷை விசேஷதீக்ஷை நிருவாணதீக்ஷை பெற்றுச் சிவபெருமானு டைய ஞானனந்தவடிவாகிய திருவடியை நாடிநிற்கும் மெய்யன்பர்களாகிய சைவர்களுக்கு மாயாவாதநெறியும் அந்நெறியைப் போதிக்கும் ஞானவாசிட்டம், வாசுதேவ மனனம், பஞ்சதசப்பிரகரணம், தத்துவராயர் பாடல் முதலியனவும் வேண்டப்படாமைபெறப்படுகின்றது; இந்திர னுக்குப் பிரகஸ்பதி உபதேசித்த உலோகாயதமும் பொய் யாமென்பது ''புன்ருெழி லாகிய பொய்யும் வாய்மையா- மொன்ருெரு பெரும்பய னுதவு மாயிடின்'' என்று இந்திரபு ரிப்படலத்திற் கூறப்பட்டமையினுலே பெறப்படுகின்றது. படவே, இவ்விருசமயங்களும் கந்தபுராணத்தினுலே கண் டிக்கப்பட்டமை காண்க.

இரண்டாவது

வேதாகமப் பிரகரணம்

பிரணவம்

பிரணவமானது மூலமொழி எனவுந், தனிமொழி எனவும், ஓங்காரம் எனவும், குடிலை எனவும்படும். அது சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடமாயும், மற்றைத் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் மூலமாயும், காசியில் இறப்பவருக்கு எம்பெருமான் உபதேசித்தருளுந் தாரகப்பிரமமாயும் உள்ளது. சிவன் ஓங்கார மூலப் பொருளெனப் படுவர். பிரணவம் வலம்புரிச்சங்கு வடிவினது.

மேலினி யணைய செவ்வேள் விரிஞ்சனைச் சுருதிக் கெல்லா
மூலம தாகி நின்ற மொழிப்பொருள் வினவி யன்னுன்
மாலுறச் சென்னி தாக்கி வன்சிறைப் படுத்தித் தானே
ஞாலமன் னுயிரை யெல்லா நல்கியே நண்ணும் பன்னுள். 1

என்று நான்முக னிசைத்தலு மவற்றினு ளிருக்கா
மொன்று நீவிளம் புதியென முருகவே ளுரைப்ப
நன்றெ னுமறை யெவற்றிற்கு மாதியி னவில்வா
னின்ற தோர்தனி மொழியைமுன் னேதின னெறியால். 2

தாம ரைத்தலை யிருந்தவன் குடிலைமுன் சாற்றி
மாம றைத்தலை யெடுத்தனன் பகர்தலும் வரம்பில்
காமர் பெற்றுடைக் குமரவே ணிற்றிமுன் கழறு
மோமெ னப்படு மொழிப்பொரு ளியம்புகென் றுரைத்தான். 3

ஈசன் மேவரு பீடமா யேனையோர் தோற்றும்
வாச மாயெலா வெழுத்திற்கு மறைகட்கு முதலாய்க்

காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறு
மாசி லுரகப் பிரமமா மதன்பய னுய்ந்தான். 4

தூம மறைக்கெலா மாதியு மந்தமுஞ் சொல்லு
மோமெ னப்படு மோரெழுத் துண்மையை யுணரான்
மாம லர்ப்பெருங் கடவுளு மங்கிறு னென்று
னுமி னிச்சில வறிந்தன மென்பது நகையே. 5

ஆல மேபுரை நிறத்ததா யமிழ்தினுஞ் சுவைத்தாய்
ஞால மார்தர வொழுகிய காளிந்தி நதிபோய்
மூல மெய்யெழுத் தன்னதோர் முதுவலம் புரியின்
கோல மாகிநோற் றிருத்தியா லுலகருள் குறிப்பால். 6

ஆதி தேவனை யொருவியே புடவியி லணுகி
யோத வேலையை மாறுகொள் காளிந்தி யுழிப்போய்
வேத மூலநேர் வால்வளை யுருக்கொடு விளங்கி
யேத மில்லதோர் பதுமபீ டத்தின்மே லிருந்தாள். 7

பிரணவம் சமஷ்டிப் பிரணவம் வியஷ்டிப் பிரணவம் எனவிருவகைப்படும். சமஷ்டிப்பிரணவம் 'ஓம்' காரம் என நிற்பது; வியஷ்டிப்பிரணவம் அகார உகார மகாரமென நிற்பது. சமஷ்டி தொகுத்துச் சொல்வது, தோட்டமென்பதுபோல; வியஷ்டி பகுத்துச் சொல்வது, வாழை கமுகு என்பனபோல.

அகார உகார மகாரமென்னும் மூன்றும் முறையே இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலங்களையும்; சாத்துவிக இராசச தாமச குணங்களையும்; பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களையும்; சிருஷ்டி திதி சங்காரகிருத்தியங்களையும்; காருகபத்திய தக்ஷிண ஆகவநீயாக்கினிகளையும்; இருக்கு யசுர் சாம வேதங்களையும் உணர்த்துமென்க.

ஆதியிருக்குவேதத்தின், ஆதிமண்டலத்தின், ஆதிய நுவாகத்தின், ஆதிமந்திரத்தின், ஆதிபதமாகிய ''அக்கினி'' யின் ஆதியிலும்; மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேஷிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்தம் முதலாய வைதிக சாஸ்திரங்களின் ஆதிசூத்திரங்களின் ஆதிபதமாகிய 'அத' வின் ஆதியினும்; ஆதிவியஷ்டிப் பிரணவமாகிய ''அ'' காரம் விளங்குகின்றது.

தேவாரம் முதல் பெரியபுராணம் இறுதியாயுள்ள பன்னிரண்டு திருமுறைகளின் முதலினும் இறுதியினும் முறையே போந்த ''தோடுடைய செவியன்'' ''நின்ற தெங்கு நிலவி யுலகெலாம்'' என்பவைகளின் ஆதியினும் அந்தத்தினுமமைந்த ஓகார மகாரங்கள் புணர்ந்து, ஓமென முடிந்து, திருமுறைகளின் பொருள் ஓங்காரப்பொருளாகிய சிவபெருமான் என்றுணர்த்தின.

பிரணவமானது வேதகோஷத்துக்கு முன்னும் பின்னும் உச்சரிக்கப்படுகின்றது.

வியஷ்டிப்பிரணவமாகிய நாத, விந்து, மகார, உகார, அகாரங்களைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு, அதிசூக்குமை, சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் வாக்குக்கள் தோற்றி ஒடுங்குமாமென ஆகமங்கள் செப்பும்.

பிரணவம் உத்கீதையெனவும், சுத்தமாயையெனவும் படும். சுத்தமாயையைத் தன்னியல்பால் இனிது உள்ள படி காணப்பெறுவோர் அபரமுத்திப் பெரும்போகத்தைப் பெறுவர்; இதற்கு மேலாகிய பேரறிவு ஒருவனுக்கு விளங் குமாயின், அவன் அப்பொழுதே பரமுத்தியைத் தலைப் படுவன்.

துவாதசாந்தத்திலே சர்வேசுரரும், ஓங்காரவாச்சிய ருமாயுள்ள சிவபெருமான், நாபியினும் இருதயத்தினும் புருவ மத்தியினும் முறையேயுள்ள அகார உகார மகார வாச்சியராகிய பிரம விஷ்ணு உருத்திரரை அதிட்டித்து நிற்பர் என்க.

அசுத்தமாயைக்குக் கீழே பிரம விஷ்ணுக்களுக்குத் தோற்றங் கேட்கப்படுதலானும், அசுத்தமாயையினுமுய ர்ந்த சுத்தமாயைக்கு மேலே சிவபெருமானுக்கு வியாபகஞ் செப்பப்படுதலானும், பிரணவம் மற்றைத்தேவர்களுக்குப் பிறப்பிடமும், சிவபெருமானொருவருக்கே இருப்பிடமுமா யிற்று.

பிரணவம் அகாரமாய் வாய்திறத்தலினலாகி, உகார மாய் இதழ்குவிதலினலே நின்று, மகாரமாய் ஒடுங்கி நின்ற மையால், எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச்சுருதிகளும் அப் பிரணவத்திலே தோன்றி நின்று ஒடுங்குமென்பது துணி யப்படும்.

''அ'' என்பது சம்ஸ்கிருத திராவிட பாஷைகளுக் கன்றி, உலகத்துள்ள மற்றெவ்வெவ் மிலேச்ச பாஷைகளுக் கும் முதலிலேயமைந்தது. ஓமென்பது ஆமென் எனத் திரிந்து பிறசமயிகளுடைய செப நிவேதனங்களினும் காணப்படுகின்றமையினலே ''சமயகோ டிகளெலாந் தந் தெய்வமெந்தெய்வமென் றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக் கிடவு நின்ற'' ஓங்காரப் பொருளாகிய பரமசிவக் கடவு ளுடைய மிகவோங்கிய பிரபாவம் பிரகாசிக்கின்றது. புறச் சமயங்களுள்ளே காணப்படும் ஒவ்வோர் உண்மைத் தரு மங்களைக்கொண்டு அவ்வச்சமயங்களெல்லாம் மெய்யென் பது, யானையின் காலையும், வாலையும், காதையும், கையை யும் தனித்தனி தடவிய ஒவ்வோர் முழுக்குருடரும் அந்த யானையை முறையே உரலென்றும், துடைப்பமென்றும், முறமென்றும், உலக்கையென்றுஞ் சாதிக்கத்துணிந்த குளறு படைபோலாம்; சைவசித்தாந்தி ஒருவனே அவ்வியானை யினுறுப்புக்கள் முழுதையும் அறிந்து, அக்குளறுபடைக ளுக்குச் சமாதானஞ் செய்யவல்ல கண்ணுடையானொருவன் போலாம். சிவதருமோத்தரம்:—''ஓமென்னும் பதமதனில் வேதமாதி யுற்பவிக்கு மாலவித்தினுதிக்குமாபோல், ஓமென் னும் பதமதனை யுரைத்தார்தாமே யோதினர்கள் வேதாதி யுரைகளெல்லா, மோமென்னும் பதப்பொருளை யுணர்ந்

தார்தாமே யுணர்ந்தாரும் வேதாதி யொருமைகூர, வோமென்னும் பதமொழித்தஞ் செழுத்துமாதர்க் கொழுங் குடைய சூத்திரர்க்கு முரைக்கலாமே.''

வேதாகமோற்பத்தி

சிவபெருமானிலிருந்தே வேத சிவாகமங்கள் பிறந்தன.

உன்ளிடைப் பிறந்த வேத முன்பெரு நிலைமை தன்னை
யின்னதென் றுணர்ந்த தில்லை யாமுனை யறிவ தெங்ங
னன்னையும் பயந்தோன் ருனு மாயினை யதனுன் மைந்தர்
பன்னிய புகழ்ச்சி யாவும் பரிவுடன் கேட்டி போலாம். 1

ஏற்றம தாகிய மறைக்கும் யாமுனஞ்
சாற்றிய வாகமந் தனக்கு மாங்கது
வீற்றுற வருவது மன்று மேன்மையா
லாற்றவு நமதிய லறையு நீரதே. 2

ஆனதன் னியற்கைக ளனைத்துங் கண்ணுதல்
வானவ னுகம மறையின் வாய்மையான்
மேனிகழ் தொகைவகை விரிய தாகவே
தானருள் புரிந்தனன் றலைவி கேட்கவே. 3

வேதமே முதலா வுள்ள வியன்கலை யனைத்துந் தொன்னு
ளோதின னவனே யெங்கட் குரைத்திட வுணர்ந்தா மன்றே
யீதுநீ யவற்றிற் காண்டி யாருமொன் ருகக் கொண்டாய்
பேதையோ பெரிது மென்னப் பிதாமக னினைய சொற்ருன். 4

''ஆப்தர் உள்ளது கூறுவோர். சாமானியமனுடரினும் விசேடமனுடர் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் இருடிகள் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினுந் தேவர்கள் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் பிரமா மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் விஷ்ணு மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் உருத்திரர் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் மகேசுரர் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினுஞ் சதாசிவர் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் மேலாகிய ஆப்தர் இன்மையால் அவரே அதிபரமாப்தர் எனப்படுவர்'' இந்த அதிபரமாப்தராய், பஞ்சமந்திர சரீரியாயுள்ள சதாசிவநாயனுராலே பிரதம மகாசிருட்டி ஆரம்பத்திலே ஆன்மாக்கள் பொருட்டு அருளிச்செய்யப் பட்ட சுருதியும், அதிபாரமார்த்திக வாக்கியமாகிய சுவதந் திரப்பிரமாணமாகும். முற்றறிவு முற்றுத் தொழிலுடைய சிவபெருமான் சிறிதும் பிரயத்தனமில்லாமலும், ஆயாச மில்லாமலுஞ் சுருதியை அருளிச்செய்தார் என்பது தோன்ற, பிரகதாரணியோபநிடதம் இருக்காதிகளைப் பிரமத்தினது சுவாசம் என்று கூறிற்று. இந்தச் சுருதி சாமாணியசுருதி விசேஷசுருதி என இருதிறப்படும். சாமாணியசுருதி வேதம்; விசேஷசுருதி ஆகமம்.

பரப்பிரமத்தினின்றுந் தோன்றி இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வம் பிரகாசிக்கின்றன என்று யசுர்வேதத்திலே முப்பத் தோராம் அத்தியாயத்திலே ஏழாம் மந்திரஞ் செப்புகின் றது. உண்மைப்பொருள்களைக் கேட்டற்குக் கருவியாதலி ஞலே சுருதியெனவும், உண்மைப்பொருள்களை முற்றும் உணர்தற்கும், வருவித்தற்குங் கருவி யாதலினுலே, ஆகமம் எனவும், நியதமாக உணர்தற்குக் கருவியாதலினுலே நிகமம் எனவும், ஆதிகுருவினின்றுந் தொடங்கிப் பாரம் பரியமாகப் பயிலப்படுதலினுலும், கற்கப்படுதலினுலும், ஆமிநாயமெனவும், சுயம்புவாகிய பதியினின்று தோன்றின மையால் சுயம்பு எனவும், வேதஞ் சொல்லப்படும்; வேதம் என்னுஞ் சொல் அறிதற்குக் கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிக்ஷை, வியாகரணம், நிருத் தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறும். அவற்றுள், ''சிட்சையாவது வேதத்தின் உச்சாரண லக்ஷ ணத்தை உணர்த்துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம் சோதிடமாவது லக்கி னம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம்முதலிய

வற்றால் வைதிக கருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவலாயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத்திருந்து, வைதிக கருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தின் உக்தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரங்கியை கற்பிப்பதாம்.'' சிவபெருமானையே உண்மைப் பொருளாகக் கொண்ட வேதத்துக்குப் பாதங்கள் சந்தோவிசிதியாம்; கைகள் கற்பமாம்; கண்கள் சோதிடமாம்; காதுகள் நிருத்தமாம்; நாசி சிட்சையாம்; முகம் வியாகரணமாம்.

இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றைமுகங்களிற் பிறந்தன, காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவச் சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற் பிறந்தன என்று காமிகாகமஞ் செப்புகின்றது. ஆ. என்பது பாசமெனவும், க. என்பது பசுவெனவும், ம. என்பது பதியெனவும் பொருள்படும்; படவே, ஆகமம் திரிபதார்த்தங்களை உணர்த்துமென்றவாறாயிற்று. ஆ. என்பது சிவஞானமும், க. என்பது மோட்சமும், ம. என்பது மலநாசமுமாகும்: ஆகவே, ஆகமம் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம் பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, மோட்சத்தைக் கொடுக்குமென்றவாறாயிற்று எனக் கொள்ளுதலுமாகும். ஆகமமானது—காமிகம், யேகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம் ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம். லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுரம், கிரணம் வாதுளம் என இருபத்தெட்டாம். இவ்வாகமங்கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும், சித்தாந்தமெனவும் பெயர்பெறும். ''இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடி கிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம். இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் எனத் தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடையன வாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதி பசு பாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமமுதலிய அங்கங்களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், ஓமம் என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷ நிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசிக்கும்.'' சிவபெருமானுக்குக் காமிகம் திருவடிகளும், யோகசம் கணைக்கால்களும், சிந்தியந் திருவடிவிரல்களும், காரணம் கெண்டைக்கால்களும், அசிதம் முழந்தாள்களும், தீப்தம் தொடைகளும், சூக்குமம் குய்யத்தானமும், சகச்சிரம் கடித்தானமும், அஞ்சுமான் முதுகும், சுப்பிரபேதம் கொப்பூழும். விசயம் உதரமும், நிச்சுவாசம் நாசியும், சுவாயம்புவம் முலைகளும், ஆக்கினேயம் கண்களும், வீரம் கழுத்தும், ரௌரவம் செவிகளும், மகுடம் திருமுடியும், விமலம் கைகளும், சந்திரஞானம் மார்பும், முகவிம்பம் திருமுகமும், புரோற்கீதம் திருநாக்கும், இலளிதம் கபோலங்களும், சித்தம் திருநெற்றியும், சந்தானம் குண்டலமும், சருவோக்தம் உபவீதமும், பாரமேஸ்வரம் ஆரமும், கிரணம் இரத்தினாபரணங்களும், வாதுளம் திருப்பரிவட்டமும், காலோத்தரம் திருமேற்பூச்சும், மற்றை உபாகமங்களெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்களும் புஷ்பங்களும், சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமுமாம்.

ஆகமங்கள் வேதங்களிலே பேசப்படாமை, வேதங்கள் சூத்திரம்போன்றும், ஆகமம் பாஷ்யம் போன்றும் விளங்குகின்றமையாலேயாம்; இது மூலத்திலே வியாக்கியானங்களைக்குறித்து யாண்டும் பேசப்படாத உண்மையினாலும் புலப்படும்.

வேதங்கள் வன்சொற்களினாலே புணர்க்கப்பட்டமையும், ஆகமங்கள் மென்சொற்களினாலே புணர்க்கப்பட்டமையும், வேதங்கள் கன்மானுசாரமாகப் பலர்க்கும் பலபொருள் கொள்ளக்கிடக்குஞ் சூத்திரமாதலினாலும், ஆகமம்

சத்தினி பாதமுடையார்க்கு அதனைத் தெளித்துணர்த்தும் பாஷ்யமாக ஒருபொருள் கொள்ளக்கிடத்தலினாலுமென்க.

வேதாகமங்களுக்குத் தோற்றங்கள் பலவாகச் செப்பப்படுதல் சிருட்டிபேதத்தாலென்க.

———

வேதாந்தம்

ஆதிகற்பத்திலே துவாபரயுகத்திலே ஆன்மாக்கள் செய்த தீவினையினாலே வேதங்களெல்லாம் அடிதலை தடுமாறினமையால், தேவர் முனிவர் மனிதராயினோர் மதிமயங்கி மெய்யுணர்வு இறந்து வேதநெறியை விடுத்துப் பல புறச் சமய நெறிகளைக் கற்பித்தொழுகுவாராயினர்; அதனாலே சிவாஞ்ஞையைவகித்து வியாசமுனிவர் அவ்வேதங்களை இருக்கு முதலிய நான்காக வகுத்தருளினர். இந்நான்கு வேதங்களின் அந்தம் உபநிடதம் எனப்படும்.

முந்தொரு காலத்தின் மூவுல கந்தன்னில்
வந்திடு முயிர்செய்த வல்வினை யதனாலே
யந்தமின் மறையெல்லா மடிதலை தடுமாறிச்
சிந்திட முனிவோருந் தேவரு மருளுற்றார். 12

ஆனதொர் பொழுதின்க ணமரரு முனிவோரு
மாநில மிசைவைகு மாக்களு மிறையுள்ள
ஞானம திலராகி நவின்மறை நெறிமாற்றித்
தீநெறி பலவாற்றிப் பனுவல்கள் சிலசெய்தார். 13

போந்தவ ணிருந்தபின் புகரி லாமறை
யாய்த்திடின் வந்திடு மவற்றை நால்வகை
வாய்ந்திட நல்கியே மரபி னோர்க்கெலா
மீய்ந்தனை யவரகத் திருளை நீத்தியால். 14

மோனக முற்றிய முனிவர் மேலவன்
றானுணர் மறையெனுந் தரங்க வேலையி
லானதோர் பொருளினை யறிஞர் பெற்றிடத்
தூநெறி கொண்டநாற் றுறைசெய் தானரோ. 15

மேற்றிக ழுபநிட வேத வாய்மையாற்
போற்றலும் வந்ததென் புகறி யாலெனச்
சாற்றின னுயிர்தொறுந் தங்கித் தொல்வினை
தேற்றுபு வினைமுறை செலுத்துந் தொன்மையோன். 16

இருக்குவேதம் இருபத்தொருசாகைகளையும், யசுர்வேதம் நூற்றொன்பது சாகைகளையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ் சாகைகளையும், அதர்வவேதம் ஐம்பது சாகைகளையுமுடையனவாம். அவற்றுள், அற்பச்சுருதி வாக்கியம் கர்மாநுஷ்டானக்கிரமங்களைச் சொல்லும். பிரபலச்சுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மக ஞானத்தைச் சொல்லும். இது ஆயிரத்து நூற்றெண்பது உபநிஷத்தாயிருக்கும். இவைகளுள்ளே அதிசாரமாயும் இரகசியமாயுமுள்ள உபநிடதங்கள் நூற்றெட்டு.

இருக்குவேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் ஐதரேயம், கௌஷீதகீ, நாதவிந்து, ஆத்மப்பிரபோதம், நிருவாணம், முத்கலை, அக்ஷமாலிகை, திரிபுரை, சௌபாக்கியம், வக்விருச்சாலை என்னும் பத்துமாம்.

யசுர்வேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் கடவல்லி, தைத்திரீயம், பிரமம், கைவல்லியம், சுவேதாச்சுவதரம், கர்ப்பம், நாராயணம், அமிர்தவிந்து, அமிர்தநாதம், காலாக்கினிருத்திரம், க்ஷுரிகை, சர்வசாரம், சுகரகசியம், தேசோவிந்து, தியானவிந்து, பிரமவித்தியை, யோகதத்துவம், தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸ்கந்தம், சாரீரகம், யோகசிகை, ஏகாக்ஷரம், அட்சியம், அவதூதம், கரம், உருத்திரவிருதயம், யோககுண்டலினி, பஞ்சப்பிரமம். பிராணாக்கினிகோத்திரம், வராகம், கலிசந்தரணம், சரசுவதி, ஈசாவா

சியம், பிருகதாரணியம், சாபாலம், அம்சம், பரமகம்சம், சுபாலம், மந்திரிகை, நிராலம்பம், திரிசிகி, மண்டலம், அத்துவயதாரகம், பைங்கலம், பிட்சு, துரியாதீதம், அத்தியாத்துமம், தாரசாரம், யாஞ்ஞுவல்கியம், சாட்டியாயனி, முத்திகம் என்னும் ஐம்பத்தொன்றுமாம்.

சாமவேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் கேனம், சாந்தோக்கியம், ஆருணி, மைத்திராயணி, மைத்திரேயி, வச்சிரசூசிகம், யோகசூடாமணி, வாசுதேவம், மகத்து, சந்நியாசம், அவ்வியக்தம், குண்டிகை, சாவித்திரி, உருத்திராக்கசாபாலம், தரிசனம், சாபாலம் என்னும் பதினாறுமாம்.

அதர்வவேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் பிரச்சினம், முண்டகம், மாண்டூக்கியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, பிருகச்சாபாலம், நிருசிம்மதாபனி, நாரதபரிவிராசகம், சீதை, சரபம், திரிபாத்வீயமகாநாராயணம், இராமரகசியம், இராமதாபனி, சாண்டில்லியம், பரமகம்சபரிவிராசகம், அன்னபூரணை, சூரியன், ஆத்மம், பாசுபதம், பரப்பிரமம், திரிபுராதபினி, தேவி, பாவனை, பஸ்மஜாபாலம், கணபதி, மகாவாக்கியம், கோபாலதபனம், கிருஷ்ணம், அயக்கிரீவம், தத்தாத்திரேயம், காருடம் என்னும் முப்பத்தொன்றுமாம்.

இவற்றுள்ளே அதர்வசிரோபநிடதம், அதர்வசிகோபநிடதம், கைவல்யோபநிடதம், சுவேதாச்சுவதரோபநிடதம், காலாக்கினிருத்திரோபநிடதம் என்னும் ஐந்தும் பஞ்சருத்திரமெனப்படும்.

வேதத்திலே பூருவபக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுப் பின்னர்க் கண்டிக்கப்பட்ட சில பக்கங்களையே சிலர் சித்தாந்த பக்கமாமெனக் கொண்டு, சித்தாந்தவாக்கியங்களுக்குப் பெரியோர் உரைக்கும் உண்மைப்பொருளைவிடுத்து, தாம் கொண்ட விபரீத பக்கங்களுக்கிசையப் பொருள் கற்பித்து, அங்ஙனம் தாம் கற்பித்த மீமாஞ்சை மாயாவாதம் பாஞ்சராத்திரம், முதலிய சமயங்களைத் தனித்தனியே வைதிக சமயங்களாமென முடித்து, அவ்வைதிக சமயங்களை விரித்துணர்த்தி ஒவ்வோர் நூல்கள் செய்தார்கள். வேதத்தின் ஞான காண்டம் ஆகமத்தின் ஞானகாண்டம் என்னும் இரண்டும் திரிபதார்த்த இலக்கணங்களையே கூறுவனவாயினும் வேதத்தின் ஞானகாண்டத்துண்மைப்பொருள் நிருவாணதீட்சை செய்யப்பெற்றுச் சித்தாந்தத்தை ஓதியுணர்ந்தோர்க்கே விளங்குமென்க. இவ்வுண்மை சனகராதி நால்வரும் வேதோபநிடதங்களை நெடுநாள்வரையும் ஓதியும் ஞானம் நிலைபெறுதவராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானம் நிலைபெற்றனர் என்றும் காந்தத்திலே சங்கர சங்கிதையிற் கூறியவாற்ருற் றெளியப்படும்; படவே சித்தாந்தம் வேதாந்தத்தின் தெளிவாயும் சாரமாயுமுள்ளது என்பது பெறப்பட்டது. பண்டாரமும்மணிக்கோவை:—

''குடிலை யென்னுந் தடவய ஞப்ப-ணருள்வித் திட்டுக் கருணை நீர் பாய்ச்சி, வேத மென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை-பாதவ மதனிற் படுபயன் பலவே- யவற்று—ளிலைகொண் டுவந்தனர் பலரே-யிலையொரீஇத் தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே-தளிரொரீஇ-யரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை-விரும்பினர் கொண்டுகொண் டுவந்தனர் பலரே-யவ்வா றுறுப்புமிவ்வாறு பயப்ப-வோரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த-வாரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்து-சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்—தேனமு தருந்தினர் சிலரே-யானவர்—நன்னிலை பெறுதற் கன்னிய ஞயினு மன்னவர் கமலப் பொன்னடி விளக்கியத்—தீம்புன லமுத மார்ந்தன னதனல்-வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவ ரமுதே''

வேதாந்தசூத்திரம்

உபநிடதங்களை உற்றுநோக்கி வியாசமுனிவர் இயற்றிய சூத்திரரூபமாகிய பிரமமீமாஞ்சை வேதாந்தமெனப்படும்.

ஏத்திடு சுருதிக ளிசைக்கு மாண்பொருண்
மாத்திரைப் படாவெறு மாசில் காட்சியர்
பார்த்துணர் பான்மையாற் பலவ கைப்படச்
சூத்திர மானவுஞ் சொற்று வைகினுன்.

இது உத்தரமீமாஞ்சை எனவும், சாரீரகசூத்திரமென வும், வேதாந்தசூத்திரம் எனவும்படும். இந்த வேதாந்த சூத்திரம் நான்கு அத்தியாயங்களையும், பதினறுபாதங் களையும், நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும், ஐஞ்நூற் றைம்பத்தைந்து சூத்திரங்களையும் உடையது. வேதாந்த சூத்திரத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்திலே பிரமமாகிய சிவத்தினியல்பும், இரண்டாம் அத்தியாயத்திலே சாங்கிய முதலிய புறச்சமய விரோத பரிகாரமும், மூன்ருும் அத்தி யாயத்திலே வித்தியாசாதன நிர்ணயமும், நான்காம் அத்தி யாயத்திலே ஞானசாதனபலமாகிய வீடுபேறும் பேசப்படும்.

முதலாம் அத்தியாயத்தின், முதலாம் பாதத்தின், முதலாம் சூத்திரம் பிரமேயவிஷயத்தையும், இரண்டாம் சூத்திரம் பிரமாதாவிஷயத்தையும், மூன்ருும் சூத்திரம் பிரமாணவிஷயத்தையும் சொல்லும். பிரமாதா பிரமா ணம் பிரமேயம் என்பன முறையே, ஞாதிரு ஞான ஞேயங் களை உணர்த்தும். (ஞாதிரு-ஆன்மா; ஞானம்-சிவஞானம்; ஞேயம்-சிவம்) இதனுலே திருவள்ளுவர் குறளும், வேதோப நிடதமும், தேவார திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும், திருமந்திரமும்போல இவ்வேதாந்த சூத்திரமும் பதி பசு பாசங்களை அறிவுறுத்துஞ் சாத்திரமாம் என்க. ஔவை யார்:— ''தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு, மூவர் தமிழு முனிமொழியுங், கோவை—திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு, மொருவா சகமென் றுணர்.''

வேதாந்தசூத்திரத்து மெய்ப்பொருள் வேத சிவாகம மிரண்டையும் நன்குணர்ந்த நீலகண்டசிவாசாரியர் உரைத்த பாஷ்யத்தால் இனிது விளங்கும். மற்றைச் சங்கராசாரியர், இராமாநுசாசாரியர், மத்துவாசாரியர் உரைத்த பாஷ்யங்

களும், பிரகரணங்களும் சிவாகமத்துக்கு மறுதலைப்பட்ட மாயாவாத வைணவ மாத்துவ சமயநூற்பொருளுடை யனவாம்.

——

மிருதி

கருப்பாதானம், சீமந்தம், நாமகரணம், உபநிட்டா னம், அன்னப்பிராசனம், சௌளகருமம், உபநயனம், சந்தியாவந்தனம், அக்கினிகாரியம், போசனவிதி முதலிய வைதிக கருமங்களை அறிவிப்பதாம்.

அடைதலு மதனை நோக்கி யறிதரு முனிவ னுண்டை
விடையவ னடியார் யார்க்கும் வேண்டிய வேண்டி யாங்கே
நெடிதுபல் வளனு மீந்து நிறைதரு திங்க டோறுங்
கடனியன் மரபு மாற்றிக் காசியின் மேவி னனே. 18

தந்தையு மதனைக் கேளாத் தடம்புனற் கங்கை மூழ்கி
யந்தணர் முதலோர்க் கெல்லா மாடகம் பலவு நல்கி
முந்துறு கடன்க ளாற்ற முளரிமேன் முனிவன் மேவி
மைந்தனுக் குரிய நாம மார்க்கண்ட னென்று செய்தான். 19

மறுப்படாத் திங்கள் போல வளர்தலு மதியந் தோறு
முறுப்படை யுபநிட் டான மோதனம் பிறவு முற்ற
நெறிப்படு மோரி யாண்டி னெடுஞ்சிகை வினையு மாற்றிச்
சிறப்புடை யிரண்டா மாண்டிற் செவிநெறி புரித லுற்ருன். 20

ஏதமி லைந்தின் முந்நூ லிலக்கண விதியுஞ் செய்தே
யோதிடுங் கலைக ளெல்லா முள்ளுற வுணர்த்துங் காலை
வேதமும் பிறவுங் கொண்ட வியன்பொரு டெரிந்து மேலா
மாதியே சிவனென் றெண்ணி யவனடி யரணென் றுற்ருன். 21

அந்தியின் மறைமொழி யயர்த்து வைகினன்
சந்தியில் வினைகளுந் தழலு மோம்பல
னெந்தையை வழிபடு மியல்பு நீங்கினன்
முந்தையி னுணர்ச்சியு முடிந்து ளேனெனும். 22

பெருநீ ரடங்கு சிறுகையி னூடு பெறவுய்த்த தோய மதனை
யிருபான்மை யுண்டி யதுசூழும் வண்ண மிசையோடு சுற்றி [யதுதா
னொருகா னுகர்ந்து பலகா லினுக்கு முதவிப்பி னுள்ள படியு
மருகாது செய்து மிகவே விரும்பியயில்வார்ன் றவங்கள் பயில் [வான்.

கருப்பாதானம் முதலாயின இம்மையிலே சரீரத்தைச் சுத்திசெய்யுமென்றும், மறுமையிலே புண்ணியலோகத்தைக் கொடுக்குமென்றும் மனுஸ்மிருதி இரண்டாம் அத்தியாயத்து இருபத்தாறும் சுலோகஞ் செப்புகின்றது. இவை ஞானார்த்தமாக ஞானதீக்கையிலே கொள்ளப்படும். ''அழ லிடைமூலா தாரத் தரனருட் சத்திமேவு,மெழிறிகழ் யோகத் தன்னா ரிடத்தினிற் புதல்வ னாவி, வழுவற வாங்கி யோனி மன் னாவித் திடவமைத்த, லழகம ரிருது சங்க மாமென வறையு நூலே.'' ''பிரிவுரு மலத்தி னின்றே பிரித்துருத் திரனாற் காவி, யரியசீர்ப் புதல்வ னாத லழகிய கருப்பா தானந், திருவருள் சுதந்தராதி செறிதரு குணங்க ளெல்லா, மருவுத றானே பும்சவன மென மதிப்பர் மேலோர்.'' "அருவமா மாயை யாவி யறிவுறு விவேகந் தானே, திருவளர் தவத்தின் மிக்கோய் சீமந்தோ னயன மெல்லாந், தருசிவ முதல தான சதாசதப் பொருளை யாங்கே, மருவியுட் கோட றானே மதித்திடிற் சனன மாமே." "திரி மல மகன்று தன்னுட் சிவத்துவந் தோன்ற றானே, பெரிய தோர் நாம மென்றே பேசுவ ரறிவின் மிக்கோர், தெரிவுறு சிவத்துவத்தைத் தேருத றன்னைத் தானே, மருவுறு முபநிட் கிராமணமென மதிப்பர் மன்னோ." "பொருவறு பரமா னந்தம் புசித்திட லதனைத் தன்னுட். பிரிவுரு துறையு மன்னப் பிராசன மென்பர் மேலோர், துரிசறு சிவமே மேலாய்த் தோன்

றாத லெவர்க்கும் யாதொன், றரியதோர் சௌள மாமென் றறைவர்தத் துவமு ணர்ந்தோர்.'' ''அலகிலாப் பாச சால மகற்றுமெய்ஞ் ஞான நூலோ, டுலவுத லொன்றி நாளு முப நய நந்தா னென்பர், நிலவிடா திந்தி யத்தி னீடறி வினைம றைத்தல், பலர்புகழ் விரதா தேசப் பான்மையாம் பகருங் காலே.''

மனுஸ்மிருதி பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களையுடையது. முதலாம் அத்தியாயத்திலே மனு, வேதம், பிரளயம், பிரகிருதி, யுகதருமம், வருணதருமம் முதலாயினவும்; இரண்டாம் அத்தியாயத்திலே தருமம், புண்ணியக்ஷேத்திரம், சாதகருமம், போசனநியமம், வேதாத்தியயனம், நித்தியகருமம் முதலாயினவும்; மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே கிரகஸ்தாச்சிரமதருமம், பஞ்சமகாயஞ்ஞம், சிராத்தபோசனம், பிண்டம் முதலாயினவும்; நான்காம் அத்தியாயத்திலே பிராமணர் முதலாயினோர் சீவனோபாயம், சிராவணவிதி, இயமநியமம், முதலாயினவும்; ஐந்தாம் அத்தியாயத்திலே ஆசௌசம், பஞ்சலோகசுத்தி, சௌசவிதி, மாதரொழுக்கம் முதலாயினவும்; ஆறாம் அத்தியாயத்திலே வானப்பிரஸ்த சந்நியாச ஆச்சிரமங்களும்; ஏழாம் அத்தியாயத்திலே இராசதருமம், யுத்த தருமம், உலகபரிபாலனம் முதலாயினவும்; எட்டாம் ஒன்பதாம் அத்தியாயங்களிலே கடன்கோடன் முதலிய பதினெண் வகை விவகாரங்களும்; பத்தாம் அத்தியாயத்திலே சங்கரசாதி, பிராமணர் முதலிய வருணத்தார் தொழில்கள் முதலாயினவும்; பதினோராம் அத்தியாயத்திலே பஞ்சமகாபாதகங்கள் முதலாயினவும்; பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்திலே பாவ புண்ணிய பலன்களும், அத்தியான்ம தியான யோகமும் கூறப்பட்டன. ஸ்மிருதிகள் மனுஸ்மிருதி, பிரகஸ்பதிஸ்மிருதி தக்ஷஸ்மிருதி, யமஸ்மிருதி, கௌதமஸ்மிருதி, அங்கிரஸ்மிருதி, யாஞ்ஞவல்கியஸ்மிருதி, பிரசேதஸ்மிருதி, சாதாதபஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி, சம்வர்த்தஸ்மிருதி, உதனஸ்மிருதி, சங்கஸ்மிருதி, லிகிதஸ்மிருதி, அத்திரிஸ்மிருதி, விஷ்ணுஸ்மிருதி, ஆபத்தம்பஸ்மிருதி, ஹாரீதஸ்மிருதி எனப் பதினெட்டாம்.

———

புராணம்

வேதத்தை ஓதியுணர்ந்தும் மெய்ப்பொருட்டுணிவு பிறவாதவர்க்கும், வேதத்துக்கு அருகரல்லாதவர்க்கும் பயன்படும்பொருட்டுப் பதினெண்புராணங்களைச் சிவபெருமான் முன்னரே நந்திக்கு உபதேசித்தார்; அவர் அவைகளைச் சனற்குமாரமுனிவருக்கு உபதேசித்தார்; சனற்குமாரமுனிவர் வியாசமுனிவருக்கு உபதேசித்தார். வியாசமுனிவர் சூதமுனிவருக்கு உபதேசித்தார். புராணம் பதினெட்டு, அவையாவன:— சைவபுராணம், பவிஷியபுராணம், மார்க்கண்டேயபுராணம், இலிங்கபுராணம், காந்தபுராணம், வராகபுராணம், வாமனபுராணம், மற்சபுராணம், கூர்மபுராணம், பிரமாண்டபுராணம், காருடபுராணம், நாரதீயபுராணம், வைணவபுராணம், பாகவதபுராணம், பிரமபுராணம், பதுமபுராணம், ஆக்கினேயபுராணம், பிரமகைவர்த்தபுராணம், என்பனவாம். அவற்றுள், சைவபுராணமுதல் பிரமாண்டபுராணம் இறுதியாகிய பத்துஞ் சிவபுராணங்கள். காருடபுராணமுதல் பாகவதபுராணம் இறுதியாகிய நான்கும் விட்டுணுபுராணங்கள். பிரமபுராணம், பதுமபுராணம் என்னும் இரண்டும் பிரமபுராணங்கள். ஆக்கினேயம் அக்கினிபுராணம், பிரமகைவர்த்தம் சூரியபுராணம்.

அன்னதோர் மறையினை யறிந்து மையமா
வுன்னிய நிலையின ருள்ளந் தேறவு
மன்னவ ரல்லவர் மரபிற் றேரவு
மின்னமோர் மறையுள திதுவுங் கேண்மதி. 24

என்பெய ரதற்கெனி லினிது தேர்ந்துளோர்
துன்பம தகற்றிடுந் தொல்பு ராணமா
மொன்பதிற் றிருவகை யுண்ட வற்றினை
யன்புடை நந்திமுன் னறியக் கூறினேம். 25

நாதனு ரருள்பெறு நந்தி தந்திடக்
கோதிலா துணர்சனற் குமரன் கூறிட
வாதரா யணமுனி வகுப்ப வோர்ந்துணர்
சூதனே தியதுமு வாறு தொல்கதை. 26

ஏதிரில் சைவமே பவிடிய மார்க்கண்ட மிலிங்க
மதிகொள் காந்தநல் வராகமே வாமன மற்சம்
புதிய கூர்மமே பிரமாண்ட மிவைசிவ புராணம்
பதும மேலவன் புராணமாம் பிரமமே பதுமம். 27

கருது காருட நாரதம் விண்டுபா கவத
மரிக ளைப்பெய ராக்கினே யம்மழற் கதையா
மிரவி தன்கதை பிரமகை வர்த்தமா மிவைதாந்
தெரியு மொன்பதிற் றிருவகைப் புராணமாந் திறனே. 28

சிவபுராணம் பத்தும் சாத்துவிகங்களாம்; விஷ்ணுபுராணம் நான்கும் தாமசங்களாம்; பிரமபுராணம் இரண்டும் இராசசங்களாம். அக்கினிபுராணமும், சூரியபுராணமுந் திரிகுணயுத்தமாம்.

பிரமவிஷ்ணுக்களுடைய பிறப்பு இறப்புக்கள், உலகசிருட்டிகள், பிரபஞ்சத்தினது விரிவுகள், சிவலிங்கத்தினின்று யாவும் உற்பத்தியாதல், சிவலிங்கவழிபாடு, புண்ணியகாலம், புண்ணியக்ஷேத்திரம், புண்ணியார்த்தம், பிரமவிஷ்ணுக்கள் சிவலிங்க வயத்தராயினமை, சிவலிங்கத்துக்குப் புஷ்பமுதலிய உபகரணங்கள் கொண்டு பூசித்தல், சிவபெருமான் பொருட்டுக் கவனிக்கற்பாலனவாகிய விதிகள், யோகாப்பியாசம், காசிமான்மியம், சிவதீர்த்தமான்மியம், சிவபெருமானோடு இரண்டற்றுவிளங்கும் அத்துவிதமடைதலால் எய்தும் பூரணத்துவம், திரிபுராசுரர், தக்கன்யாகம், வைநாயக சுப்பிரமணியர் தோற்றம் முதலாயினவற்றை உணர்த்துவது, இருபத்துநாலாயிரங் கிரந்தமுடைய சைவபுராணம்.

பிரமாவானவர் சூரியனுடையமான்மியத்தை மனுவுக்குரைத்தபின்னர், அவர் அம்மனுவுக்கு அகோரகற்பத்திலே உலகமுளதாமுறையையும், சிருட்டிபேத முதலியவைகளையும் உரைத்ததாக உணர்த்துவது, முப்பத்தோராயிரம் கிரந்தமுடைய பவிஷியபுராணம்.

வியாசருடைய சீடராகிய சைமினிபகவான் முற்பிறப்பிலே பிராமண குலத்தனவாயும், முற்பிறப்பிலெய்திய ஞானவிசிட்டத்தினலே வேதங்களிலே மிகுந்த சாமர்த்தியமடைந்தனவாயும் உள்ள இரண்டு பக்ஷிகளை நோக்கி, விஷ்ணுமூர்த்தி மானுடசரீரம் எடுத்தமைக்குக் காரணம் யாது என்றும்; தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்னும் பாண்டவரைவர்க்கும் பொதுவாகத் திரௌபதியம்மையார் என்னுமொருவரே மனைவியாக எய்துதற்குக் காரணம் யாது என்றும்; பலராமர் மதுமயக்கத்தினலே தாம் செய்துகொண்ட பிரமகத்திபாவ நிவாரணத்தின்பொருட்டு இவர் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது எற்றுக்கு என்றும்; திரௌபதியாருடைய புதல்வர் ஐவருக்கும், காத்தற்றலைவராயிருந்த கிருஷ்ணுச்சுனரிருவருக்கும், அகாலமரணம் எய்துதற்குக் காரணம் யாது என்றும்; வினவிய நான்கு விசிட்டவினக்களின் உத்தர விவரணங்களை உணர்த்துவது, முப்பத்தீராயிரம் கிரந்தமுடைய மார்க்கண்டேயபுராணம்.

அக்கினிகற்பத்திறுதியிலே ஜீவர்களடையும் சீலம், ஐசுவரியம், இன்பம், மோக்ஷம் என்பவைகளையும் அதி இரகசிய ஞானமயமாகிய சிவலிங்கங்களையும் விரித்துணர்த்துவது, பதினோராயிரங் கிரந்தமுடைய இலிங்கபுராணம்.

தற்புருஷகற்பத்திற் சம்பவங்களையும், அறுமுகக்கடவுளுடைய மான்மியத்தையும் விரித்துணர்த்துவது, இலட்சம் கிரந்தமுடைய காந்தபுராணம்.

விஷ்ணுவின் வாயிற்காவலாளராகிய ஜய விஜயர் என்னும் இருவரும் ஓர்போது வைகுண்டலோகப் பிரவேசஞ் செய்ய வந்த முனிவரொருவரைத் தடுத்தமையினலே சாபமேற்று, பூமியிலே காசிபர் திதி என்பவர்களுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்து, இரணியகசிப்பு இரணியாட்சன் எனப் பெயர் பெற்றமையையும், இவ்விருவரிலே, இரணியகசிப்பு மூவுலகங்களையும் செயித்தமையையும், இரணியாட்சன் நேரே சுவர்க்கத்துக்குப்போய்த் தேவர்களை வென்றமையையும், தேவர்கள் வராகவுருவமுற்றிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை வேண்ட அவர் அவ்விரணியாட்சனைக் கொன்றமையையும், திதி என்பவளுக்கும் விட்டுணுவுக்கும் நடந்த யுத்தத்திலே திதி தோற்றமையையும், விட்டுணு வராகரூபத்தைப் படிப்படியே நீக்கிக்கொண்டமையையும் உணர்த்துவது, இருபத்துநாலாயிரம் கிரந்தமுடைய வராகபுராணம்.

தக்கன் யாகம், இமயாசலத்திலே கேதாரேஸ்வரபுரத்திலேயுள்ள சிவலிங்கப்பெருமானினதும், வதரிகாச்சிரமத்தினதும் மான்மியத்தை விளக்குதற்கெழுந்த காமதகனம், சரோமாகாத்மியம், ஸ்தாணுதீர்த்த கோதாவரிதீர்த்தமான்மியம், உமாமகேஸ்வரர் விவாகம், முருகக்கடவுள் திருவவதாரம், மனுவந்தர சிருட்டி, சுவாரோச்சிஷ மனுவந்தரத்திலே இருந்த தைத்தியரரசனகிய பலிச்சக்கிரவர்த்தி பரிபாலனம், அப்பலியரசனை யடக்கக் கிளர்ந்த வாமனமூர்த்தி திருவவதாரம் என்னும் இவைகளையுணர்த்துவது, பதினலாயிரம் கிரந்தமுடைய வாமனபுராணம்.

விஷ்ணுவினது மீனவதாரமான்மியமும், அவ்விஷ்ணு சலப்பிரளயகாலத்திலே மனுவையும், பிறவற்றையும் ஓர் பேழையினுள்ளே வைத்து இரக்ஷித்தமையும், பிரமசிருட்டியும், திரிபுரத்தசுரர் சங்காரமும், தாரகாசுரனுக்கும் தேவர்களுக்கும் இடையினிகழ்ந்த யுத்தமும், பார்ப்பதியம்மையார் திருக்கல்யாணமும், முருகக்கடவுள் திருவவதாரமும், விட்டுணுவவதாரமுமாகிய காதைகளை யுணர்த்துவது பதினலாயிரம் கிரந்தமுடைய மற்சபுராணம்.

ஆமை வடிவங்கொண்ட சனார்த்தனர், சக்கிரன் சமீபத்திலே இருந்த இருஷிகளுக்கும், அவந்திதேசத் தரசராகிய இந்திரத்தியும்னருக்கும், ஜீவர்கள் அத்தியாவசியக மடைய வேண்டிய அறம், செல்வம், இன்பம், மோக்ஷம் என்பனவற்றை மொழிந்ததாக வுணர்த்துவது ஆறாயிரம் கிரந்தமுடைய கூர்மபுராணம்.

பிரமாவானவர் பிரம அண்டத்தின் மகிமையையும், இனிவருங் கற்பங்கடோறுநிகழும் காதைகளையும் சொல்லியதாக உணர்த்துவது பன்னீராயிரம் கிரந்தமுடைய பிரமாண்டபுராணம்.

உலகசிருட்டிச்சுருக்கவிளக்கம், விரதவிவரணம், சமயாசரணம், சோதிடம், புண்ணியக்ஷேத்திரம், சாமுத்திரிகாலக்ஷணம், விலையுயர்ந்த ரத்தினம், ஔஷதம் முதலியவற்றை உணர்த்துவது, ஆறாயிரம் கிரந்தமுடைய காருடபுராணம்.

விஷ்ணுவின் பொருட்டுத் துதிக்கப்பட்ட தோத்திரங்களையும், அவரை ஆராதனை செய்தற்குரிய புண்ணியகாலங்களையும், துருவர் பிரகிலாதர் காதைகளையும், உருக்குமாங்கடர் புதல்வியாகிய மோகினி என்பவளது காதைகளையும் உணர்த்துவது இருபத்தையாயிரம் கிரந்தமுடைய நாரதீயபுராணம்.

உலகசிருட்டியையும், பிரமாவுடைய புதல்வர்களாகிய மரீசி அத்திரி ஆங்கீரஸ் புலத்தியர் புலகர் கிரது வசிட்டர் தட்சர் பிருகு என்னுமிவர்களாலே ஜீவர்கள் உலகத்திலே படைக்கப்பட்டுப் பெருகினமையும், கற்பகாலத்திறுதியிலே நிகழும் சங்காரத்தையும், பிரதிசர்க்கத்தையும், மனுவந்தத்துள்ள அரசர் பரிபாலனங்களையும், உணர்த்தும் அம்சம்; பலவகைப்பட்ட உலகங்களையும், மேலுலகங்களையும், நரகங்களையும், கிரகமண்டலங்களையும், சப்தகண்டங்களையும், அவற்றைச் சூழ்ந்த சப்தசாகரங்களையும் விளக்கும் அம்சம்; வியாசபகவான் வேதபுராண இதிகாசங்களை ஒழுங்கு

பெற அமைத்த வகைகளையும், சாதி ஒழுக்கங்கண் முதலியவற்றையுணர்த்தும் அம்சம்; அரசர்களுடைய பரிபாலனங்களையும், அவர்கள் இராச்சியங்களையும் விரித்துணர்த்தும் அம்சம்; கிருஷ்ணருடைய சரித்திரத்தை முழுமையும் உணர்த்தும் அம்சம்; கிரேதாயுகமுதல் கலியுகம் வரையினும் மனிதர் படிப்படியே தீச்செயல்களிலே தலைப்பட்டு அவற்றாலெய்தும் சலப்பிரளய அக்கினிப்பிரளயங்களினாலே அழிந்து கற்பகாலத்திறுதியிலெய்தும் உலக ஒழிவையும் உணர்த்தும் அம்சம்; என ஆறு அம்சங்களையுடையது ஆறாயிரம் கிரந்தமுடைய வைணவபுராணம்.

அத்தினாபுரத்தரசரும், அருச்சுனருடைய பேரருமாகிய பரீச்சித்து என்பவர் ஓர் சர்பத்தினாலே, தாம் ஏழுதினங்களுக்குள்ளே சர்ப்பந் தீண்டப்பெற்று, இறந்துவிடுவோமென்று அத்தினாபுரத்தை விடுத்துக் கங்காதீரத்தை அடைந்து, முனிவர் கூட்டத்தோடு அங்கெழுந்தருளி இருந்த வியாசமுனிவர் புதல்வராகிய சுகமுனிவரை நோக்கி, முனிவர் பெருமானே! அடியேன் மரணயாதனையை ஒழிக்கும் வகை யாது? என்று வினாவிய வினாவுக்கு விடுக்கப்பட்ட விடைகளைப் பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்கள் வாயிலாக உணர்த்துவது பதினெண்ணாயிரம் கிரந்தமுடைய பாகவதபுராணம்.

உலகசிருட்டியையும், மநுவந்தரங்களையும், கிருஷ்ணர் வரைக்குமிருந்த சூரியசந்திரகுலத்து அரசர்களையும், சூரியன் பொருட்டும், சிவபெருமான்பொருட்டும், சகநாதர்பொருட்டும் உள்ள திருக்கோயில்களையும், திருநந்தனவனங்களையும், சகநாதமான்மியத்தையும் உணர்த்துவது பதினாயிரம் கிரந்தமுடைய பிரமபுராணம்.

உலகசிருட்டி செய்யும்பொருட்டுப் பிரமாவானவர் ஓர் பதுமத்திலே தோற்றிய கதைகளை உணர்த்தும் சிருட்டிகாண்டம்; எல்லோருஞ் சென்று தரிசனஞ் செய்வதற்கும், ஸ்நானஞ் செய்வதற்கும் உரிய ஆலயங்களையும், தீர்த்தங்களையும் மனைவியாகவும், தாய்தந்தையராகவும், குருவாகவும்

உவமித்துக்கூறும் பூமிகாண்டம்; பூமியை மத்தியாகக் கொண்டு அதற்கு மேலுள்ள அண்டங்களை விரித்தறிவிக்கின்ற சுவர்க்ககாண்டம்; நாகருலகங்களையும், பிறவற்றையுமுணர்த்தும் பாதலகாண்டம்; திலிப மகாராசாவுக்கும், வசிட்டமுனிவருக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த வாதவிஷயங்களாகிய மாகமாசத்துத் தீர்த்தமாடற்புண்ணியங்களையும், இலக்குமி நாராயணர்பொருட்டுச் செபிக்கற்பாலனவாகிய மந்திர முதலியனவற்றையுமுணர்த்தும் உத்தரகாண்டம்; என்னும் ஐந்து காண்டங்களால் புனையப்பட்டது, ஐம்பத்தையாயிரம் கிரந்தமுடைய பதுமபுராணம்.

விஷ்ணுவின் அவதாரங்களையும், சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் ஞானபூசையையும், பிரபஞ்சவிவரணங்களையும், அரசர் கடன்களையும் உணர்த்துவது எண்ணாயிரங் கிரந்தமுடைய ஆக்கினேயபுராணம்.

கிருஷ்ணர் மகிமையையும் பிரமவராகர் கதையையும் உணர்த்துவது, பன்னீராயிரம் கிரந்தமுடைய பிரமகைவர்த்தபுராணம்.

☞ கற்பபேதங்களினாலே புராணங்களிலே சிலகதைகள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டுமிருக்கும்.

சிவபுராணம்

சிவபுராணங்கள் சிறிதும் குற்றமுறாது மேன்மையனவாம். வேதங்களே அவைகளுக்குச் சாட்சியமாகும்; சிவபுராணங்களை ஒழித்து, ஒழிந்தபுராணங்கள் குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தை விரித்து, இல்லாதனவற்றையும் முகமனாக வெடுத்துரைக்கும்; ஆதலினால். பிறபுராணங்களைப் படிப்பதினாலே, மயக்கம் நீங்காது; சிவபுராணங்களைப் படிப்பதினாலேதான் தெளிவு பிறக்கும்.

பிறையணி சடைமுடிப் பிரான்றன் காதைக
ளிறையுமோர் மறுவில யாவு மேன்மையே
மறைபல சான்றுள வாய்மை யேயவை
யறிஞர்க ளுடியே யவற்றைக் காண்கவே. 29

சொல்லிய புராணமாந் தொகையு ளீசனை
யல்லவர் காதைக ளனையர் செய்கையு
ளல்லன விரித்திடு நவைகண் மாற்றிடு
மில்லது முகமனு லெடுத்துக் கூறுமே. 30

புவியின ரேனையர் புராணந் தேரினுஞ்
சிவகதை யுணர்கில ரென்னிற் றீருமோ
வவர்மய லரசனை யடைந்தி டாரெனி
லெவரெவ ராக்கமு மினிது போலுமால். 31

சிவபுராணம் சிவபெருமானை உத்கர்ஷமாகவும்; விஷ்ணுபுராணம் அவரை அபகர்ஷமாகவும்; விஷ்ணுபுராணம் விஷ்ணுவை உத்கர்ஷமாகவும்; சைவபுராணம் அவரை அபகர்ஷமாகவுஞ் சொல்வதற்குச் சமாதானம், என்னையெனிற் கூறுதும்:—சைவபுராணங்களெல்லாம் செப்புகின்ற விஷ்ணு அபகர்ஷம் விஷ்ணுவையே சாருமென்றும், சைவபுராணங்கள் செப்புகின்ற சிவோத்கர்ஷம் சிவபெருமானையே சாருமென்றும், வைணவ புராணங்கள் செப்புகின்ற விஷ்ணு உத்கர்ஷம் அவருக்கு அந்தரியாமியாயுள்ள சிவபெருமானையே சாருமென்றும், வைணவ புராணங்கள் செப்புகின்ற சிவ அபகர்ஷம் உருத்திரரைச் சாருமென்றும் பராசரபுராணம் கூறுமாற்றால் அறிக. அறியவே, சிவபுராணங்கள் பத்தும் உருத்திரமூர்த்தியை அதிட்டித்து நிற்கும் துரிய மூர்த்தியாகிய சிவபிரான் பரத்துவத்தை விளக்குமாறு போல, விஷ்ணுபுராணமும் உருத்திர மூர்த்தியின் இயற்றுதற் கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவை அதிட்டித்து நிற்கும் சிவபிரான் பரத்துவத்தையே கூறும் என்பதும், ஏனைய புராணங்களும் அவ்வாறு சிவபரத்துவத்தையே விளக்கும் என்பதும், அதனால், விஷ்ணுபுராணாதிகள் அவ்வவ்வதிட்டேய தேவர்களை உபசாரம் பற்றிப் பரமாகக் கூறும் என்பதும், தெளிவாகச் சித்தித்தவாறாயிற்று.

கந்தபுராணம்.

சிவபுராணங்கள் பத்தினுள்ளே சுப்பிரமணிய சுவாமியுடைய மான்மியத்தை உணர்த்தும் புராணம் காந்த புராணமெனப்படும்.

தோற்றமீ றின்றித் தோற்றிய சூர்ப்பகைக்
கேற்ற காதைக் கெவன்பெய ரென்றிடி
னூற்று மைம்புலத் தாறுசென் மேலையோர்
போற்று கந்த புராணம தென்பதே. 32

சகல வேதாந்த சித்தாந்தங்களின் சாரத்தை உள்ளடக்கினதாய், ஐம்பது கண்டங்களாற் புனையப்பட்டதாய், ஓரி லக்கம் கிரந்தமுடையதாய் இருக்கும் கந்தபுராணமானது, சனற்குமார சங்கிதை, சூத சங்கிதை, பிரம சங்கிதை, விட்டுணு சங்கிதை, சங்கரசங்கிதை, சூரசங்கிதை என ஆறு சங்கிதையுடையது. அவற்றுள், சனற்குமார சங்கிதை, ஐம்பத்தய்யாயிரம் கிரந்தமும், சூதசங்கிதை ஆறாயிரங் கிரந்தமும், பிரமசங்கிதை மூவாயிரம் கிரந்தமும், விட்டுணுசங்கிதை ஐயாயிரங் கிரந்தமும், சங்கர சங்கிதை முப்பதினாயிரம் கிரந்தமும், சூரசங்கிதை ஆயிரங்கிரந்தமுமுடையன. முப்பதினாயிரங் கிரந்தமுடைய சங்கர சங்கிதை பன்னிரண்டு கண்டமுடையது அவற்றுள், முற்பட்டது சிவரகசிய கண்டம். அது பதின்மூவாயிரங் கிரந்தமுடையதாய், சம்பவ காண்டம், அசுரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவ காண்டம், தக்ஷகாண்டம். உபதேச காண்டம் என ஏழு காண்டங்களையுடையதாயிருக்கும். அவற்றுள், முதலாறு காண்டத்தையும் கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகள் கந்த புராணம் எனப் பெயரிட்டுத் தமிழில் அருளிச்செய்தார்.

பொ. கை இந். பக் 160 "உபதேசகாண்டத்தை [illegible] [illegible] [illegible] வரும் அவர் [illegible] [illegible] விளைவு [illegible] [illegible] அடிப்படையில் [illegible] [illegible] எனத் தெரியும். இந்த [illegible] [illegible] அது [illegible] கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் பாடாமல் விட்டிருக்கலாம். அன்றி, அப் பாத்திரம் [illegible] அடிப்படையில் [illegible] [illegible] காட்டுதல் [illegible] ஆகலாம்.

மூன்றாவது

பதி பசு பாசப்பிரகரணம்

1. அநாதியாயுள்ள பதார்த்தங்கள் பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்றுமாம். பதி ஒன்று; பசுக்கள் பல; பாசம் மூன்று. இயல்பாகவே பாசத்தினின்று நீங்கினவர் பதி; இயல்பாகவே பாசத்தினாலே கட்டுண்டவர் பசுக்கள்; இயல்பாகவே ஆன்மாக்களைப் பந்தித்தது பாசம். (இயல்பாகவே பாசத்தின் நீங்கினவர்—அநாதி மலமுத்தர்; இயல்பாகவே பாசத்தினாற் கட்டுண்டவர்—அநாதிமலபெத்தர்.)

சான்றவ ராய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருண்
மூன்றுள மறையெலா மொழிய நின்றன
வான்றதோர் தொல்பதி யாரு யிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்ப ரன்னவே. 1

பதியரன் பாசந் தன்னிற் பட்டுழல் பசுநா மென்றே
விதியொடு மறைகள் கூறு மெய்மையைத் தெளிய வேண்டி
னிதுவென வுரைப்பன் யாங்க ளிவ்வர சியற்ற வீச
னதிர்கழ லருச்சித் தேத்து மாலயம் பலவுங் காண்டி. 2

பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்று பொருள்களின் இலக்கணத்தை விளக்குவன ஆகமங்களே, இது "பலகலை யாகம வேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதி பசு பாசம் தெரித்தல்" என்னும் சிவப்பிரகாசச் செய்யுளானும்; "அநாதியே யமலன் சச்சிதா னந்தன் பதியான் மாக்க - ளநாதியே பெத்தர் பந்த மகவிரு ளநாதி மூன்று— மநாதியே பசுபா சத்திற் பக்குவத் ததுல னுன - வநாதியே யமல னாலே யவர்தமை யவைக ணீங்கும்." என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளானும் அறிக.

2. சிவபெருமானே பரமபதி; பிறரெல்லாம் பசுக்கள்; இதற்கு வேதங்களே சாட்சியமாகும். (பசுக்களுக்குப்பதி—பசுபதி.)

ஆதலா லெங்க ளீசனே பரம்பொரு ளல்லா
வேதி லாரெலா முயிர்த்தொகை யாகுமா லிதனைக்
காத லாலுரைத் தேனன்று வாய்மையே காண்டி
வேத மேமுத லாகிய கலையெலாம் விளம்பும். 3

விதிசி ரங்கள் வியன்முடி வேய்ந்திடும்
பதிசி வன்றன் பதத்துணை யுட்கோடு
மதிசி றந்திட வாலிதின் வைகிய
ததீசி யென்னுந் தவமுனி சாற்றுவான். 4

விதிமுத லுரைக்க நின்ற வியனுயிர்த் தொகைகட் கெல்லாம்
பதியென வருளுந் தொன்மைப் பசுபதி தானு மன்னேர்க்
கதிகனென் றெவருந் தேற வாங்கவர் துஞ்ச வெந்த
பொதிதரு பலியு மென்பும் புனைபவன் ருனு மென்னும். 5

சிவபெருமானைப் ''பசுபதி'' யென்று யசுர் வேதமத்தி யிற் போந்த ஸ்ரீருத்திரமும், நிருசிம்மதாபனியோபநிடதமும் பிறவும் செப்புமாற்றாலறிக.

3. காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என்னும் மூன்றையும் காட்டுபவர் சிவபெருமானே. (காண்பான்—ஞாதிரு; காட்சி— ஞானம்; காட்சிப்பொருள்—ஞேயம்.)

காண்பவன் முதலிய திறமுங் காட்டுவான்
மாண்புடை யோனுமாய் வலிகொள் வான்றெடர்
பூண்பதின் ருய்நயம் புணர்க்கும் புங்கவன்
சேண்பொலி திருநடச் செயலை யேத்துவாம். 6

கருவி மெய்ப்புலன் காட்டுவான் காண்பவன் காட்சிப்
பொருளெ னப்படு நான்மையு மைவகைப் பொறியு
மிருதி றத்தியல் வினைகளுங் காலமு மிடனு
மரபின் முற்றுறு பயனுமாய் நின்றனன் வள்ளல். 7

விடயங்களின் வழியே செல்லாவண்ணம் மனத்தை நிறுத்திச் சிவத்தைத் தியானிக்கப்புகுந்தவழி ஞாதிருவாகிய தானும், ஞானமாகிய தியானமும் தோன்ருது, ஞேயமாகிய சிவமொன்றே விளங்கப்பெறுவது யோகமேயாக, யோகபாதத்துக்குத் தலையாய் விளங்குவது ஞானபாதமாமாதலின், ''நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம், பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.'' என்னும் திருவாக்குக் கிணங்கக் காண்பவன் முதலிய திறமுங் காட்டுவான் என்று கூறப்பட்டது.

4. முந்தியனவெல்லாம் பிந்த முந்துபவராயும், பிந்துவனவெல்லாம் முந்தப் பிந்துபவராயும், வேதோபநிடதங்களுக்கமையாதவராயும் உள்ளவர் சிவபெருமானே.

முன்னதின் முன்னென மொழிது மேயெனிற்
பின்னதின் பின்னுமாப் பேச நிற்றியா
லன்னவை யேயெனி லொழிந்த தல்லையோ
வென்னென நின்னையா மேத்து கின்றதே. 8

வேதக் காட்சிக்கு முபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியரிற் புதியன்
மூதக் கார்க்குமூ தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவா
யாதிக் காதியா யுயிர்க்குயி ராய்நின்ற வமலன். 9

சிவபெருமான் காலத்தினுலே வரையறுக்கப்படாதவ ரென்பது ''முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பெயர்த்துமப் பெற்றியனே.'' என்னுந் திருவாசகத்தானும், ''பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங் கொண்டு பிரமனும்போ, யிருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான் களேபரமுங், கருங்கடல் வண்ணன் களேபர முங் கொண்டு கங்காளராய், வருங்கடன் மீளநின் றெம்மிறை நல்வீணை வாசிக்குமே.'' என்னுந் தேவாரத்தானுமறிக.

சுத்த மாயையிற் பிறந்த சூக்குமை முதலிய வாக்குக்களைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு வேத சாத்திர மிருதி புராண கலைஞானங்கள் பிறக்கின்றமையானும், சுத்த மாயாதீதர் சிவபெருமானேயாமாதலினாலும், அவர் வேதக் காட்சிக்கு முபநிடத்துச்சியில் விரித்த போதக்காட்சிக்கும் காணலன் எனப்பட்டார்.

5. நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்பனவாய் நிற்பவர் சிவபெருமானே. (நிலம் முதலிய எட்டும் சிவனுக்கு அட்டமூர்த்தமாம்.)

விட்ட விட்டதோர் படைக்கெலாம் வேறுவே றென்று
தொட்டி லானத னாலது மாற்றுத றுணியான்
கிட்டு மெல்லையி லவையெலாங் கவர்ந்தனன் கேடி
லட்ட மூர்த்திசே யென்பது காட்டினா னம்மா. 10

ஊனாகி யூனு ளுயிரா யுயிர்தோறு மாகி
வானாதி யான பொருளாய் மதியாகி வெய்யோன்
றானாகி யாண்பெண் ணுருவாகிச் சராச ரங்க
ளானான் சிவன்மற் றவனீள்கழற் கன்பு செய்வாம். 11

காலாய் வெளியாய்ப் புனலாய்க் கனலோடு பாராய்
மேலாகி யுள்ள பொருளா யெவற்றிற்கும் வித்தாய்
நாலாய வேதப் பொருளாகி நண்ணுற்ற நாதன்
மாலாய வனுக்கிஃ தொன்று வகுத்து ரைப்பான். 12

சிவபெருமானுக்கு நிலம் முதலாயின அட்டமூர்த்தமாமென்பது ''இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறி யுங் காற்று மாகி, யருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப் பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி, நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாறே'' என்னுந் தேவாரத்தானும்; அவர் நிலமுதலாய அட்டமூர்த்த மல்லராய் உளரென்பது, ''விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேதவிதியல்லர் விண்ணுநிலனுந், திரிதரு வாயுவல்லர் செறிதீயுமல்லர் தெளிநீருமல்லர் தெரியி, லரிதரு கண்ணி யாளை யொருபாக மாகவருள் காரணத்தில் வருவ, ரெரியர வாரமார்ப ரிமையாருமல்ல ரிமைப்பாரு மல்லரிவரே.'' என்னுந் தேவாரத்தானும் அறிக.

6. சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி என்னும் மூன்றினின்றும் பிறந்தன தத்துவங்கள் முப்பத்தாறுமாம். பிருதிவிமுதற் குடிலையீறாயுள்ள இம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலே அளவிறந்த அண்டங்களும், அளவிறந்த புவனங்களும், அளவிறந்த உயிர்களும் அமையும். தத்துவ சமூகமாயும் தத்துவாதீதமாயும் நிற்பவர் சிவபெருமானே.

முந்திய மாயைகண் மூல மாகவே
யந்தமி றத்துவ மாறொ டாறுமுன்
வந்திட வளித்தது மரபி னைந்தொழில்
சிந்தைகொள் கருணையா னடாத்துஞ் செய்கையும். 13

அற்ற மில்வகை யாயிரத் தெட்டெனு மண்டம்
பெற்ற னம்மென வியந்தனை தத்துவ பேத
முற்று ணர்ந்திலை தரணியோ வளப்பில வுளகாண்
மற்றை யண்டங்கள் கேட்டியேன் மருளுதி மன்னோ. 14

குடிலை யீறதா வாரியே முதலதாக் குழுமி
யுடைய வண்டங்க ளலகில வென்பரோன் றென்றி
னடைத லுற்றிடு புவனத்தின் பெருமையா ரறிந்தார்
முடிவு றாததோர் பொருளினை முடிவுகூ றவற்றோ. 15

தூய பார்முத லாகவே குடிலையின் றுணையு
மேய வண்டமு முயிர்களும் வியன்பொருள் பலவு
மாயு நின்றன னல்லனு மாயின னவன்றன்
மாயை யாவரே கடந்தனர் மறைகளு மயங்கும். 16

முப்பத்தாறு தத்துவங்களாவன:- சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை; காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை; மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம்; செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்; சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம்; ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி என்பனவாம். சிவம் முதலிய முன்னைந்தும் சிவதத்துவமெனப்படும்; இது சுத்தமும், பிரேரகாண்டமுமாம். காலம் முதலிய நடுவணேழும் வித்தியாதத்துவமெனப்படும்; இது சுத்தாசுத்தமும், போக சயித்திருகாண்டமுமாம். மனம் முதலிய பின்னிருபத்துநான்கும் ஆன்மதத்துவமெனப்படும்; இது அசுத்தமும் போக்கியகாண்டமுமாம். மனம் முதலிய நான்கும் அந்தக்கரணம் எனவும், செவிமுதலிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியமெனவும், வாக்குமுதலிய ஐந்தும் கன்மேந்திரியமெனவும், சத்தம் முதலிய ஐந்தும் தன்மாத்திரையெனவும், ஆகாயமுதலிய ஐந்தும் பூதமெனவும் படும். சித்தியார்:–''ஐந்துசுத் தத்தின் கீழேழ் சுத்தாசுத் தம்ம சுத்தந், தந்திடும் புமான் கீழெண் மூன் றுய தத் துவஞ் சீவர்க்கு, வந்திடும் பிரேர காண்ட மருவுபோக சயித்திரத்தோ, டந்தமி லணுக்களுக்குப் போக்கிய காண்ட மாமே.''

விஷ்ணுவினுடைய அகந்தைச்சூதை நீக்குமாறு தமது அருட்சத்தியோடு சிவபெருமான் ஆடியசூது தத்துவச்சூதாமென்க. இது, பிரகிருதியைக் கரும்பாம்புவடிவாகக் கொண்டும், சுத்தமாயையைச் செம்பாம்புவடிவாகக் கொண்டும் தத்துவங்களைக் கருவிகளாகப் பரப்பி மேலோர் தற்காலத்தில் அயரும் அனுட்டானங்களிலே காணப்படும்.

7. மனம் வாக்குக் கதீதராய், ஊர் பெயர் குணம் குறி செயல் வரவு போக்கு ஒப்பு இலாதோராய், உருவு அருவுருவு அருவு கடந்தோராய் உள்ளவர் சிவபெருமானே.

நோக்கினு நுழைகிலை நுவலு கின்றதோர்
வாக்கினு மமைகிலை மதிப்ப வொண்கிலை
நீக்கரு நிலைமையி னிற்றி யெந்தைநீ
யாக்கிய மாயமீ தறிகி லேமரோ. 17

ஆதி யந்த மிலாதவெம் மண்ணலுக்
கோது பேரு முருவுமொர் செய்கையும்
யாது மில்லையிவ் வாற்றினை யெண்ணிலா
வேதம் யாவும் விளம்புந் துணிபினல். 18

ஊரிலான் குணங்குறியிலான் செயலிலானு ரைக்கும்
பேரிலா னெருமுன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரிலான் வரல்போக்கிலான் மேலிலான் றனக்கு
நேரிலா னுயிர்க்கடவுளா யென்னுளே நின்றுன். 19

திருவந்த தொல்லைப் புவனத்தொடு தேவர் போற்றிப்
பெருவந் தனைசெய் தறிதற்கரும் பெற்றி யெய்தி
யருவந் தனையுமுரு வத்தையு மன்றி நின்ற
னெருவன் றனதுபதந் தன்னையுளத்துள் வைப்பாம். 20

இருமையு மொருமையு மிரண்டு மொன்றிய
வொருமையு மன்றென வுலகம் யாவையும்
பெருமையி னியற்றிய பெரும நின்செய
லருமறை யானவு மறிதற் பாலவோ. 21

ஆதியு நடுவு மீறு மருவமு முருவு மொப்பு
மேதுவும் வரவும் போக்கு மின்பமுந் துன்பு மின்றி
வேதமுங் கடந்து நின்ற விமலவோர் குமரன் றன்னை
நீதரல் வேண்டு நின்பா னின்னையே நிகர்க்க வென்றுர் 22

இவ்வுண்மை ''உருவுமருவுங் கலப்புமாயன்றிக் குறியுமுரையுமுணர்ந்தறிவரிதாய்க் குணமெல்லையிலவா, யானந்தக்குறியா யற்புதமா யநாமயமாய் நிராமயமா யசலமா

யின்பாய்த், தெரிவரிதா யனுபவமாய் முத்தசித்தா யணு வாய்ச் செல்கதியாய்ப் பல்லுருவாய்த் தீமைநன்மையின்று, யுரையிறந்து கரையிறந்த வொளியாகி வெளியாயோங்குவது தற்சிவமென்றுங் குரைக்குநூலே.'' என்னுந் தத்துவப்பிர காசச் செய்யுளானறிக.

8. உருவு, குணம், செயல் இறந்துநின்ற சிவபெரு மான் உயிர்களைப்பந்தித்த பாசத்தை ஒழிக்கும்பொருட் டுத் தம்மோடொற்றுமையுடைய சத்தியைக்கொண்டு படை த்தலாதி ஐந்தொழில் நடாத்துவர். அவர் அருளோ சத்தி; அவர் அருளோ பெண்வடிவுற்றது; அவர்அருளோ உமை; அவர் உருவோ சத்தி; அவர் உருவோ அருள்; அவர் உரு வோ ஞானம். சிவன் அருளின்றி உயிர் இயங்காது; சிவன் அருளோடே உயிர் இயங்கும். எனவே, சிவமுஞ் சத்தியுமாய் உலகை ஈன்றவர் சிவபெருமானே. இவ்வுண்மைகள் சுத்த வாதுளம் முதலிய ஆகமங்களை உணர்ந்தவர்களே சிறிது அறிய வல்லவராவர்.

உருவொடு குணஞ்செய லொன்று மின்றியே
நிருமல மாய்ச்சிவ னிறைந்து நின்றதும்
பரவிய வுயிர்த்தொகைப் பந்த நீக்குவா
னொருதனிச் சத்தியா லுன்ன லுற்றதும். 23

புல்லிய புரம்பொடித் ததுவுங் காமனை
யொல்லென வெரித்தது முனக்குச் சீர்த்தியோ
வெல்லையில் விதிமுத லெனைத்து மீண்டுநின்
னல்லரு ளாணையே நடாத்து மென்கையால். 24

தேனமர் கமலத் தண்ணல் செய்தொழின் முற்று மாற்று
லானதன் னருளை யாங்கோ ராயிழை யாக நல்கி
மேனிகழ் கருணை தன்னுன் மேவுவ துணரா யேனை
வானவர் போலெங் கோனை மதித்தனை மதியி லாதாய். 25

தந்துழி யீசன் றன்னைத் தனயரு மயனு மாலும்
வந்தனை செய்து போற்ற மாயவன் வதன நோக்கி
நந்தம தருள தாகு நங்கையோ டினிது சேர்ந்தா
முந்தையின் வேதாச் செய்கை முற்றிடும் போதி யென்றான்.

காமரு வடிவா யெங்குங் காண்பது சத்தி யங்கண்
மாமய மாகி நின்றான் மன்னிய சிவனு மீது
தூமறை முதலா வுள்ள தொல்லைநூல் புகலு மன்னூர்
தாமொரு புதல்வன் றன்னைத் தந்தவா சாற்று கின்றாம். 27

உருவிலை நமக்கென வொன்று நம்வயி
னருளுரு வவையெலா மென்ன வன்னதோர்
பொருளென வுன்னியே புவன மீன்றவள்
பெருமகிழ் வெய்தியிப் பெற்றி கூறினள். 28

ஞானந் தானுரு வாகிய நாயக னியல்பை
யானு நீயுமா யிசைத்துமென் றாலஃ தெளிதோ
மோனந் தீர்கலா முனிவருந் தேற்றிலர் முழுதுந்
தானுங் காண்கில னின்னமுந் தன்பெருந் தலைமை. 29

ஆட்டு வித்திடு பவனது செயாவழிக்
கூட்டுடைப் பாவைகள் குலைந்து வீழ்ந்தென
நாட்டிய பரனரு ணடாத்த லின்மையா
லீட்டுபல் லுயிர்த்தொகை யெனைத்து மாய்ந்தவே. 30

அன்பினர்க் கெளிவந் துள்ள வாதியம் பரமன் மாது
தன்புடை யாகச் சீயத் தவிசின்வீற் றிருத்த லோடுந்
துன்பகன் றிருபா லாகித் துவன்றிய வுயிர்க ளெல்லா
மின்பொடு போக மாற்றி யினிதமர் வுற்ற வன்றே. 31

அந்த வெல்லையிற் சத்தியுஞ் சிவமுமா யனைத்தும்
வந்தி டும்பரி சளித்தவ ரிருவரும் வரலுஞ்
சிந்தை யின்மகிழ் வெய்தியே யம்மைசே வடியின்
முந்தி யோடியே வணங்கினன் முழுதொருங் குணர்ந்தோன்.

தத்த மாற்றங்க ணிறுவிய சமயிகள் பலருங்
கத்து புன்சொலை வினவின ரவன்செயல் காணர்
சூத்த வாதுள முதலிய தந்திரத் தொகுதி
யுய்த்து ணர்ந்திடு நீரரே யொருசிறி துணர்வார். 33

சிவபெருமானுடைய வடிவம் சத்தியென்பதும், அச்சத்தி ஞானவடிவமென்பதும், ''காயமோ மாயை யன்று காண் பது சத்தி தன்னால்.'' என்பதனாலும், ''சத்திதன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞான மாகும்.'' என்பதனாலுமறிக. ஐந்தொழிற்கும் வித்தாயுள்ளது சத்தியாம் என்றது ''விமல மா யைந்தொழிற்கும் வித்தாய் ஞாலத் தரந்தைகெட மணி மன்று ளாடல் காணு மன்னையருட் பாதமலர் சென்னிவைப் பாம்'' என்பதனாலறிக. சத்தியின்றிச் சிவமில்லையெனல், குணமின்றிக் குணியில்லையாமாறுபோல, இயற்கைக்குண மாகிய அருளெனப்படுகின்ற சத்தியின்றிச் சிவமில்லையாம் என்னும் வாய்மையைத் தன்னுட் கொண்ட ''அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித், தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை, மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னு யிர்க் களிப்பன் கண்கட்,கிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவி யைப் போல வீசன்,'' என்னும் திருச்செய்யுளானறிக. சிவ பெருமானுடைய சிரம், முகம், இருதயம், என்னும் அங்கங் களும், மார்பு, கண்டம், பாகு முதலிய பிரத்தியங்கங்களும், மான், மழு முதலிய சாங்கங்களும் வாகனம், குடை, கொடி முதலிய உபாங்கங்களும் சிவசத்திரூபமாமென்று ஸ்ரீவாது ளாகமம் செப்புகின்றது.

9. பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துக் காத்துத் துடைத்துப் பின்னர்ப் படைப்பவரும் சிவபெருமானே; அருள்சுரந்து

உயிர்களை ஆளும் ஆதிநாயகரும், ஆதியந்தரகிதரும் அவரே; அருவும் உருவுமாகின்ற அநாதிமலமுத்தரும் பரஞ்சோதி சுவரூபரும் அவரே; அநாதியாய் ஞானனந்த வடிவாயுள்ளவரும் அவரே; மகாதேவரும், நித்தியரும், சருவாந்தரியாமியும் அவரே; மூவுலகத்தையும் ஈன்று அருளும் பிதாவாகிய திரியம்பகரும், சருவ சீவசாட்சியும் அவரே; தாணுவும் பராபரனும் அவரே; தம்மை ஒப்பார் மிக்கார் இலாதவரும் அவரே; ஆன்ம நாயகரும், ஏகரும், குணதீதரும் அவரே; பிரம விஷ்ணுக்கள் காண்டற்கரியரும் அவரே; ஆண், பெண், அலி அல்லாதவரும் அவரே; வேண்டிய வேண்டியாங்கீப வரும் அவரே; இங்ஙனம், வேதக்கிளைகளெல்லாம் முழங்குகின்றன.

கேளினி மைந்த வேதக் கிளையெலா மியம்பு கின்ற
தூளுரை சிவனே யெல்லாந் தோற்றுவித் தளித்து மாற்றி
மீளவுந் தருகின் ருனும் வியனுயிர்க் கருளை நல்கி
யாளுநா யகனு மாதி யந்தமி லோனு மென்னும். 34

அத்தனும் பகவன் ருனு மருவமு முருவு மாகுஞ்
சுத்தனு முணர்தற் கொண்ணுச் சோதியு மியாண்டு மேவுஞ்
சித்தனு மநாதி தானுந் தேவர்க டேவு மென்று
நித்தனு முயிர்க்கு ணிங்கா நிருத்தனு மவனே யென்னும். 35

மூன்றெனு முலகந் தன்னின் முளைத்திடு பொருளை யெல்லா
மீன்றருள் புரியுந் தாதை யெனுந்திரயம் பகனும் யார்க்குஞ்
சான்றென நிற்கின் ருேனுந் தாணுவும் பரனுந் தன்னைப்
போன்றவ ருயர்ந்தோ ரில்லாப் புங்கவன் ருனு மென்னும். 36

அண்ணலு மேகன் ருனு மளப்பருங் குணத்தி னுனுங்
கண்ணனு மயனுந் தம்மாற் காணிய நில்லான் ருனும்
பெண்ணெடா ணலிய தென்னும் பெற்றியி லோனும் யாரு
மெண்ணிய வெண்ணி யாங்கே யீபவன் ருனு மென்னும். 37

அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, சுவேதாச்சுவதரம், கைவல்லியம், காலாக்கினிருத்திரம் முதலிய உபநிடதங்களிலே இவ்வுண்மைகள், ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன.

10. சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுச் செய்யுந் தொழில்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலென்னும் ஐந்துமாம்.

ஒருதலை யைந்தொழி லுவப்பு ருவகை
புரிதரு பகவநம் புன்மை நீக்குவான்
கருணையொ டுன்னினை கடிதிற் செய்பணி
யருளுதி யென்றன ராற்று நோன்பினோர். 38

அளித்திடல் காத்திட லடுதன் மெய்யுணர்
வொளித்திடல் பேரரு ளுதவ லேயெனக்
கிளத்திடு செயல்புரி கின்ற நீலமார்
களத்தினன் பதியது கழறும் வேதமே. 39

படைத்தலாவது தநு கரண புவன போகங்களை முதற்காரணத்தினின்றுந் தோற்றுவித்தலாம்; காத்தலாவது தோற்றுவிக்கப்பட்ட தநு முதலியவைகளை நிறுத்துதலாம்; அழித்தலாவது தநு முதலியவைகளை முதற்காரணத்திலொடுக்குதலாம்; மறைத்தலாவது ஆன்மாக்களை இருவினைப் பயன்களாகிய போக்கியப் பொருள்களி லமிழ்த்துதலாம்; அருளலாவது ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை விளக்குதலாம். இவ்வைந்தும் அருட்டொழிலாமென்பது ''அழிப்பிளைப் பாற்ற லாக்க மவ்வவர் கன்ம மெல்லாங், கழித்திட னுகரச் செய்தல் காப்பது கன்ம வொப்பிற், றெழித்திடன் மலங்க ளெல்லா மறைப்பருள் செய்தி தானும், பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடி னருளே யெல்லாம்.'' என்னுஞ் செய்யுளாலறியப்படும்.

11. சிவபெருமானுடைய அருட்சத்தி எனப்படும் இன்பசத்தி உமையென்றும், அழித்தற்சத்தி ஐயையென்றும், சீற்றச்சத்தி காளியென்றும், ஆண்சத்தி அரியென்றும் கூறப்படும். (உமை—உமாதேவியார்; ஐயை—கொற்றவை, துர்க்கை; காளி—பழையோள், காடுகிழாள், காடுகாள்; அரி—விஷ்ணு.)

நால்வ கைப்பட நண்ணிய சத்தியுண்
மாலு மாதலின் மற்றது காட்டுவா
னுல கண்டத்த னச்சுத னச்சுறுங்
கோல மெய்திக் குறுகின னவ்விடை. 40

இறுதிசெய் திடலே சீற்ற மின்பமே யாண்மை யென்னு
மறைதரு சத்தி நான்கா மரன்றனக் கையை காளி
முறைதரு கவுரி யின்னோர் மும்மையும் பெற்றே ரேனைப்
பெறலருஞ் சத்தி யானிப் பெற்றியு மறைகள் பேசும். 41

''படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க்கருளும் பாவனையு நூலு, மிடப்பாக மாதராளோ டியைந் துயிர்க்கின்ப மென்றும்,'' எனவும், ''கொற்றவை சிறுவ'' எனவும், ''பழையோள் குழவி'' எனவும், ''அரியலாற் றேவியில்லை யையனையாறனுர்க்கே.'' ''வருக்கைத் தடம்பொழின் மாமாதை யையர்க்கு மாசொன்றில்லா, முருக்கொத்த மேனி யழகிய நாதர்க்கு மூச்சரவத். திருக்கைக் கமல வரனுர்க் கரிதிருத் தேவியன்றே, லரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீர்நும் மறிவின்மையே.'' எனவும் போந்த திருவாக்குக்களினுலே உமை முதலாயினோர் சத்தியாமாறு தெளிக.

இரேதசானது ஊர்த்துவவீரியம் அதோவீரியம் என இருதிறப்படும். ஊர்த்துவ வீரியமுடையார் சிவன்; அதோ வீரியமுடையார் பசுக்கள். சிவனுக்கு ஊர்த்துவ வீரியசத்தி உண்மை, சுப்பிரமணியர் முதலாயினோர் உன்முகத் தோற்

றத்தாலும், ''மீது சேர்தரும் வீரியனல்லையோ'' என்று மகாசாத்தப் படலத்திலே கூறிய விஷ்ணுவாய்ப் பிறந்த வாக்கினாலும் அறியப்படும். சுருதிகளிலே சிவனுடைய வீரியத்தினாலே மகாமேரு பொன்மயமாயிற்று என்று சொல்லப் படுகின்றது. சிவன் தமது நால்வகைச் சத்திகளுள் ஒன்றாகிய மாயாசத்தி வாயிலாகத் தோற்றுவித்த உக்கிரரூபராகிய கர்த்தாவினானும், அதிதூய்தாகிய கண்டகிநதி தீர்த்தத்தினானும், இந்நதியிலே இப்போதும் சனிக்கின்ற பொற் கீடங்களாகிய வச்சிரதந்திகள் சாளக் கிராமங்கள் வாயிலாகக் காணப்படுகின்றமையானும் மேலே சொல்லிய சுருதி உண்மை வலியுறுத்தப்படும்.

12. சிவபெருமான் உயிர்களின் பொருட்டுப் பிரமாவை யதிட்டித்துப் படைத்தலும், விஷ்ணுவை அதிட்டித்துக் காத்தலும், உருத்திரரை அதிட்டித்து அழித்தலும் செய்வர். பின்னர் முன்போல (மலநீக்கம் பெறுமையினாலே) உயிர்களைத் தநுகரணங்களைக் கொடுத்துத் தாம் பிதா மாதாவாகிப் படைத்தலும் செய்வர். பிரம விஷ்ணுக்களைக் காப்பார்; பின்னர் அவர்களையும் ஒடுக்குவார். சங்கார கிருத்தியம் ஆதிமத்தியாந்தகினராகிய தம்மாலன்றி அழிதன் மாலையராகிய தேவர்களாலே இயலாமையினாலே, அதனை அவர் தம்வயிற் கொண்டார். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் மூன்றும் சாத்துவிகம், இராசசம், தாமசம் என்னும் முக்குணத்தின் பாலனவாம். அதனாலே, படைத்தலாதி முத்தொழில் புரியும் பிரமாதி மூவரும் முக்குண வயத்தராவர். ஆகவே, தாமசகுணம் சங்காரகாலத்துக் கிருத்தியமொன்று நோக்கிச் சிவபெருமானுக்குச் செப்பப்படும்; படினும், ஞானானந்த வடிவினராகிய அப்பதிக்கு யாண்டுமுள்ளதோர் இயற்கைக்குணமாகாது; அவரோ குணாதீதர். பிறந்திறந்துழலும் உயிர்களை உலைவுறாது தடுத்து ஒடுக்குதலினாலே, சங்கார கிருத்தியமுந் தீயதாகாது. பிரம விஷ்ணுக்களென்னு மிருவர்க்குமோ காலத்துக்கியைந்த குணங்களினாலே சாத்துவிக இராசச தாமசங்கள் முறைமுறையே பொருந்தும்;

நிலவு கின்றதன் னருளுருக் கொண்டிடு நிமலன்
றலைமை பெற்றிடு புங்கவர் தம்மைமுன் றந்தே
யுலகம் யாவையு மளித்தருள் செய்திட வுதவி
யலகி லாவுயிர் யாவையு மயன்கணின் றளிப்பான். 42

மாய வன்கணின் றவையெலாம் போற்றிமற் றவைக்குத்
தூய துப்புர வருத்தியே மேல்வினை தொலைச்சி
யாய வற்றிலோர் பற்பல வீடுற வருளி
மேய வாருயி ருலகெலாம் பின்னரே வீட்டும். 43

நாரண னென்னுந் தேவு நான்முகத் தவனு முக்கட்
பூரணன் றானு மாகிப் புவிபடைத் தளித்து மாற்றி
யாரண முடிவுந் தேரு வநாதியா யுயிர்கட் கெல்லாங்
காரண னாய மேலோன் கழலிணை கருத்துள் வைப்பாம். 44

செங்கண்மா றன்னை யென்னைத் திண்டிறன் மொய்ம்பி னல்கி
யங்கண்மா ஞாலங் காப்பு மளிப்பது முதவி யாமு
முங்கள்பா லிருத்து மென்றெம் முயிருணின் றியற்று நின்று
னெங்களான் முடியுஞ் செய்கை யாவது மில்லை கண்டாய்.

அன்ன வேலையி லவையெலா மழித்தபின் னளிப்போ
ரென்ன நின்றவர் தம்மையு மொடுக்குறு மிதற்பின்
முன்ன ருள்ளதோ ரேகமா யுறையுமெம் மூர்த்தி
பின்னு மிம்முறை புரிந்திடு மென்றுமிப் பெற்றி. 46

அந்த மார்தியின் றாகியே யுயிரெலா மளிக்குந்
தந்தை யாகிய தனக்கன்றி முழுதடுந் தகைமை
மைந்த ராகிய வமரரான் முடிவுறு மையினா
லெந்தை தன்வயிற் கொண்டன னீறுசெய் யியற்கை. 47

ஈசனே காப்ப னல்லால் யாரையும் பிறராற் றம்மா
லாசறப் போற்ற லாகா ததுதுணி வாகு மீண்டுப்

பேசிய திறனு மன்னேன் பேரருண் மருதி யென்ன
நேசமோ டியைந்திட் டன்னை நினைந்தநோன் பியற்று கென்ருன்

எங்குள பொருளுங் கோளு மீதலுந் தானே யாகுஞ்
சங்கர னுலக மெல்லாந் தந்திடுங் கன்னி தன்னை
மங்கல முறையாற் கொண்டான் மலைமகன் கொடுப்ப வென்ரு
லங்கவ னருளி னீர்மை யாரறிந் துரைக்கற் பாலார். 49

ஊன்புகு மெவரை யுந்தன் னெண்குணத் தொடுக்கித் தானே
வான்புக லாகி நின்று மற்றவர் குணங்க ளூடு
தான்புக லில்லா தோனுந் தன்னிய லினைய தென்றே
யான்புக லரிய தேவ மீசனு மவனே யென்னும். 50

துன்று தொல்லுயிர் தொலைவு செய்திடு
மன்று தாமதத் தடுவ தன்றியே
நன்று நன்றது ஞான நாயகற்
கென்று முள்ளதோ ரியற்கை யாகுமோ. 51

நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்
சிற்கு ணத்தனுய்த் திகழு வானெரு
சொற்கு ணத்தனே தொலைக்கு நாளடு
முற்கு ணத்தினை முன்னு மாறலால். 52

நற்குண முடையநல் லோரு நாடொணுச்
சிற்குண னுகுமச் சிவன்ப ராபரன்
சொற்குண மூவகைத் தொடர்பு மில்லதோர்
நிர்க்குண னவன்செய னிகழ்த்தற் பாலதோ. 53

தீய தன்றடுஞ் செயலு நல்லரு
ளாயி லாவிக ளழிந்துந் தோன்றியு
மோய்வி லாதுழன் றுலைவு ருமலே
மாய்வு செய்திறை வருத்த மாற்றலால். 54

மேனி பொற் கென்றலின் விமல வான்பொரு
ஞனெனு மருட்கையி னவையி லீசனைத்
தானுணர் தெளிவினிற் றவத்திற் பூசையி
லானது குணனெலா மயன்ற னக்குமே. 55

நேமியாற் குருவெலா நீல மாயதுந்
தோமறு கடலிடைத் துயில்கொள் பான்மையு
மேமுறு மகந்தையும் பிறவு மெய்துமேற்
ருமத ராசதந் தானு முற்றவே. 56

அறிவொருங் குற்றுழி யனையன் கண்ணுத
லிறைவனை வழிபடீஇ யேத்தி யின்னரு
ணெறிவரு தன்மையு நீடு போதமும்
பெறுதலிற் சாத்திக முறையும் பெற்றுளான். 57

சிவபெருமான் படைப்பாதி தொழிலை இடையருதியற்றுதலிஞலே அவர் பாரமெய்தி விகாரமெய்தார். இவ்வுண்மை சூரியசந்நிதியிலே கமலமொன்று அலர்ந்தும், மற்ருென்று முகைத்தும், வேருென்று உலர்ந்தும் நிற்றலிஞலே அறிக. சங்கார கருத்தாவாகிய சிவபெருமாஞலே அழிவெய்திய வுலகம் பின்னர் அவரினின்று தோன்றுவது மலபரிபாகம் வரும் பொருட்டேயாம். முன்னர்த் தோன்றியவாறு நிற்கவொட்டாது மீட்டும் மீட்டும் அழிப்பது உயிரின் இளைப்பு ஒழித்தற் பொருட்டேயாம். சித்தியார்:— ''உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதென் னரன்பா லென்னிற், செயிருறு மலத்தி ஞகுஞ் சிதைந்ததே தென்னிற் சித்தத், தயர்வொழி காரி யங்க ளழியுங்கா ரணங்கி டக்கும், பயிறரு காரியம்பின் பண்டுபோற் பண்ணு மீசன் '' அவர் சங்காரத்தொழில் செய்யுமிடத்து, பிரமவிஷ்ணுக்கள் அழியாது நிலையுதலுடையராயின், அது சங்காரத்தொழிலாகாதாமாதலின், அவர்களையும் ஒழித்துவிட்டு, அவர் ஒருவரே எஞ்சி நிற்பாரென்க. சித்தியார்:—''இறுதியாங் காலந் தன்னி னெருவனே யிருவ

ருந்தம், முறுதியி னின்ரு ரென்னி னிறுதிதா னுண்டாகாதா, மறுதியி லரனே யெல்லா மழித்தலா லவனு லின்னும், பெறுது நா மாக்க நோக்கம் பேரதி கரணத் தாலே,'' சிவபெருமானுக்கு உட்குணம் சாத்துவிகமும், வெளிக்குணம் தாமசமும், விஷ்ணுவுக்கு உட்குணம் தாமசமும், வெளிக்குணம் சாத்துவிகமும்; பிரமாவுக்கு உட்குணமும் வெளிக்குணமும் இராசசமுமாமெனச் சூதசங்கிதை, சிவதருமோத்தரம் முதலாயின செப்புகின்றன. சிவபெருமானுடைய சங்காரம் ஆன்மாக்களை இளைப்பாற்றுங் குணமாய் முடிதலின், அது உள்ளபடி சாத்துவிக குணமாகி, வெளிநோக்கத்துக்குத் தாமசம் போன்றும்; விஷ்ணுவுடைய திதி சுகம் பிறப்பியாது துக்க காரணமாயிருத்தலினலே, அது உள்ளபடி தாமசகுணமாகி, வெளிநோக்கத்துக்குச் சாத்துவிகம் போன்றும்; விளங்குகின்றன.

13. எவ்வெவ்வடிவமாய், எவ்வெவ்வண்ணமாய். எவ்வெப் பெயர்கொண்டு எவ்வெத் தெய்வத்தை எவ்வெவர் வழிபடினும், அவ்வவ் வடிவமாய், அவ்வவ் வண்ணமாய், அவ்வப் பெயர்கொண்டு அவ்வத் தெய்வத்தைத் தமது சத்தியால் அதிட்டித்து நின்று அவ்வவர் வழிபாடுகண்டு அதனை யங்கீகரித்து அநுக்கிரகிக்கும் சிவபெருமானே எள்ளும் எண்ணெயும் போன்றும், சேகண்டியும் ஒலியும் போன்றும், மலரும் மணமும் போன்றும், அரதனமும் ஒளியும் போன்றும் பிரபஞ்சமெங்கும் ஏகமாய் நீக்கமற வியாபிப்பர்.

யாதொரு பொருளை யாவ ரிறைஞ்சினு மதுபோய் முக்க
ணுதியை யடையு மம்மா வங்கது போலத் தொல்லை
வேதம துரைக்க நின்ற வியன்புக ழனைத்து மேலா
நாதனை யணுகு மெல்லா நதிகளுங் கடல்சென் றென்ன. 58

எவ்வெவர் தம்மை யேனும் யாவரே யெனினும் போற்றி
னவ்வவ ரிடமாக் கொண்டே யாக்கரு டருவாய் போற்றி
மெய்வரு தெளிவி லுன்னை வெளிப்பட வுணர்ந்துள் ளோர்க்குத்
தெய்வத போக முத்தி சிறப்பொடு தருவாய் போற்றி. 59

எள்ளுறு மெண்ணெ யென்ன வெறிமணி யரவ மென்னக்
கள்ளுறு போது கான்ற கடியெனச் சலாகை தன்னிற்
றள்ளுற வரிய சோதி தானென வுலக மெங்கு
முள்ளொடு புறமு மாகி யொருமையாற் பரவு மன்றே. 60

அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம் என்னும் நால்வகை யோனிகளுள் ஒருயோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறப்பவையாவை அவையெல்லாம் பசுக்கள்; அப்படிப்பிறத்தலில்லாதது யாது, அது பதிப்பொருள் என்னும் இதுவொன்றே எளிதில் அவ்விரண்டுக்கும் தம்முள் வேற்றுமை அறியும் வண்ணம் நிற்பது. சிவஞானசித்தியார்:—''யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே, மாதொரு பாகனர் தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள், வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல்வினையுஞ் செய்யு, மாதலா னிவையி லாதா னறிந் தருள் செய்வ னன்றே.'' அருணகிரியந்தாதி;—''எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ், சொல்லாற் றெளிந்தே நஞ் சோணேச, ரில்லிற் – பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண், டிறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்.'' இதனல், வேதபுராண இதிகாச முதலிய நூல்களிலே அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய பரமபதி சிவபெருமானே என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். பசுக்கள் பிராமணர் பிதா மாதா முதலாயினேரை இம்மையிலே வழிபட்டோர்க்கு, அஃதறிந்து மறுமையிலே பலன்கொடுப்பார் வேறென்பது எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தபட்சமாகும். அப்படியாமாயின், தம்மை வழிபட்டவர்களுக்கு அவ்வத்தேவரே எதிர்தோன்றி நின்று பலன் கொடுத்தாரென்றும் ஆண்டாண்டுக் கேட்கப்படுதலின், அவ்வத்தேவரும் அதற்குவல்லுநர் போலுமாலோவெனின், அன்று: அரசன் ஆணையே மந்திரி முதலாயினேர்மாட்டு நின்று பிறர்க்கு அளிக்குமாறுபோல, சிவபெருமானே தன்னுணையைத் தன்னேவல்வழிநிற்கும் அவ்வக்கடவுளர்மாட்டு வைத்துப் பலன் கொடுப்பானுதலினென்க. அங்ஙனமின்றி, தாமே வினைத்துடக்கிற்பட்டுப்

பரதந்திரராய் நிற்கும் அக்கடவுளர் பிறர்க்குப் பயன் கொடுத்தல் ஓர்போதும் பொருந்தாதாம் என்க. சமய கோடிகளுக்கெல்லாம் அவ்வச்சமய கடவுளரைத் தமது சத்தியால் அதிட்டித்து நின்று அருளுபவர் சிவபெருமானே யாமாயின், ஒருவன் எந்தச்சமயத்தில் இருந்தாலுமென்னே? அவன் இந்தச் சைவசமயத்திருந்துகொண்டுதானே, மற்றெவ்வெச்சமய கடவுளரை வழிபட்டாலுமென்னே? அவனுக்கு யாண்டும் அருள் உண்மையாமோவெனில், அது ஓர்போதும் கூடாது; எங்ஙனமெனின், அகண்டபூமண்டலாதிபதியாகிய அரசனது ஆஞ்ஞையானது,இராஜபதமுதற் சேவகபதமிறுதியாயுள்ள எவ்வெக் கீழ்க்கீழ் அதிகாரிகள் மாட்டும் செல்லுமாயினும், அவ்வவ்வதிகாரிகள் தம்மை அடுத்தோர்க்குத் தத்தம் சத்திக்கேற்ப அளிக்கும் பயனனது அப் பூமண்டலாதிபதி தன்னை அடுத்தோருக்கு அளிக்கும் பயனுக்குத் தினைத்துணையேனும் ஈடாகாது அழிதன் மாலையது போலாம்.

சிவபெருமான் யாண்டும் வியாபிப்பரென்பது ''இந்தனத்தி னெரிபாலி னெய்பழத்தி னிரத மெள்ளின்க ணெண்ணெயும்போ லெங்கு முளரிறைவன், வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவே யருளும்''என்பதனுலும், சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு எவ்வெவ் வடிவமுற்று அருளினும், அவ்வவ் வடிவம் அவ்வவ்வண்ணம் இறந்து நிற்பாரென்பது ''மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங்கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லா, னொப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல னோரூர னல்ல னோருவம னில்லி,யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா, லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண் ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே.'' என்னும் தேவாரத்தானும் அறிக.

திருமங்கலியத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தமது நாயகனுக்குத் துரோகஞ்செய்து இல்லொழுக்கிறந்த மகளிர் போல, வேதியர் குலத்திற் பிறந்து, சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து, சிவபெருமானை வழிபடாது மற்

றைத் தேவர்களை வழிபடுவோர் சிவத்துரோகியராமென்பது ''வேதியர் குலத்திற் பிறந்தவர் தமக்கு விசேடமா மிக் கலி யுகத்தில், வேதநீ தெய்வ மெனப்புரா ணங்கள் விளம்பவு மன்பினு லுன்றன், பாததா மரையை வழிபடா தேனைப் பண்ணவர் தமைவழி படுவோர், பாதக மறையோர் மூடர்களவர்க்குப் பயன்றரா பரதெய்வங்களுமே'' என்னும் சிவதத்துவ விவேகச் செய்யுளாலே வெளிப்படும்.

14. பிறப்பிறப்பிலராய் உருவு செயல் பெயரிலதாய் (அகண்டாகாரநித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாயுள்ள) பதியாகிய சிவபெருமான் ஐந்தொழில் நடாத்தி, உயிர்களுடைய பாசத்தை வீட்டி, வீடுபேற்றை அருளவேண்டுமென முகிழ்த்த பெருங்கருணையினாலன்றோ, அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னும் முத்திறத் திருமேனிகொண்டருளினர்.

உருவுஞ் செய்கையு மோங்கிய பேருமுன்
னருளி னுற்கொண் டனைத்தையு முன்புபோற்
றெரிய நல்கித் திசைமுக னுதியாஞ்
சுரர்கள் யாரையுந் தொன்முறை யீந்துபின். 61

அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவ னநாதி
பரம னின்மல னேதுவுக் கேதுவாம் பகவ
னொருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவதா யுருவா
யிருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கு மீசன். 62

தன்னை நேரிலாப் பரம்பொரு டனியுருக் கொண்ட
தென்ன காரண மென்றியே லைந்தொழி லியற்றி
முன்னை யாருயிர்ப் பாசங்கண் முழுவது மகற்றிப்
பின்னை வீடுபே றருளுவா னினைந்தபே ரருளே. 63

ஒன்று யிருதிறமா யோரைந்தா யையைந்தா
யன்று தியின் மீட்டு மைந்தா யளப்பிலவாய்

நின்ருய் சிவனேயிந் நீர்மையெலாந் தீங்ககற்றி
நன்ரு விகட்கு நலம்புரிதற் கேயன்ருே. 64

இருபதின் மேலுமைந் தீசன் கேவல
வுருவம தாகியே யுறைந்த பெற்றியும்
விரவிய குடிலேயின் விளேவு செய்துபின்
னருள்புரி மூர்த்திக ளாய பேதமும். 65

சிவபெருமான் முத்திறத் திருமேனிகொண்டமை ''உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலு முருவி றந்த, வருமேனி யதுவுங் கண்டோ மருவுரு வான போது, திருமேனி யுபயம் பெற்ருேஞ் செப்பிய மூன்று நந்தங், கருமேனி கழிக்க வந்த கருணேயின் வடிவு காணே.'' என்னுந் திருவாக்கானும்; அருவத் திருமேனி சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என நான்காமென்பதும் அருவுருவத் திருமேனி சதாசிவன் என ஒன்ருமென்பதும், உருவத் திருமேனி பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன் என நான்காமென்பதும் ''சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீச, னுவந்தரு ளுருத்தி ரன்ருன் மாலய னென்றி னென்ருய்ப், பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்ருய், நவந்தரு பேத மாக நாதனே நடிப்ப னென்பர்'' என்னுந் திருவாக்கானும் உணர்க. அருவத்திருமேனி நிஷ்களமென்றும், அருவுருவத்திருமேனி நிஷ்களசகளம், உபயம் என்றும், உருவத்திருமேனி சகளம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். சதாசிவத்தினின்றுதித்த இருபத்தைந்து கேவல வடிவங்கள்:— சந்திரசேகரர், உமாமகேசர், இடபாரூடர், சபாபதி, கல்யாணசுந்தரர், பிக்ஷாடனர், காமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, சலந்தராரி, மாதங்காரி, வீரபத்திரர், ஹரியர்த்தர், அர்த்தநாரீசுரர், கிராதர், கங்காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், நீலகண்டர், சக்கரப்பிரதர், கசமுகானுக்கிரகர், சோமாஸ்கந்தர், ஏகபாதர், சுகாசீனர், தக்ஷிணுமூர்த்தி, லிங்கோற்பவர்; என்பனவாம்.

15. அநாதிமல முத்தராகிய சிவபெருமான் தம்மை உத்தேசித்து வழிபடும் அடியார்களுக்கு ஞானவடிவமாகிய இடபாரோகணராய், உமாசமேதராய், பவளமேனியராய், செஞ்சடிலராய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், நான்கு புயம் நான்குகரமுடையராய், சர்ப்பாபரணராய் வெளிப்பட்டருளுவர்.

வாலி தாமதிச் சடிலமும் பவளமால் வரையே
போலு மேனியு முக்கணு நாற்பெரும் புயமு
நீல மாமணிக் கண்டமுங் கொண்டுநின் றனனுன்
மூல காரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன். 66

மைக்களமு மான்மழுவும் வரதமுட னபயமுறு
மெய்க்கரமு நாற்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்பூணுஞ்
செக்கருறு மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாகமுமாய்
முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே யருள்புரிந்தான். 67

நாரி பாகமு மிமையா முக்கண்ணுந்
திருப்புயங்க ளுன்கு மாகி
மூரி மால்விடை மேல்கொண் டெம்பெருமான்
மேவுதலு முன்னி நோக்கிப்
பாரின் மீமிசை வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து
பலமுறையும் பரவிப் போற்றிச்
சூர னூராத பெருமகிழ் சிறந்து துணேவரொடுந்
தொழுது நின்ருன். 68

சொன்ம றைத்தொகை யாகம முதலிய துதிப்பப்
பொன்மை பெற்றதன் கோநகர் நீங்கியே பொற்ருள்
வன்மை பெற்றகுண் டோதரன் மொய்ம்பிடை வைத்துச்
சின்ம யத்தனி மால்விடை யேறினன் சிவனே. 69

இவ்வுண்மை ''ஆகத்தோர் பாம்பசைத்து வெள்ளே றேறி யணிகங்கை செஞ்சடை மே லார்க்கச் சூடிப், பாகத் தோர் பெண்ணுடையா ராணு மாவர் பசுவேறி யுழிதரு மெம் பரம யோகி, காமத்தா லேங்கணையான் றன்னை வீழக் கனலா வெரி விழித்த கண் மூன்றினு, ரோமத்தா ளுன்மறைக ளோத லோவா வொளிதிகழு மொற்றியூ ருறைகின் ருரே.'' என்னுந் தேவாரத்தாலறிக.

16. உருத்திரன் என்னும் நாமமானது சிவபெரு மானுக்கே உரியது; அங்ஙனமாயினும், அது அவரினின்று பிறந்தோர்க்கும், அவரைக் கணிப்போர்க்கும், அவர் உரு வடைந்தோர்க்கும், தீக்கடவுளுக்கும் செல்லும். பிறவி யாகிய துன்பசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி வருந்தி அழுவோரை அருட்கரை யேற்றுபவர் சிவபெருமானேயாதலின் அவருக்கு அப்பெயரெய்திற்று.

உருத்திர மூர்த்தி யென்போ னுயர்பரம் பொருளா யுள்ளே
நிருத்தம தியற்று கின்ற நித்தனு மவன்றன் பொற்றுள்
கருத்திடை நினைந்தோ ரன்னுன் காயமுந் திருப்பேர் தானும்
பரிப்பரா லனைய ரெல்லை பகர்ந்திடி னுலப்பின் ருமால். 70

உருத்திர னென்னு நாம மொப்பிலா வரற்கு மன்னுன்
றரத்தகு சிருர்க ளானேர் தங்கட்கு மனையன் பாதங்
கருத்திடை யுன்னிப் போற்றுங் கணங்கட்கு மவன்றன் மேனி
பரித்திடு வோர்க்குஞ் செந்தீப் பண்ணவன் றனக்கு மாமால்.

இன்னலங் கடலுட் பட்டோர் யாரையு மெடுக்கு நீரா
லுன்னரும் பரம மூர்த்தி யுருத்திர னெனும்பேர் பெற்று
னன்னவன் றரவந் தோர்க்கு மடியடைந் தோர்க்கு மன்னுன்
றன்னுரு வெய்தி னேர்க்குஞ் சார்ந்ததா லவன்ற னிப்பேர். 72

சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்—''உருத்திரபதம் அக் கினியை உணர்த்தற்குப் பிரமாணமென்னையெனிற் கூறு தும். முன்னோர் காலத்திற் றேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும்

போர் நிகழ்ந்தது. அப்போழ்து, தேவர்கள் தம்முடைய தனத்தைப் பாதுகாக்க அக்கினிமாட்டு வைத்தனர். வைக் கப்பட்ட தனத்தை அக்கினி அபகரித்துக் கொண்டனன். அது பற்றி அவர் அவனை வலிசெய்யலுற்றுழி, அவன் ரோத னஞ் செய்தனன். அதனுன், அக்கினிக்கு உருத்திரப்பெயர் வழக்குண்டாயிற்றென்றறிக. அஃதேல், மருத்துக்களுக்குஞ் சிவகணங்கட்கும் உருத்திரப்பெயர் வழங்குமாறென்னை யெனின்:—உருத்திரனினின்றுந் தோன்றினமையின் அவர்க் கும் அப்பெயர் வழக்குண்டாயிற்றென்க. சிவபிரானுக்கோ வெனின், உயிர்களுக்குச் சம்சாரரோகத்தை யொழித்தற் காரணத்தால் அப்பெயர் உடைமையாயிற்றென்க.''

17 தேவர்களுக்குச் செலுத்தப்படும் அவியை ஏற் போரும், அக்கினிக்குத் தலைவரும், யாகரக்ஷகரும், யாகாதி பதியும் உருத்திரராகிய சிவபெருமானே என வேதத்துக் கருமகாண்டம் செப்புகின்றது.

புங்கவ ரெவர்க்கு நல்கும் புவிபுக ழவிகொள் வானு
மங்கியின் முதலும் வேள்விக் கதிபனு மளிக்கின் ருனுஞ்
சங்கரன் ருனே வேதஞ் சாற்றுமான் மகத்துக் காதி
யிங்கொரு தேவுண் டென்னி னெழுகென வுரைத்தி மாதோ. 73

சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்:—''யாகங்களிற் செய் யப்படும் சோமவிளியும் பசு நியோசனமும் சிவபெருமான் பொருட்டுச் செயற்பால என்றும், பால் தயிர் முதலிய அவி சும் அவருடையனவென்றும் வேதங்கூறும். எல்லாக் கிரியை களும் சிவபெருமானதாணையாற் செயற்பாலவெனச் சாம வேதமுடையாரும், அக்கினியிற் செய்யப்படும் சோமாகு தியும் சிவபெருமானுக்கே உரியதென யசுர்வேதமுடையா ருங் கூறுவர். யாகங்களில் எஞ்சி நின்ற பொருள்களும் யாகாதிபதியாகிய சிவபெருமானுடைய என்று யசுர் வேதங் கூறும். கவ்வியத்தானுஞ் சோம அவிசானும் பக்குவ சரு வானுஞ் செய்யப்படும் இருபத்தொரு யாகங்களுக்குஞ் சிவபெருமானே அரசர் என வேதங் கூறும். துவம் அக்கினேசி

யென்னும் மந்திரமும், உருத்திரனையுடைத்து அக்கினி யென்னும் அடுத்த மந்திரமும் உடைப்பொருளாகிய சிவ பெருமானுக்கே அரசைச் சாற்றுகின்றன.''

18. மகாதேவரென்றும், ஈசரென்றும், மும்மூர்த்தி தலைவரென்றும், ஏகரென்றும், முடிவிகந்தவரென்றும், சரு வாந்தரியாமியென்றும். ஆதியென்றும், பிராமணனென்றும் சிவபெருமானைத் துதித்தமைபோல வேதத்து ஞான காண்டம் மற்றோர் தேவரைப் புகழ்ந்திலது.

தேவதே வன்மா தேவன் சிறப்புடை யீச னெங்கோன்
மூவரின் முதல்வ னேகன் முடிவிற்கு முடிவாய் நின்றோ
னுவியு ளாவி யானே னந்தண னுதி யென்றே
யேவரை விசைத்த வம்மா வெல்லையின் மறைக ளெல்லாம். 74

அந்தணர்க் காதி யீச னேனையோர்க் கரியே வேதா
விந்திர னென்றும் வேத மியம்பிய மறையோர் தங்கண்
முந்தையின் முதலை நீத்து முறையகன் றெழுகல் பெற்ற
தந்தையை விலக்கி வேறு தேடுவான் றன்மை யன்றே. 75

சிவபெருமானுக்கு இத்திருநாமமுண்மை, ''பெரிதுமா னத்தா லுயர்ந்தவள் பிறரைப் பேசிடாவரன்சிவன் முதலா, மரியநின் ஞமக் குருமணிக் கோவை யாலுடன் முழுதலங் கரித்தாள், கரியவற் கரியாய் நின்னேடொப் பவரே சருதினு மிலையெனத் துணிந்துன், றிருவடிக் கேதன் கருத்தெலா மமைத்தாள் சீருப நிடதமா மிவளே.''என்னும் சிவதத்துவ விவேகச் செய்யுளாலறிக. சிவபெருமானைத் தேவர்களுக் கெல்லாம் பிராமணரென்றும், விஷ்ணுவை க்ஷத்திரிய ரென்றும், பிரமாவை வைசியரென்றும் சாந்தோக்கியோப நிடதமும், ''திருமார்பன் முதலான தேவருக்கெல்லா மறை யோன் சிவனே யாமென்,றொருவாய்மை மறைகரைந்த துண்மையெனத் தெளிந்துலக முய்ய முத்தீ, மருவாருங் குழலுமை பத்தினி வளர்ப்ப விடக்கரத்து வயங்கவேந்திப்,

பெருவாழ்வு தரவரசம் பலத்தாடும் பேரொளியைப் பேணி வாழ்வாம்'' என மேலைச்சிதம்பர புராணமும் செப்புமாற்று லறிக.

19. சிவபெருமானே முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் வரம்பைக் கடந்தவர்; பிரம விஷ்ணுக்களோ இருபத்தைந்து தத்துவ வரம்புள் அடங்கினவர். பிரம விஷ்ணு தேவர்களை அயன் அச்சுதன் அமரர் என்பது முகமனே; அவர்களைச் சிருட் டிகர்த்தா திதிகர்த்தா சங்காரகர்த்தா என்பதும் முகமனே. அக்கினி முதலிய பூதங்களோடு இந்திரன் விஷ்ணு முதலிய பசுக்களைப் பிரமமென வேதம் புகழ்ந்தமை சிவபெருமானுக் காதலே உண்மை; பிறருக்காதல் முகமனே. அவ்வேதமானது சிவனைத்துதித்தமைபோல மற்றொருவரையும் புகழ்ந்ததில்லை; பிறரைப் புகழ்ந்தனவும் முகமனுமென்று உலகறிய முன்னும் பின்னும் விலக்கியது. பிரம விஷ்ணுக்களைச் சிவனுக்குத் திரு வடித்தொண்டு செய்து, திருவெலாம் பெற்றுப் பிழைக்குஞ் சிவனடியார்களெனக் கொண்டு வணங்குவோரே உய்குவர்: அங்ஙனஞ் செய்யாது அவர்களை அவருக்கு மிக்காரென்று வது ஒப்பாரென்றுவது கொண்டு வழிபடுவோர் சிவத்து ரோகியரேயாம்.

உறைதரு மமரர் யாரு முழையராய்ச் சூழ நாப்பண்
மறைபயில் பெரியோ ருற்று வழிபட விருந்தாய் போற்றி
யறுவகை யைந்து மாறு மாகிய வரைப்பின் மேலா
மிறைவனே போற்றி போற்றி யென்பிழை பொறுத்தி யென்ருன்.

ஞால முள்ளதோர் பரம்பொரு ளுமெனப் புகலு
மாலும் வேதனு மாயையாம் வரம்பினுட் பட்டார்
மூல மாகிய தத்துவ முழுவதுங் கடந்து
மேலு யர்ந்திடு தனிமுத லவனன்றி வேருர். 77

அச்சு தன்னய னமரரா கியபெய ரவர்க்கு
நிச்ச யம்படு முகமனே யானபோ னினது

வச்சி ரத்தனி யாக்கையு மழிவிலா வரமு
முச்ச கந்தொழப் பல்லுக மிருத்தலாய் முடியும். 78

மெய்ச்சுடர் கெழுமிய வியன்பொற் கோபுர
முச்சியிற் றெடுத்திட முழங்கு கேதன
மச்சுத னுஞ்சிவ னளவை தீர்முகத்
துச்சிதொ றிருந்தரா வொலித்தல் போலுமால். 79

மானு டத்தரைத் தேவென்பர் வானகத் தவரை
யேனை முத்தொழி லவரென்ப ரிருவர்தங் களையு
நானி லத்தினிற் பரம்பொரு ளிவரென நவில்வா
ரான சொற்றிற முகமனே சரதமற் றன்றால். 80

அவனிது புகற லோடு மருண்மக னிசைப்பான் மேலாஞ்
சிவனருள் வேதம் பூதத் திறத்தையு முயிர்க ளோடு
மெவரையும் பிரம மென்றே யிசைப்பதென் னெனது நெஞ்சங்
கவலுறு கின்ற தெந்தை கழறுதி கடிதி னென்றான். 81

என்னலுங் கமலத் தண்ண லியாவருந் தெரித றேற்று
வுன்னரும் பெற்றி யீதென் றுணர்தரக் கேட்டி யன்னான்
சொன்னதோர் மறைக டம்மிற் றுணிபுகே ளிறுதி யில்லா
முன்னவற் காத லுண்மை யொழிந்தன முகம னாமால். 82

காரெழில் புரையு மேனிக் கண்ணனை யென்னைப் பின்னை
யாரையும் புகழும் வேத மரன்றனைத் துதித்த தேபோ
லோருரை விளம்பிற் றுண்டோ வுரைத்தது முகம னென்றே
பேருல கறிய முன்னும் பின்னரும் விலங்கிற் றன்றே. 83

மாலயன் முதலோர் யாரும் வரம்பிலித் திருவை யெய்த
மேலைநா ளளித்தோன் றானும் விமலனு மினையர்க் கெல்லா
மூலமுந் தனக்கு வேறோர் முதலிலா தவனு மெங்க
ளாலமர் கடவு ளன்றி யமரரில் யாவ ரம்மா. 84

கானுறு புலித்தோ லாடைக் கண்ணுதற் கடவுட் கன்ப
ரானவ ரென்று மன்னுற் கடித்தொழில் புரிந்து வாழும்
வானவ ரென்று மெம்மை வழுத்தினர்க் கருள்வோ மல்லா
வேனையர் தம்மைத் தெய்வென் றெண்ணியே யிருத்தும் யாமே

நம்மையும் பரமென் றுன்னி நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும்
வெம்மைகொ ணெஞ்சர் தீரா விழுமவெந் நிரயம் வீழ்வர்
தம்மையஃ தெடுத்தல் செய்யா சமமெனப் புகல்கிற் போர்க
ளெம்மையுந் துயர மென்னு மிருங்கடற் படுப்ப ரன்றே. 86

சிவபெருமான் சுத்தமாயையிற் கிருத்தியமைந்துந் தாமே செய்வார். அசுத்தமாயையிற் கிருத்தியமைந்தும் அநந்தேசுரரை அதிட்டித்து நின்று செய்வார். பிரகிருதியின் கீழுள்ள கிருத்தியமைந்தும் அநந்தேசுரர்வாயிலாக ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரை அதிட்டித்து நின்று செய்வார். ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் பிரமாவை யதிட்டித்து நின்று படைத்தலும், விஷ்ணுவை அதிட்டித்து நின்று காத்தலும், கால உருத்திரரை அதிட்டித்து நின்று அழித்தலுஞ் செய்வார்: செய்யவே, பிரகிருதி முதற் பிருதிவியீறாயுள்ள ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரராலும், வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் அநந்தேசுரராலும், சிவதத்துவம் ஐந்தும் சிவனாலும் ஒடுங்கு மென்பது பெறப்படும். படவே, விஷ்ணு முதலாயினோர் பிரகிருதிவரையுள்ளார் என்பதும், சிவபெருமான் சுத்த மாயாதீதரென்பதும் தெளியப்படும். சித்தியார்:—''தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் றான்மதத் துவத்தொ டுங்கும், வித்தையி னொடுங்கு மாறுஞ் சிவத்தினி னொடுங்கு மூன்று, நித்தத் துவமிம் மூன்று மென்பர்க ளிரண்டு நின்ற, சுத்தமாஞ் சிவத்தொ டுங்குந் தோற்றமு மிதுபோ லாகும்.''

அச்சுதன், அமரர் என்பன அழியாதவரென்றும், அயன் பிறவாதவரென்றும் பொருள்படும். படவே, அழியாதவர் பிறவாதவரென்றும், பிறவாதவர் அழியாதவரென்றும் செப்பப்படுதலின், அச்சுதன் அயன் முதலாயினோர் பதியா

வர்போலுமாலோ எனின், அது ''நூறு கோடி பிரமர்கணொந்திஞு, ராறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே, யேறு கங்கை மணலெண்ணி லிந்திர,ரீறி லாதவ னீச னொருவனே.'' என்னுந் தேவாரத்தால் மறுக்கப்படும்.

வேதங்கள் பிறரைத் துதித்தன யாவும் சிவபெருமானையே சார்வனவாம். இது ''அறப்பெருங் கடலே யளவிலாவணக்க மறைந்திடு மெண்ணிலா மனுக்கள், பிறர்க்குரித் தாகச்சிறந்ததோர் பெருமை பேசிடும் வெளிப்படையுனக்கே, கறைப் பெரு மிடற்றுய் சூத்திரர் முதலோர் காலினும் விழுந்திடுமூர்க்கர், குறித்துனை வணங்கக் கூசுவ ரந்தோ கொள்ளுவரோ தெரிந் தவரே.'' என்னும் சிவதத்துவ விவேகச் செய்யுளாலறிக.

பிரம விஷ்ணுக்கள் உயிர் பிழைத்துத் திருவைப் பெற்ருரென்பது ''அண்டர் கடல்கடைந்த வந்நாளுண் டானவிடம், கண்டமட்டிற் கண்ணுதலோன் கண்டத்திற், கொண்டிலனே—லங்கமலை வாணியெனு மாயிழையார் தங்கழுத்தின், மங்கலநா ணேதுரைமின் மற்று.'' என்னும் வெண்பாவானறிக.

சிவனுக்கு ஒருவரை மிக்காரென்ருவது, ஒப்பாரென்ருவது கொள்வது சிவத்துரோகமாகும்.

20. உண்மை முத்தியானது அநாதிமல முத்தராகிய சிவபெருமான் ஒருவராலே சித்திக்கும். சிவஞானமில்லாது வீடுபேறு அடைதுமெனல், ஒருவன் ஆகாயத்தினின்று தோலை உரித்து உடுத்தலை நிகர்க்கும். எல்லாப்பேற்றையுங் கெடுக்க வல்லனவாகிய எத்துணைத் தீமைகளும் சிவஞானத்தாற் பெறப்படும் பெரும்பேற்றைக் கெடுக்கவல்லன அன்று. சிவனை விடுத்து முத்திபெற்றவரு மில்லை; சிவனருளின்றி வாழ்பவரும் இல்லை; சிவனருள்பெற்றுப் பெருததுமில்லை; சிவனின்றிப் பரமபதியு மில்லை; இது ஆணையே.

அன்றியு மொன்று கேண்மோ வம்புய னுதி யாகி
நின்றவர் தம்மை யெல்லா நீக்கியச் சிவனென் றுள்ள
வொன்றொரு முதல்வன் ருனே யுய்த்திடு முத்தி வேண்டி
னென்றுமஃ தியம்பிற் றென்னின் யாவரே தேவ ராவார். 87

பரசிவ னுணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையு மென்றும்
விரவிய துயர்க்கீ றெய்தி வீடுபே றடைது மென்ற
லுருவமில் விசும்பிற் ருேலை யுரித்துடுப் பதற்கொப் பென்றே
பெருமறை யியம்பிற் றென்னிற் பின்னுமோர் சான்று முண்டோ.

துயக்குறு பவத்திடை தொடர்ச்சிய றுதூயோர்
நயப்பொடு வெறுப்பகலி னுளுமட மானுர்
முயக்குறினு மாதவ முயன்றிடினு மன்னேர்
வியத்தகு மனத்துணர்வு வேறுபடு மோதான். 89

அவனருள் பெருது முத்தி யடைந்தன ரில்லை யல்லா
லவனரு ளின்றி வாழு மமரரும் யாரு மில்லை
யவனரு ளெய்தி னெய்தா வரும்பொரு ளில்லை யாணை
யவனல திறைவ னில்லை யவனை நீ யடைதி யென்ருன். 90

சிலர் சிவபெருமானையும், சிலர் விட்டுணுவையும், சிலர் ஏனைத்தேவர்களையு முபாசிப்பர். அவ்வுபாசனைகள் உலகத்திற் பயன்றருவனவன்றி வீடு பேற்றினைத் தாராவாம். ஒருவன் ஆகாயத்தை ஆடையாக்கிக் கொள்ளுமாயின் சிவபிரானை உபாசியாது துக்கத்தினீங்கி வீட்டினைத்தலைப்படும் என்று சுவேதாச்சுவதரச் சுருதி கூறுதலின், வீடுபேற்றின் பொருட்டுச் சிவபெருமானையே உபாசிக்க. உடைந்த மரக்கலம் பிறிதொரு மரக்கலத்தைக் கரையடைவிக்கமாட்டாது; அதுபோலப் பிறந்திறந் துழலுந்தேவர், அவ்வாறுழலும் எம்மனோர்க்குச் சரணுகமாட்டார். முயலிற் கோடும், ஆகாயத்திற் பூவும். கானலினீரும், மலடிமாட்டு மகப்பேறுமுளவாயின், ஏனைத்தேவரை உபாசித்தலான் வீடுபேறுந்

தலைப்படுமென்க. சிவஞானப்பேற்றைக் கெடுக்கவல்லன யாவுமில்லை என்பது ''நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுத றவிர்ந்து, நீடுபலகா லங் கணித்த ராயிருந்து நின்மல ஞானத்தை யில்லார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி, னேடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறைஞானங், கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக் குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர் '' என்னுந் திருவாக்கால் அறிக.

21. தம்மை மறந்தவர்களுக்குப் பேரருள் புரியும் நித்தரும், தமது சத்துருக்களையும் நினைத்து அருள் செய்யும் அநாதிமல முத்தருஞ் சருவகிருபாலுவாகிய சிவபெருமானே.

பொறுத்தி யெம்பிழையை யென்றே போற்றிசெய் முனிவர் தங்க
டிறத்தினை நோக்கி நந்தஞ் செந்நெறி யொழுகித் தீய
மறத்தினை யகற்றி மேலை மாதவம் புரிதி ரென்று
நிறுத்தின னடையா தார்க்கு நீடருள் புரியு நித்தன். 91

இனைத்தருள் புரிதலு மெண்ண லாரையு
நினைத்தருள் புரிதரு நிமலன் ருடொழாச்
சினத்தொடு மகத்தைமுன் சிதைத்து ளோரையு
மனத்தகு மன்பினுல் வணங்கிப் போற்றவே. 92

''அடையா தார்க்கு நீடருள் புரியு நித்தன்'' ''எண்ணலாரையு நினைத்தருள் புரிதரு நிமலன்'' என்னும் வாக்கியங்களால், சமயங்களனைத்தினும் சமயாதீதமாகிய சைவசித்தாந்தத்தின் இரக்கமிகுதியுண்மை நன்குவிளக்கப்படுகின்றது.

22. வைநாயக வைரவ வீரபத்திர சுப்பிரமணிய மூர்த்தங்கள் ஒவ்வோர்போது துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்தின் பொருட்டுச் சிவபெருமான் கொண்டருளிய மூர்த்தங்களாம். விநாயகர் முதலிய நால்வரும் சிவகுமாரர் எனப்படுவர். இவர்கள் சிவனினின்றும் வேருகாதவரென்க.

விநாயகர்

பாங்கரில் வருவதோர் பரம னுணையா
லாங்கத னடுவணி லாதி யாகியே
யோங்கிய தனியெழுத் தொன்றி ரண்டதாய்த்
தூங்குகைம் மலைகளிற் றேன்றிற் றென்பவே. 93

மூலமா மெழுத்திவை முயங்கி மால்கரிக்
கோலமாய்ப் புணர்வதென் கூறு கென்றலு
மேலவார் கருங்குழ லிறைவி கேளென
வாலமார் களத்தின னருள்செய் கின்றனன். 94

முன்புநீ காண்டலின் மூலமா யுடையதோர்
மன்பெருந் தொல்பொறி மருவியீ ருருவுறீஇ
யன்பினு லானைபோற் புணருமா லாகையா
னின்பெருந் தகவினை நினைகிலாய் நீயுமே. 95

காட்சியா லிதுசெயுங் காரணம் பெற்றநின்
மாட்சிதான் யாமலான் மற்றியா ருணர்குவா
ராட்சியா யுற்றதொல் லருமறைக் காயினுஞ்
சேட்செலா நிற்குநின் றிருவருட் செய்கையே. 96

என்னவே முகமனு லெம்பிரா னம்பிகை
தன்னெடே மொழியவத் தந்தியும் பிடியுமாய்த்
துன்னியே புணர்வுறுந் தூயசெய் தொழில்விடா
முன்னமே போன்றதான் முடிவிலாக் குடிலையே. 97

அக்கணத் தாயிடை யைங்கரத் தவனருண்
முக்கணுல் வாயினன் மும்மதத் தாறுபாய்
மைக்கருங் களிறெனு மாமுகத் தவன்மதிச்
செக்கர்வார் சடையனேர் சிறுவன்வந் தருளினன். 98

ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியா
னருமையா னேவரு மடிதொழுந் தன்மையா
னிருமையா மீசனே யென்னநின் றருளுவான். 99

மோனமே குறியதா முதலெழுத் தருளிய
ஞானமா மதலைபா னண்ணவே பூதவெஞ்
சேனையா யினவருள் செய்துசிற் பரையொடு
மானைமா முகனொடு மமலன்மீண் டருளினன். 100

வைரவர்

எகினம துயர்த்த வண்ண லிரும்பவந் தொலைப்ப வேனைப்
பகவர்த மகந்தை மாற்றப் பண்ணவர் மதர்ப்புச் சிந்த
மிகுபெருங் கருணை தன்னால் வேதநா யகனுள் ளத்து
மகிழ்வொடு புரிந்தா னென்ப வைரவக் கடவு டன்னை. 101

நீலுறு சுடரின் மெய்யு ணெகிழிக ளரற்றுந் நாளு
மாலம துயிர்க்குஞ் செங்கே ழரவவெற் றரையுஞ் சென்னி
மாலைக ளநந்த கோடி வயின்வயின் பெயரு மார்புஞ்
சூலமும் பரசு நாணுந் துடியுமேந் தியபொற் றோளும். 102

முக்கணுந் திங்க ளேபோன் முளைத்தவா ளெயிறும் வன்னிச்
செக்கரஞ் சடையின் சீருஞ் செயிர்கெழு நகையு மாக
வுக்கிர வடிவு கொண்டாங் குதித்திடு வடுகன் றன்னை
மைக்கிளர் கண்டத் தெந்தை நோக்கியே வகுத்துச் சொல்வான்.

வீரபத்திரர்

அந்த வெல்லையெமை யாளுடைய வண்ண லகிலந்
தந்த மங்கைதன தன்பினை வியந்து தளருஞ்
சிந்தை கொண்டசெயன் முற்றியிடு மாறு சிறிதே
புந்தி யுள்ளுற நினைந்தன னினைந்த பொழுதே. 104

பொன்னின் மேருவி னிருந்திடு பொலங்கு வடெலா
மின்னும் வெள்ளிமுளை மேற்கொடுவிளங் கியதென
மன்னு தண்சுடர் மதிக்குறை மிலைச்சு மவுலிச்
சென்னி யாயிரமும் வான்முகடு சென்றொ ளிரவே. 105

அந்தி வான்பெரு மேனியன் கறைமிட றணிந்த
வெந்தை தன்வடி வாயவ னுதல்விழி யிடையே
வந்து தோன்றியே முன்னுற நின்றனன் மாதோ
முந்து வீரபத் திரனெனுந் திறலுடை முதல்வன். 106

சுப்பிரமணியர்

நிற்புறு மமரர் யாரு நெஞ்சுதுண் ணென்ன நீடு
மற்புத நீர ராகி யருண்முறை யுன்னிப் போற்றச்
சிற்பரன் றான்கொண் டுள்ள திருமுக மாறு தன்னிற்
பொற்புறு நுதற்கண் டோறும் புலிங்கமொன் றொன்று தந்தான்.

செந்தழன் மேனியன் றீயின் வண்ணமாத்
தந்தனன் குமரனைத் தனது கண்ணினா
லுய்ந்திட யாமெலா முலகின் முன்னரே
வந்திடு வீரனா மதலை மானவே. 108

சிவபெருமான் உயிர்களுடைய வினையை வீட்டுதற்கும், அவர்களுக்குப் போகத்தை ஊட்டுதற்கும் கோரமூர்த்தம் சிவமூர்த்தங் கொண்டருளுவர். வைரவ வீரபத்திரமூர்த்தங்கள் பிரமன், தக்ஷப்பிரமன் முதலாயினோருடைய சிவ தூஷண சிவத்துரோகவினையை வீட்டுதற்கும், வைநாயக சுப்பிரமணிய மூர்த்தங்கள் கயமுகன் சூரன் முதலாயினோரால் எய்திய இடையூறுகளினின்று நீக்கித் தேவர்களுக்குப் போகமூட்டுதற்கும் எழுந்த மூர்த்தங்களாமென்க. சிவபெருமானொருவரை அழித்து மற்றொருவரைக் காத்தல் குற்றமாகாமை ''தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்க டஞ்சொ லாற்றின், வந்திடா விடினு றுக்கி வளாரினு

லடித்துத் தீய, பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு, மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசஞர் முனிவு மென்றும்.'' என்னும் திருச்செய்யுளான் அறிக. செய்கையினுலே கோபம்போலத் தோன்றினும் கருத்துவகையான் அவை அருளேயாம் என்பது இதனுற் பெறப்பட்டது வாக்குமனுதீதகோசரமாகிய சிவபெருமான் திருமூர்த்தங்கள் கொள்வது சுத்ததத்துவங்களிலேயாம் என்னும் வாய்மை விநாயகர் முதலாயினேர்க்குச் செப்பிய தோற்றங்களினுலே உணரப்படும்.

''பரமனுணையால்'' என்றமையானும், ''தனியெழுத் தொன்றிரண்டதாய்'' என்றமையானும், பிரணவமாகிய தனியெழுத்தே இருவடிவுற்றதென்பதும்; ''முன்புநீ காண்டலின்'' ''காட்சியா லிதுசெயும்'' என்னுஞ் செய்யுட்களினுலே இவ்விருவடிவமும் சத்தியுஞ் சிவமுமாமென்பதும்; ''தூயசெய்தொழில்விடா'' என்றமையால், இவ்விருவடிவங்களின் கலப்பு அசுத்த மாயாதத்துவங்களிலே உள்ளோர் அசுத்தக்கலப்புப் போலாகாது சுத்தமாம் என்பதும் பெறப்பட்டன. நட்சத்திரவடிவு, தண்டவடிவுகளாக முதலாம், இரண்டாம் உறுப்புக்கள் அமையப்பெற்றது பிரணவமென்று காமிகாகமம் செப்புகின்றமையால், அவ்விரண்டுறுப்பும் கலந்த வடிவம் ஊமையெழுத்து என்றும், பிள்ளையார்சுழி என்றும், மௌனுக்கரமென்றும், மௌனக்குறி என்றும் சொல்லப்படும். இது ''மோனமே குறியதாமுதலெழுத் தருளிய'' என்றமையான் அறிக. யானைத்தலையோடு சேர்ந்த துதிக்கையிலே பிரணவத்தை அமைத்துக் காட்டுவர் மேலோர்.

வைரமூர்த்தம் சிவபெருமானுடைய இருதயத்தினின்று உதித்தமை ''வேதநாயக னுள்ளத்து மகிழ்வொடு புரிந்தானென்ப வைரவக் கடவுடன்னை'' என்றமையாலே போதரும்.

வீரபத்திரமூர்த்தம் ''சிந்தை யுள்ளுற நினைந்தனன்'' என்றும், ''சென்னி யாயிரமும் வான்முகடு சென்றுளிர' என்றும், ''எந்தைதன் வடிவா யவனுதல் விழியிடையே

வந்துதோன்றியே முன்னுற நின்றனன் முந்து வீரபத்திரனெனுந் திறலுடை முதல்வன்'' என்றும் கூறப்பட்டமையினுல் அறிக.

சுப்பிரமணியமூர்த்தம், ''சிற்பரன்றன் கொண்டுள்ள திருமுக மாறு தன்னிற் பொற்புறு நுதற்கண்டோறும் புலிங்கமொன் றென்று தந்தா'' னென்றும், ''தீயின் வண்ணமாத் தந்தனன் குமரனைத் தனு கண்ணினுல்'' என்றும் செப்பியவாற்றுல் அறிக.

சுத்தசிவசோதி மத்தியசோதி நிஷ்கள நிருத்த சிவத்தினின்று முகிழ்த்த அதிக்கிருந்த விந்துக பரசிவத்தினின்று அதிக்கிருந்த விந்துக பராசத்தி தோற்றிற்று; இதில் நின்றும் அநதிக்கிருந்த விந்துக பரசிவம் தோற்றிற்று; இதில் நின்று அநதிக்கிருந்த விந்துக பராசத்தி தோற்றிற்று; இதில் நின்று ஆதிசத்தி முதலிய நான்கு சத்திகள் தோற்றிய; பராசத்தி முதலிய ஐந்து சத்திகளில் நின்று சிவசாதாக்கியம் முதலிய ஐந்து சாதாக்கியங்கள் தோற்றிய; பஞ்சசாதாக்கியங்களுள் ஒன்றுகிய கன்மசாதாக்கிய மெனப்படும் சதாசிவத்தினின்று மநோன்மனியும், மநோன்மனியிலிருந்து மகேசுரனும், மகேசுரனிலிருந்து மகேசையும், மகேசையிலிருந்து ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரும், ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரினின்று உமையும், உமையினின்று விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவினின்று இலக்குமியும், இலக்குமியிலிருந்து பிரமாவும், பிரமாவினின்று வாணியுமாகத் தோற்றுவர். (அதிக்கிருந்தவிந்துகபர சிவம்—பரசிவம்—சிவம்; அதிக்கிருந்தவிந்துகபராசத்தி—பராசத்தி — சத்தி; அநதிக்கிருந்தவிந்துகபரசிவம்— பரநாதம் — நாதம்; அநதிக்கிருந்தவிந்துகபராசத்தி — பரவிந்து—விந்து.)

முன்னர்க் கூறிய ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரும் இவரினின்றுதித்த சுப்பிரமணியர் முதலாயினேரும், இடபாரூடர் முதலிய இருபத்தைந்து கேவலவடிவங்களும் மகேசுரரில் அடங்குவர்; அடங்கவே, விநாயகர் முதலிய நால்வரும் சிவபெருமானினின்று வேருகாதவர் என்பதனையும், அவர்

கள் சிவபெருமானுடைய சத்திகளாமென்பதனையும், மாணிக்க ரத்தினத்தினும் அதினின்று பிறந்த ஒளியினும், அக்கினியின் சுடுதல் அடுதல் விளக்குதற் சத்திகளினும் அமைத்து வேறின்மையை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

நித்தமுத்த சுத்தசிவன், ஒன்றின் ஒன்ருகத்தோன்றி ஒவ்வொரு தத்துவங்களினின்றுகொண்டு தத்தம் தொழில் களைச் செய்யும் சிவம் முதற் பிரமனீருகிய நவபேதங்களி னும் வேற்றுமை உருது நின்று, அவ்வத்தொழில்களைச் செய்வர். செய்யவே சிவபேதங்கள் எல்லாம் குருமூர்த்தங் களாமெனவும், நித்தமுத்த சுத்த சிவனெருவரே நித்தியரா மெனவும் தெளிக.

உபபாதகம், மகாபாதகம், அதிபாதகமெனப் பாவங் கள் மூவகைப்படும் என வேதாகமங்கள் செப்பும். உபபாத கம் பிராமணர்பொருட்டு வைத்தபொருளை அபகரித்தல், பிராமணர் திரவியத்துக்குப் பிறராற் கேடுவிளைத்தல், தவத் தினரைக் கோபித்தல், செய்ந்நன்றிகொல்லல் முதலியன வாம். மகாபாதகம் பிராமணரை வதைத்தல், பிராமணன் கள்ளுணல், ஒருவர் பொன்னைத் திருடல், குருமனைவியைப் புணர்தல், இந்நால்வரோடு கூடுதல், பிராமணரை வைதல், சபையிலே பெரியோரை இகழ்தல், குருவை எதிர்த்தல், வேதாத்தியயனம் சந்தியாவந்தனம் அக்கினிகாரியம் செய்ய வொட்டாது தடுத்தல் முதலாயினவாம். சிவபெருமானை நிந்தித்தல், அவரை வழிபடும் முறைமையைப் போதிக்குங் குருவை நிந்தித்தல், அவருடைய அடியாரை நிந்தித்தல், அவர் அருளிச்செய்த வேதாகமங்களை நிந்தித்தல், இந் நிந்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருத்தல், சிவத்திரவியங் கவர் தல் முதலியன சிவத்துரோகமாகிய அதிபாதகம் எனப் படும். குடிகளுக்குச் செய்யுந் தீமையினும் மகாராஜாவுக்குச் செய்யுந் தீமை மிகக்கொடியது; அதுபோலவே, ஆன்மாக்க ளுக்குச் செய்யுந் துரோகத்தினும் சிவபெருமானுக்குச் செய்யுந் துரோகம் மிகக்கொடியது. குடிகளுக்குச் செய்த தீமை இராசாவினுலே பொறுக்கப்படினும் பொறுக்கப்படும்;

இராசாவுக்குச் செய்த தீமையோ பொறுக்கப்படமாட் டாது; அதுபோலவே, ஆன்மாக்களுக்குச் செய்த துரோகம் சிவபெருமானுலே பொறுக்கப்படினும் பொறுக்கப்படும்: சிவபெருமானுக்குச் செய்த தீமையோ பொறுக்கப்படமாட் டாது. ஆதலால், மேற்கூறிய சிவத்துரோகங்களுள் ஒன்று செய்தவரும், அதற்குடன்பட்டவரும், அது செய்வாரைத் தண்டித்தாயினும் கண்டித்தாயினும் விலக்காது பொறுத்த வரும், அது செய்வாரோடு கூடினவரும் இருபத்தெட்டுக் கோடி நரகங்களினும் அளவில்லாத கற்பகாலம் கிடந்து வருந்துவர். தேவர்களாயினு மாகுக; அரசராயினு மாகுக; ஐம்பொறியடக்கல், சந்தியாவந்தனம், சிவதரிசனம், சிவ ஞானம் முதலிய பலவற்றுனும் மிகச் சிறந்தவராயினு மாகுக;—சிவதூஷணங்களைத் தாம் நேரே செய்யாராயினும் பிறர்செய்வதை இசைந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பாராயின், அவர் தண்டிக்கப்படுதல் தப்பாது! தப்பாது!! சித்தாந்த சிகாமணி: ''கண்டனனுயின் முக்கட் கடவுளை நிந்திப்போ னைத், தண்டனைபுரிந்து கொல்க வரிதெனிற் சமிக்கநின்று, மண்டனில் வலியனன்றேல் வான்செவித் துளைகள் பொத் திக், கொண்டவணகன்றுசெல்க குலேகுலேந்தமலபத்தன்.''

சிவபெருமான் தம்மை இகழ்தலாகிய அதிபாதகம் செய்த பிரமாவுடைய உச்சிச்சிரசை வைரவர்வாயிலாக நக மொன்றினுலே கிள்ளிக் களைந்துவிட்டு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடைய குருதியைவாங்கி, அவர்கள் எல்லோரு டைய அகந்தையையுமடக்கிச் சுத்தர்களாக்கினுர்.

சிவபெருமானைத் தூஷித்த தக்கன் சிரம் அறுப்புண் டும், அச்சிவதூஷணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தேவ ருள்ளே விஷ்ணு புடைப்புண்டும், பிரமதேவர் குட்டுண்டும், சந்திரன் உடல் தேய்ப்புண்டும், சூரியன் பல் உடைப்புண் டும், பகன் கண் பறிப்புண்டும், இயமனும் எச்சனும் குபேர னும் வாயுவும் வெட்டுண்டும், குயிலுருவம் கொண்டு பறந்த இந்திரன் வெட்டுண்டு வீழ்த்துண்டும், அக்கினி கையும் நாக் கும் அறுப்புண்டும், அக்கினி தேவியாகிய சுவகாதேவி மூக்குக்

கிள்ளுண்டும், சரசுவதியும் சாவித்திரியும் காயத்திரியும் குயமும் மூக்கும் கொய்வுண்டும், நிருதி புடைப்புண்டும், வருணன் எற்றுண்டும், பிறரும் இங்ஙனம் தண்டிப்புற்றனர் வீரபத்திரக்கடவுளாலென்க. சிவபெருமானையும் அவர் அடியார்களையும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷங்களையும் நிந்திக்கும் பிராமணரும், நாயகனுக்குரிய திருமங்கலியத்தைத் தரித்துத் தமது நாயகனுக்குத் துரோகஞ்செய்து இல்லொழுக்கிறந்த மகளிர்போல, சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அவைகளுக்குரிய சிவபெருமானை விடுத்துப் பரதெய்வங்களைப் புகழ்ந்து வழிபட்டுலையும் பிராமணருமாகிய தக்கன்யாகத்துண்டார், எந்நாளும் மேலாகிய சிவகதி பெறாது வருந்தும்படி திருநந்திதேவராலும், பிரமாவாலும், துருவாசமுனிவராலும், பிருகுமுனிவராலும், கௌதமமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும் சாபமேற்றவராமென்க. திருக்குற்றாலப்படலம்:— "சிட்டர் புகழ் கயிலைமலை காத்தருளுந் திருநந்தி தேவன்செங்கேழ், மட்டுறுபங் கயத்துறையு நான்முகத்தோன் றுருவாசன் மறைநூல்யாவுந், தட்டறவே யுணர்பிருகு கௌதமன் கண்ணுவமுனிவன் றதீசியின்னோ, ரிட்டபெருஞ் சாபமெலாம் பொய்த்திடுவோ வெனவுன்னி யேகலுற்றான்." அனந்தன் சாப நீங்குபடலம்:— "பேசரிய மறைகளெலாம் பராபரனீ யெனவணங்கிப் பெரிதுபோற்று, மீசனையு மன்பரையு நீற்றொடுகண் டிகையினையு மிகழ்ந்துநீவிர், காசினியின் மறையவரா யெந்நாளும் பிறந்திறந்து கதியுறாது, பாசமதனிடைப்பட்டு மறையுரையா நெறியதனிற் படுதிரென்றான்."

தக்கன் சிவதூஷணஞ் செய்தபோது அச்சமிகுதியினாலும், பொருளாசையினாலும் அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு மௌனமாக இருந்த தேவர்கள் வீரபத்திரக்கடவுளாலே முன்னர்த் தண்டிக்கப்பட்டுப் பின்னர்ச் சூரபன்மனாலே சிறையில் ஈட்டப்பட்டுக் கிடந்து, நூற்றெட்டுகம் வரையும் துன்பமனுபவித்தனரென்பதும், அவர்கள் சிறையினின்று

சுப்பிரமணிய சுவாமியினாலே நீக்கப்பட்டனரென்பதும் கந்தபுராணத்திலே விசேஷமாக விரித்துச் சொல்லப்பட்டன.

வேண்டிய வேண்டிய போகங்களை எல்லாம் கொடுக்கின்ற சிந்தாமணி, காமதேனு, கற்பகதரு முதலியன அமைந்த சுவர்க்கலோகத்திலே இருந்து தனது ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதியினாலே வேதாகம புராணாதிகளை ஓதியுணர்ந்து நல்லொழுக்கத்தின் வழுவாதொழுகித் திரிகால சந்தியாவந்தனம், அக்கினிகாரியம், சிவபூசை முதலியனவற்றைத் தவறாது அநுட்டித்து வந்த இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனும் மற்றைய தேவர்களும், தக்கன் செய்த சிவநிந்தையை இந்திரன் அச்சமிகுதியோடும் வெறுப்பினோடும் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குற்றமொன்றுக்காக வைதிகநெறி பிறழ்ந்து, சிறையிலே கிடந்து, மீன்சுமந்து இத்துணைக்காலம் இத்துணைத்துன்பம் அனுபவித்தார்களாயின், பரசமயிகளுடைய சகாயத்தையாயினும் பிரீதியையாயினும் பெறும் பொருட்டு அப்பரசமயிகளுடைய ஆலயங்களுக்குச் சென்று மகிழ்ந்து சிவதூஷணங்களைக் கேட்போரும், அப்பரசமயிகளைத் தங்கள் வீடுகளிலே வருவித்துச் சிவதூஷணப்பிரசங்கம் கேட்போரும், சிவதூஷணவிருத்தியின் பொருட்டு அமைக்கப்படும் வித்தியாசாலை ஆலயம் முதலியவைகளுக்கு இடம் கொடுப்போரும், அவைகளின் பொருட்டுப் பொருளுதவி செய்வோரும், தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் தங்கள் காமக்கிழத்தியர்களுக்கும் அன்னம் வஸ்திரம் ஆபரணம் முதலியவற்றின் பொருட்டு எந்நாளும் சிவத்திரவியங்களை உபயோகிப்பவர்களும் படுந்துன்பம்எவ்வளவோ யாவர்சொல்லவல்லவர்! சிவத்துரோகம் பொல்லாது! பொல்லாது!! ஆதலால், கந்தபுராணத் துண்மையையறிந்து, எந்நாளும் சிவத்துரோகத்துக்குப் பயந்து நடுநடுங்கி விலகிச் சாவதானமாக ஒழுகி, கங்காஸ்நாநம் சிவாலயவாசம் செய்தவர் சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலை அடைந்து பேரானந்தப்பெருவாழ்வு எய்துதற்கு அருகரா

வர். தேவாரம்:— ''தக்கனது பெருவேள்விச் சந்திரனிந் திர னெச்ச னருக்கனங்கி, மிக்கவிதா தாவினொடும் விதிவ ழியே தண்டித்த விமலர்கோயில், கொக்கினிய கொழும் வருக்கை கதலிகமுகுயர்தெங்கின் குவைகொள் சோலை. முக்கனியின் சாறொழுகிச் சேறுலரா நீள்வயல்சூழ் முது குன்றமே.'' திருவாசகம்:—''ஆட்டின்றலையை விதிக்குத் தலையாகக், கூட்டியவாபாடி யுந்தீபற, கொங்கைகுலுங்க நின் றுந்தீபற.'' திருவிசைப்பா:—''தக்கன் வெங்கதி ரோன் சலந்தரன்பிரமன் சந்திரனிந்திரனெச்சன், மிக்க நெஞ்சரக்கன் புரங்கரிகருடன் மறலிவேளிவர்மிகை செகுத் தோன், றிக்கெலாநிறைந்த புகழ்த்திருவீழிமிழலையான் றிரு வடிநிழற்கீழ்ப், புக்கிருந்தவர்தம் பொன்னடிக்கமலப் பொடி யணிந் தடிமைபூண்டேனே.'' பிறர்பாட்டு:—''அங்கி யோட வம்புயன் மயங்கியோட வங்கஜன், மங்கியோட வாசவன் மலங்கியோட மாலவன். சங்கியோட மாதருங் கலங்கியோடவே சவம், பொங்கிநீடவே மகம் பொடித்த தார் புகன்றிடே.'' தேவர்களை வேதநெறி பிறழ்வித்து வருத்துதலாகிய மகாபாதகம் செய்த சூரனை வதைத்து அத்தேவர்களைக்காத்தவர் சுப்பிரமணியரேயாம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குச் சிவபெருமானினின்றும் வேறாகாது முன்னர்க்கூறிய பதி இலக்கணங்கள் உண்மை யாமுறையைக் சுந்தபுராணத்தினின்றும் நிரூபிப்பாம்.

23 அருவமும் உருவுமாய், அநாதியாய், ஒன்றாய், பலவாய், பரப்பிரமமாய்நின்ற பரஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய முருகக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுளாக உலகமுய்யும் வண் ணம் உதித்தருளினர்.

அருவமு முருவு மாகி யநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்க ளாறுங் கரங்கள்பன் னிரண்டுங் கொண்டே
யொருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலக முய்ய. 109

சாதலுந் தொலைவு மில்லாத் தானவர்க் கிறைவ னேனோ
ரேதிலர் தம்மால் வீடா னென்றுதன் னுளத்தி லெண்ணிச்
சோதிகொள் பரம மாகித் தோன்றிடு முதல்வ னீயே
யாதலின் விமல மூர்த்தி யவரைமே லடுதி யென்றான். 110

ஏயதோ ரண்ட மொன்றி னிழைத்தன விவ்வா றேனை
யாயிரத் தோரே ழண்டத் தவன்செய லறித றேற்றாந்
தூயதோர் பரத்தின் மேலாஞ் சோதியா யெம்மைக் காப்பான்
மேயின வொருநீ யன்றி வேறியார் தெரிதற் பாலார். 111

விரிஞ்சன்மா றேவ ராலும் வெலற்கரும் விறலோ னாகிப்
பெருஞ்சுரர் பதமும் வேத வொழுக்கமும் பிறவு மாற்றி
யருஞ்சிறை யவர்க்குச் செய்த வவுணர்கோ னாவி கொள்வான்
பரஞ்சுட ருருவாய் வந்த குமரனைப் பணிதல் செய்வாம். 112

ஈறி லாதமர் பரமனே குழவியி னியல்பா
யாறு மாமுகங் கொண்டுதித் தானென்ப தல்லால்
வேறு செப்புதற் கியையுமோ மேலவன் றன்மை
தேறி யுந்தெளி கின்றில வுமதுசிந் தையுமே. 113

24. பிரமாவாய் இறந்தகாலத்திலே சாத்துவிககுண முற்று உலகத்தை ஆதியிலே படைத்தும், விஷ்ணுவாய் நிகழ்காலத்திலே இராசதகுணமுற்று உலகத்தை மத்தி யிலே காத்தும், உருத்திரராய் எதிர்காலத்திலே தாமச குணமுற்று உலகத்தை அந்தத்திலே அழித்தும், கோலம் காலம் குணம் ஞாலம் ஆதி கருமம் இறந்துநின்ற அநாதி யாகிய பரஞ்சோதிப் பிழம்பே ஆறுதிருமுகமும்; அபய கரம், கொடி குலிசம் தோட்டி அஸ்திரம் வேல் என்னும் ஐந்தும் முறையே அமைந்தகரங்களென்னும் வலத்திருக்கர மாறும், வரதகரம், தாமரை மணி மழு தண்டு வில் என் னும் ஐந்தும் முறையேயமைந்த கரங்கள் என்னும் இடத் திருக்கரமாறும்; பொருந்திய அருட்டிருவடிவங்கொண்டரு ளினர்.

காலமாய்க் கால மின்றிக் கருமமாய்க் கரும மின்றிக்
கோலமாய்க் கோல மின்றிக் குணங்களாய்க் குணங்க ளின்றி
ஞாலமாய் ஞால மின்றி யநாதியாய் நங்கட் கெல்லா
மூலமா யிருந்த வள்ளன் மூவிரு முகங்கொண் டுற்றான். 114

வீறு கேதனம் வச்சிர மங்குசம் விசிக
மாறி லாதவே லபயமே வலமிடம் வரத
மேறு பங்கய மணிமழுத் தண்டுவில் லிசைந்த
வாறி ரண்டுகை யறுமுகங் கொண்டுவே ளடைந்தான். 115

முழுமதி யன்ன வாறு முகங்களு முந்நான் காகும்
விழிகளி னருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரு
மழகிய கரமீ ராறு மணிமணித் தண்டை யார்க்குஞ்
செழுமல ரடியுங் கண்டா னவன்றவஞ் செப்பற் பாற்றோ. 116

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணுங்
குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல மார்பு
மெண்டரு கரமீ ராறு மிலங்கெழிற் படைகள் யாவுந்
தண்டையுஞ் சிலம்பு மார்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக் கண்டான்.

முந்நான்கு தோளு முகங்களோர் மூவிரண்டுங்
கொன்னார்வை வேலுங் குலிசமுமே னைப்படையும்
பொன்னார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்னாள் கண்காண வெளிநின் றனன்விறலோன். 118

மாறுமுகங் கொண்டுபொரு வல்லவுணர் மாளாம
னூறு முகமெட்டு நோதக் கனபுரியத்
தேறு முகமின்றித் திரிந்தேமை யாளவன்றோ
வாறு முகங்கொண்டே யவதரித்தா யெம்பெருமான். 119

25. சருவவியாபகராயும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரராயும் நிற்பவர் **அறுமுகக்கடவுளே.**

எங்க ணும்பணி வதனங்க ளெங்கணும் விழிக
ளெங்க ணுந்திருக் கேள்விக ளெங்கணுங் கரங்க
ளெங்க ணுந்திருக் கழலடி யெங்கணும் வடிவ
மெங்க ணுஞ்செறிந் தருள்செயு மறுமுகத் திறைக்கே. 120

முக்கண் மூர்த்தியு மாங்கவன் முண்டகா சனனுஞ்
சக்க ரப்படை யண்ணலு மாங்கவன் றானே
திக்குப் பாலருங் கதிர்களு முனிவருஞ் சிறப்பின்
மிக்க தேவரு மாங்கவன் யாவர்க்கு மேலோன். 121

பொன்னுரு வமைந்த கஞ்சப் புங்கவ னாகி நல்கு
மென்னுரு வாகிக் காக்கு மீசன்போ லிறுதி செய்யு
மின்னுரு வென்ன யார்க்கும் வெளிப்படை போலு மன்னான்
றன்னுரு மறைக ளாலுஞ் சாற்றுதற் கரிய தன்றே. 122

26. ஓங்கார முகத்தினராயும், ஓங்கார மூலப்பொருளாயுமுள்ளவர் **ஷண்முகக்கடவுளே.**

முகத்தி லொன்றதா வவ்வெழுத் துடையதோர் முருக
னகைத்து முன்னெழுத் தினுக்குரை பொருளென நவில
மிகைத்த கண்களை விழித்தனன் வெள்கினன் விக்கித்
திகைத்தி ருந்தனன் கண்டில னப்பொருட் டிறனே. 123

தாம ரைக்கணான் முதலிய பண்ணவர் தமக்கு
மேமு றப்படு மறைக்கெலா மாதிபெற் றியலு
மோமெ னப்படுங் குடிலையே யொப்பிலா முருகன்
மாமு கத்துளொன் றாமவன் றன்மையார் வகுப்பார். 124

ஆங்காகு மெல்லை யருமறையுந் தேறரிய
வோங்கார மூலத் துணர்வா யுறைபகவ

னீங்கா நெறியா னிறைபே ரருள்புரியப்
பாங்காக நின்ற பரிசனர்கள் போற்றினரே. 125

27. சமஷ்டிப் பிரணவ முகத்தினராகிய அறுமுகக் கடவுள் அகார உகார மகார நகார வியஷ்டிப்பிரணவ மாவர்.

அகரம தாதி யான வெழுத்தெலா மாகிப் பின்னர்
மகரமு மான மேலோன் வடிக்கணை துணித்து வீசுஞ்
சிகரமுந் துகர முற்றுஞ் சேணிடைச் சென்று மாயோன்
நகரமுந் தாவி யண்ட கோளகை நண்ணு கின்ற. 126

மேலைச்செய்யுளின் மூன்றுமடியிலே ''சிகரமுந்து உகர'' மென்றமையால், உகாரம் முதற்கண்ணே அமையும். அமையவே, முதலாமடி முதலிலும், மூன்றுமடி முதலிலும், இரண்டாமடி முதலிலும், நான்காமடி முதலிலும் அகார உகார மகார நகாரங்கள் நின்றவாறு காண்க. யந்திரஸ்தாபனத்திலே அகாராதியக்ஷரங்கள் அமையுமுறையும் இச்செய்யுளினுலே தொனிக்கின்றது.

28. விஸ்வரூபியும், விஸ்வகாரணரும், விஸ்வாதீதரும், விஸ்வசேவியரும், விஸ்வாந்தரியாமியும் அறுமுகக்கடவுளே. (விஸ்வம்—உலகம்.)

திண்டிற லுடையேன் றூண்டுந் திறற்படை யாவு நீக்கிக்
கொண்டவென் மாய முற்றுங் கொடுஞ்சர மதனுன் மாற்றி
யண்டமும் புவனம் யாவு மமரரும் பிறவுந் தன்பாற்
கண்டிடும் வடிவ மொன்று காட்டியென் கண்மு னின்ருன்.

கோலமா மஞ்ஞை தன்னிற் குலவிய குமரன் றன்னைப்
பாலனென் றிருந்தே னந்நாட் பரிசிவை யுணர்ந்தி லேன்யான்
மாலயன் றனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கு
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்ரே. 128

ஒற்றென முன்னம் வந்தோ னெருதனி வேலோன் றன்னைப்
பற்றிக லின்றி நின்ற பராபர முதல்வ னென்றே
சொற்றனன் சொற்ற வெல்லாந் துணிபெனக் கொண்டி லேனு
லிற்றையிப் பொழுதி லீச னிவனெனுந் தன்மை கண்டேன்.

சூழுதல் வேண்டுந் தாள்க டொழுதிடல் வேண்டு மங்கை
தாழுதல் வேண்டுஞ் சென்னி துதித்திடல் வேண்டுந் தாலு
வாழுதல் வேண்டுந் தீமை யகன்றுநா னிவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டு நெஞ்சந் தடுத்தது மான மொன்றே. 130

ஒன்னலர் பொருட்டா லேகி யுறுசம ரிழைத்த செம்ம
றன்னுரு வதனைக் காண்கின் முனிவதே தகுதி யாகும்
வன்னிகொள் வெண்ணெ யேபோல் வலியழிந் துருகிற் றென்ரு
லென்னுடை வயத்த வன்ரே வுணர்ச்சியு மியாக்கை முற்றும்.

''அண்டமும் புவனம்யாவு மமரரும் பிறவுந் தன்பாற் கண்டிடும் வடிவம்'' என்றமையால் உலகமே வடிவாகவுடையரென்பதும், ''மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி யிம் மூர்த்தி'' என்றமையால் உலக காரணரென்பதும், ''பராபரமுதல்வனீசன்'' என்றமையால் உலகிறந்து நிற்பவரென்பதும், ''சூழுதல்வேண்டும், தாழுதல்வேண்டும்'' என்றமையால் உலகினராற் சேவிக்கப்படுபவரென்பதும், ''என்னுடை வயத்தவன்ரே வுணர்ச்சியும் யாக்கை முற்றும்'' என்றமையால் உலகுக் குயிராயினரென்பதும் பெறப்பட்டன. ''உலகினை யிறந்துநின்ற தரனுரு வென்பதோரார், ருலகவனுருவிற்ருேன்றி யொடுங்கிடு மென்றுமோரார், ருலகினுக்குயிருமாகி யுலகுமாய் நின்றதோரார், ருலகினி லொருவனென்பருருவினையுணரா ரெல்லாம்.''

29. சிவபெருமானுடைய நெற்றிநாட்டத்துதித்த முருகக்கடவுள் உருவம் அனைத்திற்கும் உறைவிடமாயும், ஞானமாயும், உணர்ந்தார்க் குணர்வரியராயும், தியானப் பொருளாயும், அறிவுக்கறிவாயுமுறைவர்.

மண்ண ளந்திடு மாயனும் வனசமே லவனு
மெண்ண ரும்பக றேடியுங் காண்கிலா திருந்த
பண்ண வன்னுதல் விழியிடைப் பரஞ்சுட ருருவா
யுண்ணி றைந்தபே ரருளினான் மதலையா யுதித்தான். 132

எவ்வுரு வினுக்கு மாங்கோ ரிடனதா யுற்ற வுன்றன்
செவ்வுரு வதனைக் கண்டு சிறந்தன மறம்பா வத்தி
னவ்வுரு வத்தின் றுப்பு மகலுது மின்னும் யாங்கள்
வெவ்வுரு வத்திற் செல்லேம் வீடுபே றடைது மன்றே. 133

ஓதி யாகியு முணர்ந்தவர்க் குணரவு மொண்ணா
நீதி யாகியு நிமலம தாகியே நிகழுஞ்
சோதி யாகியுந் தொழுதிடு மெம்மனோர்க் கெல்லா
மாதி யாகியு நின்றவ னறுமுக னன்றே. 134

ஆய புல்லிய புகழ்ச்சிபோற் கொள்ளலை யறிவோர்
தேய மாவது யார்க்குமெட் டாதது தெளியிற்
றூய வீடுபே றருளுவ துபநிடத் துணிவாம்
வாய்மை யாவது புகலுவன் கேளென வகுப்பான். 135

அறிவினு ளறிவாய் வைகு மறுமுக வமல வெஞ்சூ
ரிறுசெய னினைக்கி லாகு மீண்டையோ ராட லுன்னிக்
குறுகினை யதுபோ லன்னேன் கொள்கையுந் தேர்ந்தாய்
[நிற்கோர்
சிறியனே னுரைத்தே னென்னுந் தீப்பிழை பொறுத்தி
[யென்றான்.

30. சராயுசம், அண்டசம் முதலிய யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறக்கும் மானுடர் விலங்கு பறவை முதலிய பசுக்கள் போலாகாது, பரஞ்சோதிப்பிழம்பாகிய சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண்ணினின்றும் அபேதமாயுதித்த பதியாயுள்ளவர் அறுமுகக்கடவுளே.

மானு டத்தரின் விலங்கினிற் புட்களின் மற்று
மூன முற்றுழல் யாக்கையிற் பிறந்துளா ரொப்ப
நீநி னைக்கலை பரஞ்சுடர் நெற்றியந் தலத்தே
தானு தித்தனன் மறைகளுங் கடந்ததோர் தலைவன். 137

31. ஞாதிரு ஞான ஞேயங்களாய் நின்றவர், கந்த சுவாமிக்கடவுளே.

ஈட்டு மன்னுயி ரெவற்றிற்கு மிருவினைப் பயனைக்
கூட்டு வானவ னுங்கவை துலையெனக் கூடின்
வேட்ட மேனிலைக் கதிபுரி வானவன் மேலாய்க்
காட்டு வான்முதற் றிறமெலா மாங்கவன் கண்டாய். 138

செய்யுமவ னும்புலனுஞ் செய்வித்து நிற்போனு
மெய்த வரும்பொருளும் யாவையுநீ யேயென்கை
யைய வடியேங்க ளறிந்தனமா லன்னதனால்
வெய்ய பவமகன்று வீடுமினிக் கூடுதுமால். 139

32. பாலருமாய், குரவருமாய், தினையிற் சிறியருமாய், நெடியருமாய், வேண்டியவடிவங் கொள்பவராயுள்ள அறுமுகக்கடவுளாகிய ஆஞ்ஞையின்றி ஓரணுவுஞ் சலியாது.

சிறுவன் போலுறுங் குரவனே போலுறுந் தினையிற்
குறியன் போலுறு நெடியவ னாகியுங் குறுகு
நெறியி னின்னணம் வேறுபல் லுருக்கொடு நிலவு
மறிவர் நாடருங் கந்தவே ளாடலா ரறிவார். 140

சிவன தாடலின் வடிவமா யுற்றிடுஞ் செவ்வே
ளவன தாணையி னன்றியே பெயர்கிலா தணுவு
மெவர வன்றளி யாற்றலைக் கடந்தவ ரிவணீ
தவம யங்கினை யவன்றனி மாயையிற் சார்வாய். 141

33. கந்தசுவாமிக்கடவுள் குடிலையாயும், பஞ்சாக்ஷரமாயும், வேதங்களாயும், ஆகமங்களாயும், கலைகளாயும், குடிலை முதலியவைகளின் போதமாயும், முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளாயும், ஈசராயும், அந்தரியாமியாயும், அருவுருவமாயும், பிதாமாதாவாயும் உள்ள பரமனேயாம்.

ஆதி யாகிய குடிலையு மைவகைப் பொறியும்
வேதம் யாவையுந் தந்திரப் பன்மையும் வேரு
வோத நின்றிடு கலைகளு மவ்வவற் றுணர்வாம்
போதம் யாவையுங் குமரவேள் பொருவிலா வுருவம். 142

முன்ன வர்க்குமுன் னுகுவோர் தமக்குமுற் பட்டுத்
தன்னை நேரிலா தீசனுந் தனிப்பெயர் தாங்கி
யின்னு யிர்க்குயி ராயரு வுருவமா யெவாக்கு
மன்னை தாதையா யிருந்திடும் பரமனே யவன்காண். 143

34. சுப்பிரமணியக்கடவுள் மேலோரென்பது, சிங்கன் இரணியன் என்னு மிருவர்க்கன்றி, மாயை சூரன் பானுகோபன் என்னும் மூவர்க்குங் கருத்தாகும்.

வரம ளித்தயா மழிப்பது முறையன்று வரத்தாற்
பெருமை பெற்றுள சூரனை யடுவது பிறர்க்கு
மரிதெ னப்பர னுன்னியே தன்னுரு வாகு
மொரும கற்கொடு முடித்துமென் றுன்னினு னுளத்தில். 144

தூதென முன்னர் வந்தோ னெருவனுற் றெலையு மிந்த
மூதெயி னகர முற்று மவுணரு முடிவ ரென்னி
னுதியு முடிவு மில்லா வறுமுக னடுபோ ருன்னிப்
போதுமே லிமைப்பி னெல்லாப் புவனமும் பொன்றி டாவோ.

பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பகவனைப் பால னென்றே
யுன்னலை யவன்கை வேலா லொல்லையிற் படுதி கண்டா
யின்னுயிர் துறக்க நின்று யென்மொழி கேட்பா யன்றே
சென்னியில் விதியை யாவ ராயினுந் தீர்ந்தா ருண்டோ. 146

பன்னிரு செங்கை படைத்துள சேயோன்
றன்னெ டெதிர்ந்து சமர்த்தொழில் செய்வா
ரென்னல தில்லை யிவன்சிறி யோனென்
றுன்னலை வன்மையி னெப்பில னேகாண். 147

ஆர ணன்றனை யுலகொடு முண்டுமுன் னளித்த
கார ணன்றனி யாழியைக் களத்திடை யணிந்த
தார கன்றனை நெடியமால் வரையொடுந் தடிந்த
வீர வீரனை யாவரே வன்மையால் வெல்வார். 148

35. உமாதேவியாரால் ஆறுதிருவுருவமும் ஒன்றுகிக் கந்தன் என்னுந் திருநாமம் பூண்ட குமாரசுவாமிக் கடவுளை, காங்கேயன் என்றும், கார்த்திகேயன் என்றும், மான்மருகன் என்றும், உரைப்பது ஏழைமையே; அவரோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் அறியாத பரஞ்சோதிப்பிழம்பு.

எந்தை சத்திக ளுயிரெலா மொடுங்குறு மெல்லை
முந்து போலவொன் ருகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் மூவிரு வடிவுமொன் ருகிக்
கந்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன். 149

கங்கைதன் புதல்வ னென்றுங் கார்த்திகை மைந்த னென்றுஞ்
செங்கண்மான் மருக னென்றுஞ் சேனையின் செல்வ னென்றும்
பங்கயன் முதலோர் தேருப் பரஞ்சுடர் முதல்வன் றன்னை
யிங்கிவை பலவுஞ் சொல்வ தேழைமைப் பால தன்றே. 150

சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு அவர் அருட்டொழில்களினாலே, அப்பெயர்கள் எய்தியவன்றி வாஸ்தவமாய் அவருக்கு அப்பெயர்கள் இல்லையாமென்பது பெற்றும்.

36. உட்டிருவடியிலே பருவதசமூகமும்; புறவடியிலே சலசமூகமும்; பாதாங்குலியிலே இடியேறும், நக்ஷத்திரமும், கிரகமும்; கரட்டிலே வருணனும், சோமனும், நிருதியும், அரக்கரும்; கணைக்காலிலே இருஷிகளும், சிந்தாமணியும்; சானுவிலே விஞ்சையராதியோரும்; ஊருவிலே இந்திரனும், சயந்தனும்; ஊருமூலத்திலே இயமனும், காலனும்; கடிதடத்திலே அசுரரும்; கடிதடப்பக்கத்திலே தேவரும்; குகியத்திலே நாகரும்; சேபத்திலே அமிர்தமும்; நாபியிலே சீவராசியும்; மார்பிலே கலைஞானமும்; யஞ்ஞோபவீதத்திலே சிவஞானமும்; உரோமகூபத்திலே அண்டமும்; அகங்கையிலே அகிலபோகமும்: தோளிலே விஷ்ணுவும், பிரமாவும்; கைவிரலிலே தேவரம்பையரும்; கண்டத்திலே அக்கினியும், சப்தசாலமும்; வாயிலே வேதமும்; தந்தவரிசையிலே அக்ஷரசமூகமும்; நாவிலே சிவாகமமும்; உதட்டிலே சப்தகோடி மஹாமந்திரமும்; நாசியிலே வாயுவும்; நேத்திரத்திலே சந்திரனும், சூரியனும்; காதிலே திசையும்; நெற்றியிலே பிரணவமும்; சிரசிலே பரமான்மாவுமாக இங்ஙனம் கடல், உலகம், திக்கு, புவனம், அண்டம், தேவர் முதலியவெல்லாம் முறைப்படி அறுமுகக்கடவுளுடைய பாரமேசுரரூபம் எனப்படும் விஸ்வரூபத்திலே அமையும்.

உள்ளடி வரைகள் யாவு மொண்புற வடியி னீத்தம்
வள்ளுகிர் விரல்கண் முற்றும் வானுரு மேறு நாள்கோ
ளெள்ளரும் பரடு தன்னி லிரும்புனற் கிறைவன் சோம
னள்ளிரு ளனைய மேனி நிருதியோ டரக்கர் நண்ண. 151

அடிதிரள் கணைக்கா றன்னி லாரிடர் மணிகள் சானு
வடிவமை முழந்தாள் விஞ்ஞை வானவ ராதி யானோர்
தொடைதனின் மகவான் மைந்தன் றொடைமுத னடுவன் காலன்
கடிதடத் தசுரர் பக்கங் கடவுளர் யாரு நிற்ப. 152

இருப்பினி னுகர் கோச வெல்லையின் மருந்தே யுந்திக்
கருப்படு முயிர்கண் மார்பிற் கலைகண்முந் நூலிற் போத
மருப்பயி லுரோமத் தண்ட மங்கையி லகில போகந்
திருப்பெருந் தடந்தோள் வைப்பிற் செங்கண்மால் விரிஞ்சன்
[மேவ.

மெல்லித முனைய செங்கை விரன்மிசை யணங்கி னல்லா
ரொல்லொலி யங்கி கண்ட மொப்பிலா மணிவாய் வேதம்
பல்லிடை யெழுத்து நாவிற் பரமவா கமத்தின் பேத
நல்லிதழ் மனுவின் விஞ்சை நாசியிற் பவனன் மன்ன. 154

கருணைகொள் விழியிற் சோமன் கதிரவன் செவியிற் றிக்குத்
திருநுதற் குடிலை வைப்புச் சென்னியிற் பரம வான்மா
மரபினின் மேவித் தோன்ற மாறிலா திருக்குந் தொல்லை
யொருதன துடுவங் காட்டி நிற்றலு மும்பர் கண்டார். 155

மண்ணளவு பாதலமெ லாஞ்சரண மாதிர வரைப்பு மிகுதோள்
விண்ணளவெ லாமுடிகள் பேரொளியெ லாநயன மெய்ந்ந
[டுவெலாம்
பண்ணளவு வேதமணி வாயுணர்வெ லாஞ்செவிகள் பக்க
[மயன்மா
லெண்ணளவு சிந்தையுமை யைந்தொழிலு நல்கியரு ளீச னுயிரே.

கூறிமற் றினைய தன்மை குரைகட லுலகந் திக்கு
மாறிலாப் புவன மண்டம் வானவ ருயிர்கள் யாவு
மாறுமா முகத்து வள்ளன் மேனியி லமைந்த தன்றி
வேறிலை யென்ன வாங்கோர் வியன்பெரு வடிவங் கொண்டான்

37. சிவனுக்கும் உமைக்கும் மத்தியிலே குமாரசுவாமி எழுந்தருளி இருக்கும் மூர்த்தம் சோமாஸ்கந்தமூர்த்தமெனப்படும்.

ஏல வார்குழ லிறைவிக்கு மெம்பிரான் றனக்கும்
பால னாகிய குமரவே ணடுவுறும் பான்மை
ஞால மேலுறு மிரவொடு பகலுக்கு நடுவாய்
மாலை யானதொன் றழிவின்றி வைகுமா றொக்கும். 158

அம்மை தன்பொருட் டாலிடை யூறிங் கடைந்த
தென்றுமா லகந்தனி லுன்னி
யெம்மை யாளுடை யிறையவன் றனையு மிறைவி
தன்னையு மிளங்கும ரனையு
மெய்ம்மை சேர்வடி வாகவாங் கமைத்து வேத
வாகம விதிமுறை வழாமற்
பொய்ம்மை தீர்ந்திடு மன்பினாற் பூசை புரிந்து
பின்னரும் வருந்தியே நோற்றான். 159

பார்த்தியா லெனதெனும் பைம்பொன்மார் பத்திடை
மூர்த்தியாய் வைகிய முதல்வனைக் குமரனைத்
தீர்த்தனைப் பூசனை செய்துநின் றீவினை
யார்த்திநீங் குதியென வாதரத் தருளினான். 160

38. ஞானிகளாலே அறிதற்கரிய ஷண்முகநாத **சுவாமியை** *முன்னாளையிற் செய்த தபோமிகுதியினாலே அடைந்து கண்களினாலே தரிசனம் செய்தோர் தீவினை நீங்கி வரம்பில்லாத அருளைப் பெற்றுய்வர்; அவர் பின் இருந்தாலுமென்! இறந்தாலுமென்!!*

எஞ்சலி லவுணர் செம்ம லிங்ஙன மமர தாற்றித்
துஞ்சிலென் றொலைவுற் றாலெ றூயவான் லறிவின் மிக்கோர்
நெஞ்சினு மளத்தற் கொண்ணா நிருமலக் குமர மூர்த்தி
செஞ்சுடர் வடிவங் கண்டு தீவினை நீங்கி யுய்ந்தான். 161

தீயவை புரிந்தா ரேனுங் குமரவே டிருமு னுற்றாற்
றூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவ ரென்கை
யாயவும் வேண்டுங் கொல்லோ வடுசம ரிந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனு மன்றோ வரம்பிலா வருள்பெற் றுய்ந்தான்.

சூரனெனு மவுணர் கோமான் றொல்லைநா ளுற்ற வாறும்
பாரிடை முடிவின் றாகிப் பல்லுக மிருந்த வாறு
மாரண மறித றேற்றா வாறுமா முகத்தெம் மையன்
பேரெழி லுருவ நோக்கிப் பெரும்பயன் கோடற் கேயோ. 163

39. சுப்பிரமணியக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய சத்தியெனப்படுதலால், அவ்விருவரும் வேற்றுமையுறார்.

ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும்
பேதக மன்றா னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு நின்றா
னேதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான் சீரும்
போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான். 164

தேவர் யாவருஞ் சென்று தொழப்படு
மூவ ராகி மொழிந்திடு நுங்களைத்
தாவி லாதநஞ் சத்தியொன் றேயலா
லேவர் வெல்பவ ரென்று விளம்பிமேல். 165

எத்தி றத்தரு நுங்களை வெல்கில ரெமது
சத்தி வென்றிடு மென்றனன் கண்ணுதற் றலைவ
னத்தி றத்தினா லல்லவோ வறுமுகக் குமர
னுய்த்த செய்யவே லுண்டது தாரக னுயிரை. 166

40. சிவபெருமானுக்குரிய சருவஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி, சுவதந்திரத்துவம் என்னும் சுத்தசாட்குணங்களும் **கந்தசுவாமிக் கடவுளுக்கு** *ஆறுமுகங்களென்பார். (சருவஞ்ஞதை—*

முற்றறிவு; திருப்தி—வரம்பிலின்பமுடைமை; அநாதி போதம்—இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல்; அலுப்த சத்தி—பேரருளுடைமை; அநந்தசத்தி—முடிவில்லாற்றலுடைமை; சுவதந்திரத்துவம்—தம்வயமுடைமை.)

ஏவர்தம் பாலு மின்றி யெல்லைதீ ரமலற் குள்ள
மூவிரு குணனுஞ் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த தென்னப்
பூவியல் சரவ ணத்தண் பொய்கையில் வைகு மைய
னாவிக ளருளு மாற்றா லறுமுகங் கொண்டா னன்றே. 167

41. சிவபெருமானே ஓராடலினால், சிறுபாலராய் அருள்வடிவம் பூண்டெழுந்தருளினார் என்பது, கந்த **சுவாமியுடைய** *அறுமுகத்துண்மையினாலே துணியப்படுமாதலின், அவ்விருவரும் மாணிக்கமும் அதனொளியும் போலப் பேதமுறார்.*

ஈச னேயவ னுடலான் மதலையா யினன்கா
ணாசி லாவவ னறுமுகத் துண்மையா லறிநீ
பேசி லாங்கவன் பரனொடு பேதக னல்லன்
றேசு லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல். 168

42. **அறுமுகக்கடவுளுடைய** *திருக்கரங்களிலே அமைந்த தோமரம் கொடி வாள் குலிசம் அம்பு அங்குசம் மணி தாமரை தண்டம் வில் மழு என்னும் பதினொரு ஆயுதங்களும் பதினோர் உருத்திரரே.* **வேலாயுதமோ** *சத்தியாயும், அளவிலா ஒளியாயும், ஆறுதலையுடையதாயுமுள்ளது.*

பொன்றிகழ் சடிலத் தண்ணறன் பெயரும்
பொருவிலா வுருவமுந் தொன்னா
ணன்றுபெற் றுடைய வுருத்திர கணத்தோர்
நவிலருந் தோமரங் கொடிவாள்

வன்றிறற் குலிசம் பகழியங் குசமு
மணிமலர்ப் பங்கயந் தண்டம்
வென்றிவின் மழுவு மாகிவீற் றிருந்தார்
விறன்மிகு மறுமுகன் கரத்தில். 169

ஆயதற் பின்ன ரேவின்மூ தண்டத்
தைம்பெரும் பூதமு மடுவ
தேயபல் லுயிரு மொருதலை முடிப்ப
தேவர்மேல் விடுக்கினு மவர்தம்
மாயிருந் திறலும் வரங்களுஞ் சிந்தி
மன்னுயி ருண்பதெப் படைக்கு
நாயக மாவ தொருதனிச் சுடர்வே
னல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான். 170

அந்தமி லொளியின் சீரா லறுமுகம் படைத்த பண்பா
லெந்தைக ணின்றும் வந்த வியற்கையாற் சத்தி யாம்பேர்
தந்திடும் பனுவல் பெற்ற தன்மையாற் றனிவேற் பெம்மான்
கந்தனே யென்ன நின்னைக் கண்டுளக் கவலை நீத்தேம். 171

43. **தெய்வயானையம்மை வள்ளியம்மை** *என்னும் இருவரும் முறையே* **சுப்பிரமணியசுவாமியுடைய** *ஞானசத்தியும் கிரியாசத்தியுமாவர்.*

கல்லகங் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனோர் தருவ தாகி
வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச் சூழப்
பல்லுயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காயத்திட் டன்ப
ரெல்லவர் தமக்கு முத்தி யிருங்கனி யுதவு மென்றும். 172

44. உற்றவிடத்துதவும் **அறுமுகக்கடவுள்** *தமது திருவடியை அன்பினோடு தியானித்துத் துதித்த வீரவாகுதேவர், உக்கிரர், விசையர் இந்திரன் முதலாயினோர்க்கருளினார்.*

ஆண்டகை தொழுத பாணி யணிமுடிக் கொண்டிவ் வாற்று
லீண்டு சீர்க் குமர வேளை யேத்தலு மன்பின் கண்ணீர்
வீண்டுதெண் கடலு ளேகி வெள்ளமிக் குவரை மாற்றப்
பூண்டகண் டிகையை மானத் தோன்றின பொடிப்பின்
[பொம்மல்

மீதுகொள் பொடிப்பு மூட மெய்ப்புலன் சிந்தை யொன்ற
வோதுவ தவற வென்பு முருகிய செருக நாட்டங்
கோதில்பே ரருளின் மூழ்கிக் குதூகலித் திடுத லேரடு
மூதுல கனைத்து மாவி முழுவது மகிழ்ந்த வன்றே. 174

ஆவதோர் காலை யெந்தை யாறிரு தடந்தோள் வாழ்க
மூவிரு வதனம் வாழ்க முழுதருள் விழிகள் வாழ்க
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க தொல்படை பிறவும் வாழ்க
தேவர்க டேவன் சேயோன் றிருவடி வாழ்க வென்றான். 175

இனைய துன்னியே யறுமுகப் பண்ணவ னிருதா
ணினையு மெல்லையி னுங்கவ னருளினு னிசியிற்
றினக ரத்தொகை யாயிர கோடிசேர்ந் தென்னக்
கனக மாமணித் தவிசொன்று போந்தது கடிதின். 176

ஆசை தோறு மழல்சிந்த மாற்றலன்
வீசு வெம்படை வீரத்தை நோக்கியே
யீசன் மைந்த னிணைமலர்த் தாள்களை
நேச மோடு நினைந்தனன் போற்றினன். 177

எவ்வெ வர்க்கு மிறையவ னுகியோ
னவ்வ ழித்தன் னருள்செய வுக்கிரன்
செவ்வி திற்செலுந் தீச்சரம் பற்றியே
கவ்வி நுங்கினன் கண்கனல் கான்றிட. 178

ஆறுமா முகப்பிரா னன்றி யிவ்விடை
வேறொரு துணையிலை மெய்மை யீதெனத்
தேறின னவனடி சிந்தை செய்தனன்
மாறிழி யருவிநீர் வழியுங் கண்ணினன். 179

நண்ணினர்க் கினியா யோல ஞானநா யகனே யோலம்
பண்ணவர்க் கிறையே யோலம் பரஞ்சுடர் முதலே யோல
மெண்ணுதற் கரியா யோலம் யாவையும் படைத்தா யோலங்
கண்ணுதற் பெருமா னல்குங் கடவுளே யோல மோலம். 180

தேவர்க டேவே யோலஞ் சிறந்தசிற் பரனே யோல
மேவலர்க் கிடியே யோலம் வேற்படை விமலா வோலம்
பாவலர்க் கெளியா யோலம் பன்னிரு புயத்தா யோல
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே யோல மோலம். 181

45. முருகக்கடவுளைத் ''திருமுருகாற்றுப்படை'' யினாலே நக்கீரரும், திருப்புகழினாலே அருணகிரிநாதரும் துதித்து அருள்பெற்றவரேயாம்.

பொய்யற்ற கீரன் முதலாம்புல வோர்பு கழ்ந்த
வையற் றெனது சிறுசொல்லு மொப்பாகு மிப்ப ர்
செய்யுற் றவன்மா லுமைபூசைகொ டேவ தேவன்
வையத்த வர்செய் வழிபாடு மகிழு மன்றே. 182

46. யாவையும் யாவருக்கும் கொடுக்கவல்லுநரும், பின் அவற்றை மாற்றவல்லுநரும் **கந்தசுவாமிக் கடவுளே;** சிறிது தன்னருள் பெற்றோர்க்கு முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் மேற்பட்ட திருவடியைச் சேர்தலாகிய உண்மை முத்தியையுங் கொடுப்பர்.

பூத மைந்தினுட் கீழ்நிலைத் தாகிய புவியு
ளோது கின்றபல் லண்டத்தி னொராயிரத் தெட்டுங்

கோதி லாக்கமும் படைகளு முனக்குமுன் கொடுத்த
வாதி யீசனே யவனெனின் மாற்றுவ தரிதோ. 183

ஏத மில்புவி யண்டங்கள் பெற்றன மென்றே
பேதை யுன்னினை சிறிதவன் றன்னருள் பெறுவோர்
பூத மைந்தினு மேனைய திறத்தினும் புறத்து
மீது மாமண்ட மெவற்றிற்கும வேத்தியல் புரிவார். 184

மருத்துவன் மாமறை மந்திர நீரா
லொருத்தி பொருட்டினி லொண்புன லுய்ப்பக்
கரத்திடை யேற்றன னுற்கழல் சேர்ந்தார்க்
கருத்திகொண் முத்தியு மாக்கமு மீவோன். 185

புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலா
நன்னெறி யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
யென்னையு மடிய னுக்கி யிருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி.

''பூதமைந்தினு மேனையதிறத்தினும்'' எனவே ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநான்கும், ''புறத்து'' மெனவே வித்தியாதத்துவமேழும், ''மீதுமாமண்ட மெவற்றிற்கும்'' எனவே சிவதத்துவம் ஐந்துமாக முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் பெறப்பட்டன. உண்மை முத்தியானது முப்பத்தாறு தத்துவத்துக்கும் மேலாம் என்பது ''ஆறுறையு நீத்ததன் மேனிலையைப், பேருவடியேன் பெறுமாறுளதோ, சீருவருசூர் சிதை வித்திமையோர், கூறுவுலகங் குளிர்வித்தவனே'' என்னுங் கந்தரனுபூதிச் செய்யுளானறிக. அகங்கார மமகாரங்களாகிய உட்பற்றுப் புறப்பற்றுக்கள் அறநின்ற இடமே திருவடியாகும். ''யானெனதென்றற நின்றதடியாகும்'' என்றார் மேலோர். திருவடிக்கீழிருத்தலே வீடுபேறாகும். ''இறுமாந்திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக்

கீழ்ச்சென்றங், கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ'' என்னுந் தேவாரத்தான் அறிக.

சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குச் சரீரம் எனப்படுவது முற்றறிவு வரம்பிலின்பம் இயற்கையறிவு தன்வயமுடைமை குறைவிலாற்றல் வரம்பிலாற்றல் என்னும் ஆறுகுணங்ளும் ஆறு திருமுகங்களாகவும், மற்றை அருட்குணங்கள் மற்றை அவயவங்களாகவும் அமையப்பெற்ற அருட்டிரு மேனியாமென்பது இப்பிரகரணத்தினுலே தொனிக்கும். அவர் கையிலுள்ள மூன்றுபத்திரமுடைய வேலாயுதமெனப் படுவது, அவர் ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின்பங் கொடுக்க விரும்பும் விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியும், அதற்கு வேண்டுமவைகளை அறியும் அறிவெனப்படும் ஞானசத்தியும், அறிந்தவைகளைச் செய்யும் செயலெனப்படுங் கிரியாசத்தியுமாகிய மூன்று சத்திகளின் அடுக்காமென்க. திருத்தணிகைப்புராணம்:—இச்சா ஞானக்கிரியையெனு மிவைமூன்றிலையாய்க் கிளைத்தெழுந்திட், டச்சானுழி யறச்சுவற்று மயில்வேலொருகை வலத்தமைத்து, நச்சாத வரைத்தெறுமொருகை நளினங்குறங்கி னமைத்திமையோர், விச்சாதரர்சூழ்ஞானசத்தி தரனதுருவம் விதிப்போரும்.'' இவற்றுல் சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய திருமேனியைத் தோல் இரத்தம் முதலிய தாதுக்களாலாகிய நமது சரீரம் போலுமாமெனலும், அவர்கையில் வேலாயுதத்தைக் கொல்லனுலையிற் செய்யப்பட்டு உயிர்வதை செய்து இரத்தந் தோயும் நமதுகையில் வேலாயுதம் போலுமா மெனலும், அவர் தேவிமாரை நமக்குச் சிற்றின்ப அனுபவத்தை விளைவிக்கு நமது மனைவிமார் போலுமா மெனலும் பொருந்தாவாயிற்று. வள்ளி யம்மையார் என்னுங் கன்னிகையை, நம்மைப் போலக் காம மேலீட்டினுலே நாடி வருந்தினுரல்ல ரென்றகருத்து வகையினுலன்றே, கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் வள்ளியம்மை திருமணப்படலத்திலே ''உலைப்படு மெழுக தென்ன வுருகியே யொருத்திகாதல்-வலைப்படுகின்றுன் போலவருந்தி'' என்றும், ''கலைப்படு

மதியப்புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற்றேன்றி – அலைப்படு
தன்மைத்தன்றே வறு முகனுடை லெல்லாம்'' என்றும்,
''தொல்லையினுருக்கொடு தோன்றிநின்றவே-ளெல்லையின்
மையலுற் றிரங்குவானென'' என்றும், ''குமரற்கீது திரு
விளையாடல் போலாம்'' என்றும், ''வாழ்த்தியும் மாயை
கள் செய்தும்'' என்றும், ஆங்காங்குப் பிரஸ்தாபித்தரு
ளினர். முருகக்கடவுளும், அவர் சத்திமாரும் மானிடர்
போலத் திரை நரை மூப்பு ஓர்போதும் அடையாதவ
ரென்பது தோன்றக் கந்தபுராணத்திலே, ''மருந்து போன்
மொழிக்கு மரியுங்குமரனும்'' என்றும், ''செச்சை மௌலி
யான் செருத்தணி வரை மிசைப்–பச்சிளங் கொங்கை வன
சரர் பாவையோ டொன்றி'' என்றும், பேசப்பட்டது;
இங்ஙனம் இவர்கள் பிதா மாதர்வாகக் கூறப்படுதலும்,
''புவன மன்னுயிர்த் தொகையுய்ந்திட முயங்கிவைகினு
னல்.'' என்றும், ''இச்சகத்துயிர் யாவையு முய்ய வீற்றி
ருந்தான்'' என்றும், தெய்வயானை வள்ளியம்மை திரு
மணப்படலங்களிலே போந்த அதிரகசிய வாக்கியத்துண்
மையும், ''உவந்திரு வரும்புணர்ந்தங் குலகுயி ரெல்லா மீன்
றும் - பவன் பிரமசாரியாகும் பான் மொழி கன்னியாகுந்
- தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மை தான் றெரியும்''
என்னும் சிந்தாந்த வாக்கியத்துக்கு மாறுபடாது நன்கு
துணியப்படும்.

தாரகன் சிங்கன் சூரன் என்னும் மூவரும் முறையே
கன்மம் மாயை ஆணவம் என்றும், அவர்களாலே பந்திக்
கப்பட்ட தேவர்கள் பசுக்களென்றும், தாரகன் முதலிய
அசுரர் மூவரையும் அழித்து முருகக் கடவுள் தேவர்களை
ஆட்கொண்டமை, கன்ம முதலிய மும்மலங்களைவீட்டி
உயிரைப் பரமாசரியர் ஆட்கொள்ளுமுறையா மென்றும்;
வேடர்களிடத்திலே நெடு நாளாக இருந்து வளர்ந்த
வள்ளியம்மையை முருகக் கடவுள் அடிமைக் கொண்ட
மை, வேடர்களிடத்திலே மன்னவ குமாரன் மன்னனை
யறியாது வந்து வளர்ந்த விடத்து மன்னவன் அஃதறிந்து

நாடி வந்து தன் குமாரனை அவ்வேடரினின்று நீக்கித் தன்
னிடத்தாக்கினமை போல, ஐம்புல வேடரிடத்தே தன்னை
யுந் தலைவனையுமறியாது வளர்ந்த உயிரைப் பரமாசாரி
யர் அவ்வைம்புலன்களின் சிக்கறுத்து அடிமைக் கொள்
ளுமுறையா மென்றும்; முருகக்கடவுள் தமது தமையனு
ராகிய யானைமுகக்கடவுள் வாயிலாக வள்ளியம்மையா
ருடைய முற்படு கையை ஒழித்தமை குடிலோபதேசம்
வாயிலாக ஆன்மாவுடைய நானென்னும் முனைப்பை அறு
க்கு முறையா மென்றும்; அவர் அம்மையாரை அருளொடு
நோக்கினமை சாக்ஷுஷி தீக்ஷையா மென்றும்; ''செங்
கண் வெய்யசூர் செருத்தொழிலினுஞ் சில வேடர் தங்
களிற் செயுஞ் செருத் தொழிலினுந் தணிந்து'' அவர் எழுந்
தருளிய செருத்தணி மலை முப்பாசங்களோடு ஐம்புலன்
களும் ஒழித்து நின்ற இலாடத்தானமா மென்றும்; அம்
மலையிலே ஓர்போதும் வீடாத நீலோற்பலங்கள் மூன்றும்
மு த்திபஞ்சாக்ஷரமா மென்றும் குறிப்பர்த்தங் கொள்வா
ரு முளர்.

சிவபெருமான் தாம் பிக்ஷாடன மூர்த்தியாகி விஷ்
ணுவை மோகினியாக்கித் தாருகா வனத்திற்குச் சென்றமை
முதலாயின குற்றமாகாது குணமாமென்பது கோயிற்
புராணத்திலே எரு-ம் பக்கத்தினும் சிவதூஷணகண்டன
பத்திரிகையினும் விரிவாகக் காணப் படுகின்றமையால்
ஆண்டுக் காண்க.

யாப்பியலிற்போந்த பெருங்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு
அமைதியாயிருத்தலின், இப்புராணகாவியமும் உண்டாட்
டுக்களியாட்டு முதலியன அமையப்பெற்றது.

காஞ்சி செருத்தணியென்னுந் தலங்களிலே உள்ளன
வாகச் சொல்லப்பட்ட அதிசயங்கள் பல கலியுகத்திலே
சில துறவிகளுக்கே தோன்றும்; முன்னையுகங்களில் எல்
லோர்க்குந் தோன்றும்; காஞ்சிப்புராணம்:—இன்னனவா
மதிசயங்கள் மற்றுமுள்ள வெல்லையிலை யவைமுழுது மறிவா

யாரே, முன்னுகத்தி னெல்லார்க்குங் காட்சியெய்து மூண்ட கொடுங் கலியுகத்திற்படிமை வாழ்க்கை, மன்னினேர் சிலர்க்கன்றித் தோன்றுமுத்தி மருவினர்க்கு மேலுலகின் வைத்தவண்ண, மன்னமலிவயற்காஞ்சி வரைப்பின்வாழ்வா ரகங்களிப்பக் கண்ணுதலார மைத்தவாகும்.''

பொருள் செம்பொருள் குறிப்புப்பொருளென இரு வகைப்படுமென்று இலக்கணநூல்கள் விதிக்கின்றன; சிவ புராணங்கள் சிலவிடங்களிற் குறிப்பாகப் பொருள் கொள் ளக் கிடக்குமென்பது மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் முத லிய சிவாநுபூதிமான்கள் இயற்றிய சாத்திரங்களினுலும் குருசம்பிரதாயத்தினுலும் துணியப்படுகின்றது. இங்ஙனமா கவும், தேவாலயங்களிலே வருஷந்தோறும் கந்தபுரா ணம் பிரசரிக்கப்படும் போது, செம்பொருளாகிய சிற்றின் பப்பொருளே மெய்ப்பொருளெனப் போதிக்கப்படுகின்ற மையினுலே சைவசமயிகளுக்குப் பெருங்கேடு விளைகின் றது; அதுகண்ட புறச்சமயிகள் நம்மையும் நமது சம யத்தையும் நமது கடவுளையும் தூஷிக்கின்றுர்கள். அநேகர் காமாதி தோஷ முடையவர் கடவுளாவது எப்படி யென்று சைவசமயத்தை வெறுத்துப் புறச்சமயங்களிற் பிரவேசிக் கின்றுர்கள். ஆதலால், கோயில்களெங்கும் சைவாகமங் களை ஓதியுணர்ந்தவர்களும் நல்லொழுக்க முள்ளவர்களு மாகிய மேன்மக்களைக் கொண்டு கந்தபுராணத்துண்மைப் பொருளைப் பிரசரிப்பிக்கிற் கேட்போர்களுக்கு இவ்வாறு கேடுவிளைதலின்றிச் சிவபத்தியேவளரும்.

உருத்திரகணிகையர் வியபிசாரம் மதுமாமிசபக்ஷணம் முதலிய பாதகங்களின்றிச் சிவவேடம் பூண்டு சிவபத்தியிற் சிறந்தவர்களென்று சைவாகமங்கள் செப்புகின்றன; இதற்கு மாருக இக்காலத்தார் மதுமாமிச பக்ஷணமுடை யவர்களாய் வரைவின்றி யாவரையும் சேரும் பெண்களை உருத்திரகணிகையரென்று தேவாலயங்களெங்கும் நியோ கிக்கின்றுர்கள். இது மகா சிவாபராதமாய் முடியும்.

தேவர்கள் முதலாயினேர் ஆகாயத்திலே நின்று, யுத் தம் செய்தமை எங்ஙனமென்றும், அவர்கள் அளவிறந்த மாயாரூபங்களைக் கொண்டமை எங்ஙனமென்றும், ஆத லால், அவையெல்லாம் கட்டுக்கதை என்றும் இகழ்ந்து நமது தேசத்து நமது பாஷைக்காரராகிய சைவசமயிகளுட் சில அறிவிலார்புலம்ப; எங்கள் முன்னேர்கள் ஆகாயத் திலே பிரயாணஞ் செய்தார்களென்றும், ஆகாயத்திலே நின்று சண்டைசெய்தார்களென்றும், அதனுல் அவைகளுக்கு வேண்டற் பாலனவாகிய பல சாஸ்திரங்களையும், ஆகாயத் திலுள்ள சகல காற்றடுக்குக்களையும், ஓட்டங்களையும், அங் கங்கே உள்ள சீதோஷ்ண நிலைகளையும், வெவ்வேறு வாயு வின் விசிட்டகுருத்துவம் முதலியவைகளையும் அறிந்திருந் தார்கள் என்றும், சத்துருக்களுடைய சேனைகளை விஷவா யுக்களாலும், அச்சுறுத்தும் மாயாவடிவங்களாலும் பயங் கரசத்தங்களினுலும் ஆகாயத்திற் சூழ்ந்து மறைந்து நின்று அழித்து விடுவார்கள் என்றும், இச்சாஸ்திரவித்தைகளின் உணர்ச்சி ஐரோப்பிய அமெரிக்க தேசத்து வித்துவான் களுக்கு இற்றைப்பொழுதும் சிறிதுமில்லையாமென்றும், புறதேசத்துப் புறபாஷைப் புறச்சமயிகளுள் அறிவின் முதிர்ந்த அங்கிலேயபண்டிதர்கள் நயந்து வியந்து நமக்கு இப்போது பிரசங்கிக்கின்றுர்கள்.

47. பசுக்கள் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என மூவகைப்படும்; பசுக்களைப் பந்தித்த **பாச மும் ஆணவம் மாயை கன்மம்** என மூவகைப்படும்.

மும்மையி னுயிர்கள் பெற்ற முகிழ்முலைக் கன்னியாகு
மம்மையை மணந்த தன்மை யாஙகவ ளிடமா வீங்கோர்
செம்மலை யளித்தற் கன்றே தீவினைக் கடற்பட் டுள்ள
வெம்மையாளு வதற் கேதுக் காட்டிய வியற்கை யல்லால்.

விதித்திடு மூவகை வியனு யிர்த்தொகை
கதித்திடு தத்துவக் கணங்க ளங்குளா

ருதித்திடு முறைமையி னெடுங்கச் செய்துதான்
மதித்தொரு தன்மையாய் மன்னி நிற்பதும். 188

ஈசனே யேநினை திறைஞ்சி யேத்தியே
பேசரு மருந்தவம் பிடித்து மூவகைப்
பாசம தகனெறி படரச் சிந்தியீ
ராசுறு படைப்பினுக் கார்வஞ் செய்திரோ. 189

விஞ்ஞானகலர் ஆணவமலமென்னும் ஓர்மலமுடைய வர்; பிரளயாகலர் ஆணவம் கன்மம் என்னும் இருமல முடையர். சகலர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமுடையர். அது ''உரைதருமிப் பசுவர்க்க முண ரின் மூன்றுமுயரும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் நிரையின் மலமலங் கன்மமலங் கன்மமாயைநிற்கும்'' என்பதனுலறிக. ஆணவம் முதலிய மும்மலங்களுள்ளே, ஆணவத்துக்கு விகற்பம் முதலிய எண்குணங்களும், மாயைக்கு அஞ்ஞானம் முதலிய ஏழு குணங்களும், கன் மத்துக்கு இருத்தல் முதலிய அறுகுணங்களு முளவாம். இருபாவிருபஃது:—''கூறிய மூன்று மலத்தின் குணக்குறி-வேறுகிளக்கின் விகற்பங்கற்பங்-குரோதமோகங் கொலை யஞர்மதநகை-விராயெண்குணனு மாணவமென விளம் பினே-யஞ்ஞானம்பொய் யயர்வேமோகம் – பைசாசூந்நிய மாச்சரியம்பய-மாவேழ்குணனு மாயைக் கருளினே-யிருத் தலுங்கிடத்தலு மிருவினையியற்றலும் - விடுத்தலும் பர நிந்தை மேவலென்றெடுத்த-வறுவகைக் குணனுங் கருமத் தருளினே.'' சிவன் மூவகை ஆன்மாக்களுள் விஞ்ஞானகல ராயினேர்க்குத் தன்மையின் நின்றவாறே தத்துவ ஞானத்தை விளைவிப்பர்; பிரளயாகலருக்கு நாற்றோளும் முக்கண்ணும் கறைமிடறு முதலிய உறுப்பிற்றாய் முத் தொழில் நடாத்திநின்ற தன்னியற்கை வடிவே குருவடி வாகக் காட்டி முன்னுக நின்று தத்துவ ஞானத்தை உப தேசித்துணர்த்துவர்; அவிச்சையை உடைய சகலராயி ஞர்க்கு அவர் வடிவுபோலும் வடிவுடைய குருவாகி அவ்

வடிவின் பின்னுக மறைந்து நின்று தத்துவ ஞானத்தை உணர்த்துவர்.

48. ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்க ளினுலே பந்திக்கப்பட்டுள்ள உயிர்கள் எண்ணில்லாதன; அவை அநாதியே உள்ளன; அவை தாம் தாம் செய்த தீவினைகளினுலே இடையருது பிறந்திறந்துழலும். பிருதி வியண்டத்தும், அப்புவண்டத்தும், தேயுவண்டத்தும், வாயுவண்டத்தும், ஆகாயவண்டத்தும் உதிக்கும். அவற் றிற்கு ஓரிடமே நிலையென்று சொல்லற்பான்மையதன்று. அவை தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம் என்னும் ஏழுவகைத் தோற்றத்தை யுடையனவாம். அவை பிறக்குமுன் கருப்பத்தினும் அழி யும்; மூப்பினும் அழியும். அவற்றினிலையாமை இத்தன் மைத்தென்று சொல்லுதலும் அறியாமையே. இறந்த வுயிர்களும், பிறந்தவுயிர்களும் இவ்வளவையுடையனவென எண்ணற்பாலனவன்று.

மூவகை யெனுந்தளை மூழ்கி யுற்றிடு
மாவிக ளுலப்பில வநாதி யுள்ளன
தீவினை நல்வினைத் திறத்தின் வன்மையா
லோவற முறைமுறை யுதித்து மாயுமே. 190

பாரிடை யுதித்திடும் பாரைச் சூழ்தரு
நீரிடை யுதித்திடு நெருப்பில் வாயுவிற்
சீருடை விசும்பிடைச் சேரு மன்னவைக்
கோரிடை நிலையென வுரைக்கற் பாலதோ. 191

மக்களாம் விலங்குமா மாசில் வானிடைப்
புக்கலாம் பறவையாம் புல்லு மாமதின்
மிக்கதா வரமுமாம் விலங்க ருனுமாந்
திக்கெலா மிறைபுரி தேவும் யாவுமாம். 192

பிறந்திடு முன்செலும் பிறந்த பின்னர்மெய்
துறந்திடுஞ் சிலபக லிருந்து துஞ்சுமாற்
சிறந்திடு காளையிற் றேயு மூப்பினி
லிறந்திடு மதன்பரி சியம்ப லாகுமோ. 193

சுற்றுறு கதிரெழு துகளி னும்பல
பெற்றுள வென்பதும் பேதை நீரதாற்
கொற்றம துடையதோர் கூற்றங் கைக்கொள
லிற்றவும் பிறந்தவு மெண்ணற் பாலவோ. 194

49. ஆன்மாக்கள் பொருட்டுத் தருமம் என்னுமோர் பொருளுண்டு. அது இருமை இன்பத்தையும் எளிதிலே கொடுப்பது. அது அருமையின் எய்தும்பொருள். அது ஒருமையுடையோர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு அறிவது அரிது. இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய தருமத்தை ஒருயிர் செய்யுமாயின் அன்பும் அருளும் உண்டாகும்; அது உண்டாகத் தவமுண்டாகும்; அது உண்டாக அவ்வுயிர் சிவபெருமானை அடையும். அடையின், பிறவிக்குக் காரணமாகிய மும்மலங்களினின்று நீங்கிப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும்.

தருமமென் றொருபொரு ளுளது தாவிலா
விருமையி னின்பமு மெளிதி னுக்குமா
லருமையில் வரும்பொரு ளாகு மன்னது
மொருமையி னோர்க்கலா லுணர்தற் கொண்ணுமோ. 195

தருமமே போற்றிடி னன்பு சார்ந்திடு
மருளெனுங் குழவியு மணையு மாங்கவை
வருவழித் தவமெனு மாட்சி யெய்துமேற்
றெருளுறு மவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால். 196

சேர்ந்துழிப் பிறவியுந் தீருந் தொன்மையாய்ச்
சார்ந்திடு மூவகைத் தளையு நீங்கிடும்

பேர்ந்திட லரியதோர் பேரின் பந்தனை
யார்ந்திடு மதன்பரி சறைதற் கேயுமோ. 197

அன்பா னவருக் கருளிதியாற் பத்திநெறி
யென்பா லிலையா லிறையு மெவனளித்தி
நன்பான் மதிமிலைச்சு நாயகனே நல்லருள்கூ
ருன்பான் மிகநொந்தே யோதியதென் பேதைமையே. 198

பாசங்கொண் டாவி பலவும் பிணிப்போனு
நேசங்கொண் டாங்கதனை நீக்கியருள் செய்வோனு
மீசன் சிவனென் றியம்புமறை நீயிழைத்த
வாசொன்று மித்தீமை யார்தவிர்க்க வல்லாரே. 199

தருமம், அறம், புண்ணியம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். புண்ணியம் மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே செய்யப்படும். அருணினைவு, பொறை, பிறர்பொருள் விரும்பாமை, செய்ந்நன்றிமறவாமை, அபிமானம்பேணல், அழுக்காறின்மை, அவாவெறுக்கை, பிறர் துன்பங்கண்டிரங்குதல், பிறருக்கு அறிவு செல்வம் அழகு முத்தி என்பன விருத்தியாக வேண்டுமென விரும்புதல் என்பன மானசிக தருமங்களாம்; தருமங்களைப் பிரசங்கஞ் செய்தல், புறங் கூறாமை, உண்மைபேசுதல், நூலுரை செய்தல், இனியன சொல்லுதல், கடுஞ்சொல் தவிர்தல், வேதாகமங்களை ஓதுதல் என்பன வாசிக தருமங்களாம்; அரிய தவங்களைச் செய்தல், பூசை செய்தல், ஓமம் வளர்த்தல், பகுத்துண்ணல், பூமரங்கள் அமைத்தல், தோப்புக்கள் வைத்தல், பிறர்மனை விழையாமை, குளம் வெட்டுதல், கிணறு தோண்டுதல், தருமசாலை, பள்ளிக்கூடங் கட்டுதல், ஆலயங்கட்டுதல், மடங்கட்டுதல் என்பன காயிக தருமங்களாம்; புண்ணியம் வளரப் பாவந்தேயும்; பாவந்தேய அறியாமை நீங்கும்; அறியாமை நீங்க நித்த அநித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும் அழிதன்மாலையவாய இம்மை மறுமை இன்பங்களின் உவர்ப்பும் பிறவித் துன்

பங்களுந் தோன்றும்; அவை தோன்ற வீட்டின்கண் ஆசையுண்டாம்; அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனின் முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக் காரணமாகிய யோகமுயற்சியுண்டாம்; அஃதுண்டாக மெய்யுணர்வு பிறந்து புறப்பற்றாகிய எனது என்பதும் அகப்பற்றாகிய யான் என்பதும் விடும். திருவுந்தியார்:— ''எட்டுக்கொண்டார்தமைத் தொட்டுக்கொண்டே நின்றார், விட்டாருலகமென்றுந்தீபற, வீடேவீடாகுமென்றுந் தீபற.''

50. சரீரம், செல்வம், வலி, வீரம் முதலாயின அநித்தியம்; சுவர்க்கலோகம், சத்தியலோகம், வைகுண்டலோகம் என்பவைகளும், அவற்றின் போகங்களும் துன்பத்துக்கு உறைவிடமும், அநித்தியமுமாம்; முத்தியொன்றுமே நித்தியமும், பேரின்பமுமாம்.

கலைபடு முணர்ச்சியுங் கற்பும் வீரமு
மலைபடு வெறுக்கையும் வலியு மற்றது
மலைபடு புற்புத மாகு மன்னவை
நிலைபடு பொருளென நினைக்க லாகுமோ. 200

மெய்யுயி ரகன்றிட விளிகி லேனெனி
னெய்யுறு மலக்கணீத் தினிது மேவலன்
வையுறு நெடும்புரி வடிவம் வெந்தெனப்
பொய்யுடல் சுமந்தனன் புலம்புற் றேனெனும். 201

வந்திப்பவர் பவங்கண் மாற்றுவோ யெத்தேவர்
சிந்தைக்கு மெட்டாச் சிவனே செழுஞ்சுடரே
யிந்தப் பிறவி யிடருழப்பச் செய்தனையோ
வந்தித்த நின்புணர்ப்பை யாரே கடந்தாரே. 202

வென்றி யரக்கரான் மேதகைய தானவரா
லன்றி முனிவரா லண்டரா லேனையரா

லொன்று செயவொன்றா யுறுதுயரத் தாழ்ந்ததன்றி
யென்று மகிழ்வா யிடரற் றிருந்தனமே. 203

கீற்று மதியுங் கிளர்வெம் பொறியரவு
மாற்றி னெடுமிலைந்த வாதியே நின்னருளா
லேற்ற மிகுமலக்க ணேகி யிழிந்தவளம்
போற்று கிலனேற்றல் புரிவேன் புரிவேனே. 204

அல்லற் பிறவி யலமலம்விண் ணாடுறைந்து
தொல்லைத் திருநுகருந் துன்பு மலமலமாற்
றில்லைத் திருநடஞ்செய் தேவே யினித்தமியேற்
கொல்லைத் துயர்தீர்த் துனதுபதந் தந்தருளே. 205

தண்டேன் றுளிக்குந் தருநிழற்கீழ் வாழ்க்கைவெஃகிக்
கொண்டேன் பெருந்துயரம் வான்பதமுங் கோதென்றே
கண்டேன் பிறர்தம் பதத்தொலைவுங் கண்டனனற்
றொண்டேன் சிவனேநின் றொல்பதமே வேண்டுவனே. 206

மாடே சூழ்வார் தம்மொடு மைந்தன் சிறைபுக்கான்
காடே போனா னிந்திர னேனோர் கவலுற்றார்
பாடே விண்ணோர் தம்பத முக்கட் பரனல்கும்
வீடே யல்லாற் றுன்பறு மாக்கம் வேறுண்டோ. 207

காடு போந்தன னிந்திரன் பொன்னகர் கரிந்து
பாடு சேர்ந்தது சயந்தனுஞ் சிறையிடைப் பட்டா
னாடில் விண்பதச் செய்கையீ தெம்பிரா னல்கும்
வீட தேயலாற் றுன்பறு மாக்கம்வே றுண்டோ. 208

மனுடசரீரம் நமக்குக்கிடைத்த அருமையை ஆராயுங்காலத்துச் சமுத்திரத்தைக் கையினாலே நீந்திக் கரையேறுதல்போலாம். இங்ஙனம், மனுடசரீரம் எடுப்பினும் சாஸ்திரமணமும் மணவாத மலைகளினும் வனங்களினும் குற

வர் மறவர் முதலியவர்களாய்ப் பிறவாது, சாஸ்திரங்கள் வழங்கும் தேசங்களிலே பிறப்பது மிகுந்தபுண்ணியம்; அதினும் வேதாகமங்கள் வழங்காத மிலேச்சதேசத்தை விடுத்து, அவை வழங்கும் ஆரிய தேசத்திலே பிறப்பது மிகுந்தபுண்ணியம்; அதினும், புறச்சமயிகள் வயிற்றிலே பிறவாமல், சைவசமயிகள் வயிற்றிலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம்; இங்ஙனம் மனுடசரீரம் மிக அருமையாக வாய்த்தது, பெரியோர் எனப்படும் போலிப்பிரபுக்களுக்கும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் பணிசெய்து பிழைக்கும் பொருட்டோ, சிவபெருமானுக்குத் திருவடித்தொண்டு செய்து பிழைக்கும் பொருட்டோ எனின் யோசிப்பாம்:— பிரபுக்களுக்கும் மஞ்சள் பூசப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் மஞ்சள் பூசப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் சுகந்தமாலை தரிக்கப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் சுகந்தமாலை தரிக்கப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் கனகாபரணங்கள் அணியப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் கனகாபரணங்கள் அணியப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் பீதாம்பரங்கள் உடுத்தப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் பீதாம்பரங்கள் உடுத்தப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்குப் பின்னும் பரிசனங்கள் தொடர்கின்றமையானும், பிணங்களுக்குப் பின்னும் பரிசனங்கள் தொடர்கின்றமையானும்; பிரபுக்களையும் காக்காரர் காவுகின்றமையானும், பிணங்களையும் காக்காரர் காவுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் வாத்தியங்கள் கொட்டப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் வாத்தியங்கள் கொட்டப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் சின்னங்கள் ஊதப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் சின்னங்கள் ஊதப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் மேற்றொங்கல் பிடிக்கப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் மேற்றொங்கல் பிடிக்கப்படுகின்றமையானும்; கல்வி குலம் பணம் உத்தியோகம் முதலியவைகளான் மதி மயங்கி, சூரியன் சந்திரன் முதலியயாவும் தம்மாலே

தான் நடைபெறுகின்றனவெனத் தம்மை மதித்து, தம்மை அடுத்தடுத்துப் பன்முறையும் பொருள் காரணமாகப் பிரார்த்தித்து வரும் ஏழைகளுக்குப் பொருளின்றி இனியவார்த்தையேனும் சொல்லாது, இறுமாந்து பிரபுக்களும் பேச்சின்றிக் கிடத்தலினாலும், உயிரில்லாமையாற் பிணங்களும் பேச்சின்றிக் கிடத்தலினாலும் (போலிப்) பிரபுக்களும் பிணங்களும் சமமாவார். சித்தியார்:— ''அரிசனம்பூசிமாலை யணிந்து பொன்னாடைசாத்திப், பரிசனம் பின்பு செல்லப் பாரகர்பரிக்கக்கொட்ட, வருசின்னமூதத்தொங்கல் வந்திடவுணர்வுமாண்டு, பெரியவர் பேச்சுமின்றிக் கிடத்தலாற்பிணத்தோடொப்பர்.'' இப்பிணப் பிரபுக்களை நடைப்பிணங்களாகிய ஏழைகள் பன்முறையும் அடுத்தடுத்து இரந்தமையால் வாய்த்த பொருளின்பமோ எனின்; அதுவும், யானை யொன்று ஒருவனைத்தொடர, அவன் அதனைக்கண்டு பயந்து ஓடிக் கிணறொன்றினுள்ளே வீழ, அவ்வேளையில், அக்கிணற்றினுள்ளே கிடந்த ஐந்தலை நாகத்தைக் கண்டு, அவன் அவ்விடிகிணற்றருகின் வேரைப் பற்றுக்கோடாமெனப் பிடித்துத்தூங்க, அவ்வேரையும் எலியொன்றுவந்து கறிக்க, அவ்விடை நின்றோனுடைய நாக்கின்நுனியிலிட்ட தேன்றுளி அவனுக்குப் பயந்த இனிமைக்கு ஒப்பாகும். இது ''அடுகரிதொடரவீழ வைந்தலைநாகங்காண, விடிகிணற்றறுகின்வேரைப் பற்றிநான்றிடவிவ்வேரைக், கடுகவோரெலியும் வந்துகறித்திட வதினின்றோனுக்-கிடைதுளி தேனக்கின்பம் போலுமிப்பிறவியின்பம்.'' என்னுஞ் செய்யுளாலறிக. இதனால், பிரபுக்கள் பணி வேண்டப்படாமை பெறப்பட்டது. இந்திரன், பிரமா, விஷ்ணு முதலாயினோருடைய பதங்கள் நிலையுதல் இல்லாமையால், அவர்கள் பதங்களும் வேண்டப்படாமை ''பொன்னகர்கரிந்து பாடுசேர்ந்தது'' எனவும்; ''பிறர்தம்பதத்தொலைவுங் கண்டனனால்'' எனவும் முன்னர்ப்போந்த துணுக்கைவாக்கியங்கள் ''அட்டகுண மெட்டுச்சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவுபதமெல்லாம் வெறுத்து நெறியறுவகையு மேலொடு கீழடங்கவெறும்பொய்'' எனவும்,

''பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்'' எனவும் போந்த திருவாக்குக்களுக்குக் கருத்துவகையான் வேறு படாமையினலே துணியப்படும். கால் கொடுத்து, இரண்டு கையேற்றி, என்புக் கழிகள் பரப்பி, இறைச்சி மண் சுவர் வைத்து, தோலோலை வேய்ந்து, பொல்லாமை முகடுகட்டி, ஏழுபலகணி அமைத்து, நவத்துவார வாயில் வைத்து ஆக்கப்பட்ட இச்சரீரவீடு நமக்குவாய்த்தது 'முத்துமாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி' யாகிய சிவபெருமானுடைய பணியிலே நின்று பேரின்பவாழ்வைப் பெறுதலாகிய சிவப்பேறு பெறும்பொருட்டேயாம். தேவாரம்:—''கால்கொடுத்திருகையேற்றிக் கழிநிரைத் திறைச்சி மேய்ந்து, தோல்படுத் துதிரநீராற் சுவரெடுத் திரண்டுவாச, லேல்வுடைத்தாவமைத்தங்கேழுசா லேகம்பண்ணி, மால் கொடுத்தாவிவைத்தார் மாமறைக்காடனரே,'' ''என்பிஞற் கழிநிரைத் திறைச்சிமண்சுவ ரெறிந்திது நம்மில்லம், புன்புலா ஞறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு, முன்பெலாமொன்பது வாய்தலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே, யன்பனூரர்தொழு துய்யலாமையல் கொண்டஞ்சனெஞ்சே.'' குலம், இளமை, கல்வி, செல்வம், அதிகாரம் என்னும் இவ்வாழ்வுகள், செருக்கைக் கொடுப்பனவாம் என்பது ''வாழ்வெனுமையல் விட்டு'' என்றமையானும்; இம்மானிடதேகம் வாய்த்தது சிவதொண்டின் பொருட்டாமென்பது ''மானுடப்பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காய - மானிடத்தைந்துமாடு மரன்பணிக்காக வன்றே'' என்றமையானும் அறிக.

51. வேத சிவாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்ட பதி பசு பாசமென்னும் முப்பொருள்களின் இலக்கணத்தைச் சிவனருள் காட்டத் தெளிந்து, புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே சென்று படிந்து, சிவஸ்தலங்களையும், சிவனடியாரையும் சிவனெனமதித்து, பத்தியோடு வணங்கித் துதித்துவருவோர் சித்தசுத்தியுடையோராய், சிவனைத் தமது உள்ளக் கண்ணுக்குக் காணப் பெறுவோராய், பற்றற்றோராய், தம்மைத் துறந்தோராய், பசுகரணம் சிவகரணமாகப் பெற்றோராயுள்ள சீவன்முத்தராவர்.

விதிமுத லாகி யுள்ளோர் வியனுயிர்த் தொகையா மீசன்
பதியவன் பணிய தன்றே பரித்தன ரினைய ரெல்லா
மிதுவுமச் சுருதி வாய்மை யிவையெலா மயர்த்து வாளா
மதிமயங் கினையாற் பேரா மாயையூ டழுந்து கின்றாய். 209

ஆத லாலவ னருள்பெறி னவனிய லறியு
மோதி யாகுவ ரல்லரேற் பலகலை யுணர்ந்தென்
வேத நாடியென் னிறையுமன் னவனிலை விளங்கார்
பேதை நீரரு மாங்கவ ரல்லது பிறரார். 210

பற்றிய தொடர்பையு முயிரை யும்பகுத்
திற்றென வுணர்கில மேதந் தீர்கிலஞ்
சிற்றுணர் வுடையதோர் சிறியம் யாமெலா
முற்றுன தாடலை யுணர வல்லமோ. 211

அத்த னுலய மனைத்தும் வைகலும்
பத்தி யோடுமுன் பரவி யேமிகுஞ்
சுத்த னகியே தொலைவி லாருயிர்
முத்தி யெய்தினன் முழுது ணர்ந்துளான். 212

செம்மை யாகிய சிந்தையர் சீரியோர்
வெம்மை யென்பதை வீட்டி விளங்கினோர்
தம்மை யுந்துறந் தேதலை நின்றவ
ரிம்மை தன்னினு மின்பத்தை மேவுவார். 213

இத்திற முலகந் தன்னி லிம்பரோ டும்ப ரஞ்சிச்
சித்தமெய் தளர்த லன்றிச் சிதைவுரு வகைமை தேர்ந்து
வித்தக வெண்ணி லாடல் வியப்பொடு புரிந்தா னுவி
முத்தர்தம் விழியி னன்றி முன்னுரு நிமல மூர்த்தி. 214

காத னீங்கலா தலமரு மாருயிர்க் காண
மாதி யீசன தருளினு லவனதா கியபோ
லேது நீரிலா தழல்படு வெய்யகா னிளையோன்
போத லாற்குளிர் கொண்டது நறுமலர்ப் பொழிலாய். 215

ஏதந் தீர்சுடர் தன்னையு மெண்ணுமைம்
பூதந் தன்னையும் பேரதிகன் றன்னையும்
பேதஞ் செய்வர் பிறப்பொழித் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ் சேர்வதே. 216

சிவாலயங்கள் எங்கும் சென்று சிவபுண்ணியஞ் செய்து வருவோர் திருவருளைப் பெறுவாரென்பது ''மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர் — வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.'' என்னுந் திருவாக்கானறியப்படும். ''சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நினையவொட்டாமல், அயர்ப்பிக்கும் மும்மல அழுக்கை ஞான நீராற் கழுவி, அங்ஙனம் அயராத அன்பைச் செய்யும் மெய்யடியார்களோடு கலந்து கூடி, மலமயக்க நீக்குமாறு அன்புமிக்குடைய அவரது திருவேடத்தையும், சிவாலயத்தையும் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டு வாழும் இயல்பினோரே சீவன் முத்தராவர்.'' எனச் சிவஞானபோதம் செப்புகின்றது.

52. சிதம்பரமும், இருதயபுண்டரீக வீடும் சிவபெருமான் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளுந் தானங்களாம். சபாநடேசப்பெருமானைப் புறத்தும் அகத்தும் வழிபட்டு வருவோர் பசுபோதமிறந்து, ஆனந்தக்கண்ணீர்வார நின்மலதுரியாதீதமாகிய அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பிலே இரண்டறக்கலந்து நிற்பர்.

விரிகனல் வேள்வி தன்னில் வியன்றலை யரிந்து வீடிப்
பொருவறு தவத்தை யாற்றும் பதஞ்சலி புலிக்கா லண்ண

லிருவரு முணர்வாற் காண வெல்லையி லருளா லீசன்
றிருநட வியற்கை காட்டுந் தில்லைமூ தூரைக் கண்டான். 217

தண்டளிர்ச் சோலைத் தில்லைத் தபனிய மன்றி லென்றுந்
தொண்டையங் கனிவாய் மாது தொழச்சுராட் புருட னுள்ளத்
தண்டரு மதிக்க லாற்ரு வற்புதத் தனிக்கூத் தாடல்
கண்டனன் கசிவா லுள்ளங் களிப்புற வணங்கிப் போனுன். 218

பெருந்தரை நடுவ ணுகிப் பிறங்கிய சரவ ணத்தி
லிருந்தனிக் கமல மொன்றிற் குமரவே ளிருந்த பான்மை
திருந்துநல் லண்டப் புத்தேள் சிந்தையாம் புண்ட ரீக
புரந்தனில் விரும்பித் தாதை வைகிய வியற்கை போலும். 219

அங்கதற்பின் முறையாக வச்சுதன்பாற் கடலகன்று
நங்குழுவெ லாஞ்சூழ நாவலந்தீ வகத்தணுகி
யெங்கள்பிரா னருணடஞ்செய் யெல்லையிலாத் தில்லைதனிற்
றுங்கமணி மன்றுதனைத் தொழுதுபர வசமானுன். 220

செல்லரிய பரவசமாய்த் திருமுன்னே வீழ்ந்திறைஞ்சித்
தொல்லைதனி லறிவிழந்து துணைவிழிகள் புனல்பெருகப்
பல்லுயிர்க்கு முயிராகும் பரமசிவ பூரணத்தி
னெல்லைதனிற் புக்கழுந்தி யெழுந்திலனீ ரிருதிங்கள். 221

இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத னடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினுன்
மெய்த்துரியங் கடந்துவுயிர் மீண்டுசாக் கிரத்தடையத்
தத்துவமெய் யுணர்ச்சியெலாந் தலைத்தலைவந் தீண்டினவால்.

சிவபெருமான் தம்மை ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுய்யும் பொருட்டு, எண்ணில்லாத முக்கியஸ்தலங்களைப் பூமியில் வைத்தருளினர்; அவைகளுள்ளே, அறுபத்தெட்டுத் தலங்கள் சிறந்தன; அவற்றுள்ளே, ஆறுதலங்கள் சிறந்தன; அவற்றுள்ளே, மூன்று தலங்கள் சிறந்தன; அவற்றுள்ளே சிதம்

பரஞ் சிறந்தது. பரங்கருணைக்கடலாகிய நடேசப்பெருமானுடைய இலக்கணங்களை உண்மைநூல்வாயிலாக அறிந்து, நல்லொழுக்கத்தின் வழுவாதொழுகி, அவருடைய விளக்கத்துக்கிடமாகிய திருவுருவை விராட்புருடனுகிய பிரமாவினது பிரமாண்டசரீரத்தின் இருதயகமலமாகிய சிதம்பரத்திலே நாடோறும் விதிப்படி அன்போடு தரிசித்துக்கொண்டு வந்தவர், அந்நடேசப்பெருமானைத் தமது பிண்டசரீரத்தினது இருதயகமலமாகிய தகரத்திலே தியானித்துத் தரிசித்துப் பாசநீங்கி முத்தியடைவர்.'' நடேசப்பெருமானைத் தரிசித்தோர் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியப்பெறுவார் திருமந்திரம்:- ''புளிக்கண்டவர்க்குப் புனலூறுமாபோற்-களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க்கெல்லாந், துளிக்குங் கண்ணீருடன் சோருநெஞ்சத்திரு, ளொளிக்குமானந்த வமுதூறுமுள்ளத்தே.'' அவத்தைகள் சுத்தாவத்தை, சகலாவத்தை, கேவலாவத்தை என மூவகைப்படும்; அவற்றுள்ளே சுத்தாவத்தை நின்மலசாக்கிரம், நின்மலசொப்பனம், நின்மல சுழுத்தி, நின்மலதுரியம், நின்மலதுரியாதீதமென ஐவகைப்படும். நின்மலசாக்கிரம் புறக்கரணம் உட்கரணங்களோடு கூடித் தன்னைக்காணு மியல்பேயாம்; புறக்கரணம் நீங்கி உட்கரணவிருத்தியோடு மாத்திரம் தன்னைக்காண்பது சொப்பனம்; உட்கரணம் நீங்கி மன மொழிகளுக்கரிய தன்னைக்காண்பது சுழுத்தி; சின்மாத்திரமாய்த்தன்னைக் காண்பது துரியம்; ஞானக்கண்ணினாலே உள்ளபடி துரியநிலை கடந்த பரசிவத்தைப் பார்த்து இரண்டறப் புணர்ந்து நிற்றல் துரியாதீதமாகும். இது ஞானநிஷ்டையாம்.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே ''பிரமபுரமாகிய இச் சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசம்'' என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தை என்க. புறத்தும், இவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரம் எனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு எனவும், இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ் செய்யும் சிவம் ஆகாசம் எனவும், கூறப்படும். இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படும்; இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் தானமாதலால், இத்தில்லையும் சிதம்பரம் எனப் பெயர் பெறும். தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் நடுவிலுள்ள சுழுமுனுநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும், சிவபெருமான் ஆனந்தநிருத்தஞ் செய்யும் ஸ்தானமாம். கோயிற்புராணம்:—''வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளரவரசை நோக்கி, யலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாதலாலே, யிலங்கைநே ரிடைபோ மற்றை யிலங்குபிங் கலையா நாடி, நலங்கிள ரிமைய நோபோ நடுவுபோஞ் சுழுனை நாடி.'' திருவாதவூரடிகள் புராணம்:—''எண்டரு பூதமைந்து மெய்திய நாடி மூன்று, மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே, பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனேடைவ ராகக், கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காணலாகும்.''

திருவாரூர் பிறக்க முத்தி தருந்தலமென்பதும், காசி இறக்க முத்தி தருந்தல மென்பதும், சிதம்பரந் தரிசிக்க முத்தி தருந்தல மென்பதும் பிண்டமாகிய சரீரத்திலே அறியப்படும் சிவஞானதீபம்:— ''கருவிகளைலொன்பதுவும் வேறதாகக் கண்டஃன்ற வதீதநிலை காசியாகு, மருவுமுயிர் தனையறிவென்றறிந்து யாமே மன்னனெனை நின்ற நிலையாரூராகுங், கருவிசடமென்றுயிர் கடம்மைக்காணுக் கண்ணிரவியென வுயிர்க்குக் காட்டாநின்ற, வருளையுணர்ந் தியாவுமரன் செயலாமுண்மை யத்துவித நடந்தொழலம்பலமதாமே.''

மூலாதாரத்து முக்கோணத்திலே மகாமேருவும், கீழ்க் கோணத்திலே மந்தரமும், தக்ஷிணகோணத்திலே கைலாசமும், வாமகோணத்திலே இமாசலமும், ஊர்த்துவபாகத்

திலே நிஷதமும், தக்ஷிணபாகத்திலே கந்தமாதனமும், வாமரேகையிலே இரவணமுமாகச் சப்தபருவதங்களும்; மாமிசத்திலே குசத்தீவும், சிரசிலே கிரவுஞ்சதீவும், என்பிலே சம்புத்தீவும், மச்சையிலே சாகத்தீவும், தோலிலே சான்மலிதீவும், கேசத்திலே பிலக்ஷதீவும், நகத்திலே புட்கரதீவும், ரோமத்திலே கோமேததீவுமாகச் சப்ததீவும்; சிலேஷ்மத்திலே சுரோதமும், மூத்திரத்திலே க்ஷீரோதமும், மச்சையிலே கிருதோதமும், இரசத்திலே ரசோதமும், சோணிதத்திலே தத்தியோதமும், இலம்பிகையிலே சுவாதோதமும். சுக்கிலத்திலே கர்ப்போதமுமாகச் சப்தசாகரமும்; நாதசக்கிரத்திலே சூரியனும், விந்துசக்கிரத்திலே சந்திரனும், லோசனத்திலே செவ்வாயும், இருதயத்திலே புதனும், கண்டத்திலே வியாழனும், சுக்கிரத்திலே வெள்ளியும், நாபியிலே சனியும், முகத்திலே இராகுவும், வாயுவிலே கேதுவுமாக நவக்கிரகமும் அமையுமாமெனக் காருடபுராணம் கூறுகின்றது.

ஞானயோகங்களின் முதிர்ச்சி உடையார்க்குக் காமம் முதலியவைகளின் பெயருங் கூடக்கெடும் என்பது பற்றித் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனுர் "காமம் வெகுளி மயக்கமிவை மூன்றி ஞமங்கெடக் கெடுநோய்." என்று கூறிய உண்மை சிவபெருமான் சனகராதியர்க்கு ஞானயோகமுணர்த்திக் காமனைச்சுட்ட காதையினுலே பெறப்படும்.

சிவபெருமான் அசுரருடைய செம்பொற்கோட்டை வெள்ளிக்கோட்டை இரும்புக்கோட்டை என்னும் முப்புரங்களை எரித்தமையைத் திருமூலநாயனுர் "முப்புரமாவது மும்மலகாரிய – மப்புரமெய்தமை யாரறிவாரே" என்ருர்.

சௌந்தரியலகரியிலே சிவசத்தி பாம்புவடிவாகிய குண்டலினி என்பது போதர "வாளரவென்னவாகம் வளைத்துயிர் பணத்திஞேடு-நாளுமைக் கயற்கண்டுஞ்சு ஞானவானந்த மின்னே" எனச் சொல்லப்படுதற்கும், சகல அண்டங்

களுக்கும் மத்தியிலே பூகோளம் ஆகாயத்திலே சிவசத்தியினுலே தாங்கப்படுகின்றதென்று சூரியசித்தாந்தத்துப் பன்னிரண்டாமத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாம் சுலோகத்திலே சொல்லப்படுதற்கும், மாறுபடாது சிவசத்தி என்பது விளங்கப் பூமியைப் பாம்புதாங்குமென்று புராணம் சொல்லுமென்க.

சந்திரன் ஆதிபௌதிகசந்திரன், ஆதிதைவிகசந்திரன், ஆத்தியான்மிகசந்திரன் என மூவகைப்படும். சிவபெருமான் தரித்த சந்திரன் புறத்தே காணப்படும் ஆதிபௌதிக சந்திரனல்லாத மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிக சந்திரனேயாம். இங்ஙனம் சூரியன், அக்கினி, கங்கை முதலியவைகளிலும் ஒட்டிக்காண்க. வாச்சிய மந்திரமாகிய சிவசத்தியே சிவபெருமானுக்கு உண்மைவடிவம். சிவசத்தியினுல் வாசக மந்திரத்தோடு சம்பந்தமுண்டு; அச்சம்பந்தம்பற்றி வாசக மந்திரஞ் சிவபெருமானுக்கு உபசாரவடிவமாகும்.

நான்காவது

சரியா பாதப் பிரகரணம்

புறத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு சரியை எனப்படும். இது சரியையிற்சரியை, சரியையிற்கிரியை, சரியையில்யோகம், சரியையில்ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

1. பீஜமந்திரங்கூட்டாத மந்திராசமனம், விபூதிதாரணம், கரநியாசம், மார்ச்சனம், அகமருடணம், தர்ப்பணம் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையிற்சரியை.

2. திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச்சாத்துதல், வில்வம் பாதிரி கோங்கு பன்னி கொன்றை புலிநகக்கொன்றை பொன்ஞவிரை மந்தாரை சண்பகம் செருந்தி நெல்லி செவ்

வந்தி நந்தியாவர்த்தம் மல்லிகை குடமல்லிகை தும்பை சிவகரந்தை மாசிப்பச்சை திருநீற்றுப்பச்சை செந்தாமரை வெண்டாமரை என்னும் மரஞ் செடி கொடி முதலியவை களில் உள்ள பத்திரபுஷ்பங்களை எடுத்தல், அவைகளினாலே மாலை தொடுத்தல், சுகந்ததூபமிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், தோத்திரம் பாடல், ஆனந்தக்கூத்தாடல், பூசைத்திரவியங் கொடுத்தல் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையிற் கிரியை.

சாதியே கோங்கு நாகஞ் சண்பக மிதழி ஞாழல்
பாதிரி வாழையேர் குந்தம் பாரிசா தஞ்செருந்தி
போதுறு நரந்தம் வில்வம் பொலிகர வீரஞ் செச்சை
கோதறு மயிலை மௌவல் கொழுந்துசெவ் வந்தி முல்லை. 1

எண்ணுமித் தருக்களுங் கொடியு மேனவுங்
கண்ணுற மலர்வது மரும்புங் காட்சியும்
வண்ணம தெற்றெனின் மாலைச் செக்கரும்
விண்ணுறு முடுக்களும் விரவிற் றெக்குமால். 2

3 திருக்கோயிற் றிருத்தொண்டு செய்யுமிடத்துச் சதாசிவமூர்த்தியுடைய திருமேனியை ஆதாரசத்தி முதல் சுத்தமாயை ஈறுயுள்ள அங்கித் தம்ப வடிவமாகத் தியானித்து, அவரை ஓர்காற் பாதாளத்தினும், ஓர்காற் பூமியினும், ஓர்கால் ஆகாயத்தினும், பிரதக்ஷிணம் வருவதாகத் தியானித்தல் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையில் யோகம்.

4. மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளை வாயிலாகவுடைய ஐந்தாசைகளை அடக்குதல், மெய்யன்பு, தியானம், தவம், உண்மை, சிவாலயத்தையும் சிவனடியாரையும் சிவனெனக்காண்டல் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையில்ஞானம்.

———

ஐந்தாவது

கிரியா பாதப் பிரகரணம்

புறத்தொழின் அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவுருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு கிரியை எனப்படும். அது கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை, கிரியையில் யோகம், கிரியையில் ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

1. பீஜமந்திரத்தோடு கூடிய மந்திராசமனம், விபூதிதாரணம், அக்கினிகாரியம், அங்கநியாச கரநியாசம், மார்ச்சனம், அகமருடணம், சிவகாயத்திரி பஞ்சாக்ஷரசெபம், உருத்திராக்ஷதாரணம் என்பவைகளை உணர்த்துவது சரியையிற்கிரியை.

ஆயுண் மற்றுமக் கெத்துணை யத்துணை யளவு
நீயி ரிச்செயல் புரிமின்கள் பரமென நினைந்தீர்
தூய வித்தையா னீறுள தாக்கியே தொழுது
காய மேற்புனைந் தஞ்செழுத் துன்னுதிர் கருத்தின். I

போற்றிடு தருமனைப் புராரி நோக்கியே
சாற்றிடு கின்றனன் றயங்கு கண்டிகை
நீற்றொடு புனைந்தெமை நினையு நீரர்பாற்
கூற்றுவன் யானெனக் குறுகு வாயலை. 2

மொய்கெழு கூற்றை வென்ற முதல்வன்மந் திரத்தை நல்கி
வைகலு மிதனை யுன்னி மனத்தொடு புலனென் றுக்கிப்
பொய்கொலை களவு காமம் புன்மைக ளுருமே போற்றிச்
செய்குதி தவத்தை யென்னுச் செவியறி வுறுத்தல் செய்தான்.

ஈசன் மாப்படை வருதலு முக்கிர னென்னு
மாசில் வீரன்றன் னங்கையிற் கதையினை யகற்றிப்

பாச நீக்குமஞ் செழுத்தினை விதிமுறை பன்னி
நேச மோடுகை தொழுதரன் பொன்னடி நினைந்தான். 4

ஆன்மா எனப்படும் பசுவைப்பந்தித்த பாசமாகிய மலத்தை, சிவஞானக்கினியினலே தகித்தபோது சிவத்தும் விளங்கும் என்பதற்கறிகுறியாகவே, சிவலோகத்துளதாய், தருமவடிவாயுள்ள பசுவினது மலத்தை, சிவமந்திரங் கொண்டு, பஞ்சகவ்வியம் விட்டுப் பிசைந்து சிவாக்கினியிலே தகித்துப் பூசுவது. வெண்ணிறமுடைய விபூதி வெண்ணிற முடையதும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் இடமாயுள்ள சாத்துவிககுணத்தின்பாலதாம்; உருத்திராக்ஷம் சிவபெருமானுடைய திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறி. விபூதியின் மகிமை காலாக்கினிருத்திரம், அதர்வசிரசு, பஸ்மஜாபாலம், பிருகத்ஜாபாலம் என்னும் உபநிஷத்துக்களினும், உருத்திராக்ஷமகிமை உருத்திராக்ஷஜாபாலம் என்னும் உபநிஷத்தினும் பேசப்படும். திருமந்திரம்:—''கங்காளன்பூசுங் கவசத்திருநீற்றை, மங்காமற் பூசி மகிழ்வீரேயாமாகிற், றங்காவினைகளுஞ் சாருஞ்சிவனெறி, சிங்காரமான சிவனடி சேர்வீரே.'' பஞ்சாக்ஷரம், தாரபஞ்சாக்ஷரம், பிராசாத பஞ்சாக்ஷரம், தூலபஞ்சாக்ஷரம், சூக்குமபஞ்சாக்ஷரம், மிச்சிரபஞ்சாக்ஷரம், சுத்தபஞ்சாக்ஷரம் என அறுவகைப்படும். பஞ்சாக்ஷரமே வேதங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே ஆகமங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே புராணங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே ஆனந்தநடனம்; பஞ்சாக்ஷரமே மௌன முத்தியாமாதலின், வேதாகம புராணுதிகளுள் ஒன்றேனும் அறியாராயினும் ஒருவர், நோயாளி மருந்துண்ணற்கு அவபத்தியங்களை ஒழிக்குமாறுபோல, பொய் கொலை களவு காமம் முதலியபாவங்களை ஒழித்து, கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய, சிவபெருமானுடைய திருவடியை மனசிலிருத்தி, ''சிவபெருமான் ஆண்டவர் தாம்அடிமை'' என்னும் சிந்தையோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தல் வேண்டும்: செபிப்பாராயின், அவருள்ளத்திலே சிவபெருமான் திருவருளோடு வெளிப்பட்டருளுவர். தேவாரம்: ''காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி, யோதுவார் தமை நன்னெறிக்குய்ப்பது, வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது, நாதநாம நமச்சிவாயவே.'' ''ஏதுமொன்று மறிந்திலராயினு, மோதியஞ்செழுத் துமுணர்வார்கட்குப், பேதமின்றி யவரவருள்ளத்தே, மாதுந்தாமு மகிழ்வர் மாற்பேறரே.'' பஞ்சாக்ஷரமந்திரசெபம் ஆன்மாவைப்பந்தித்த பாசமாகிய விஷத்தை ஒரு தலையாக நீக்குமென்னுஞ் சத்தியத்தை, ஆதிபௌதிக கருடனை உணர்த்தும் மந்திர ரூபமாகிய ஆதிதைவிக கருடனை மாந்திரிகன் நாடோறும் பாவித்துப் பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தால் அம்மந்திர ரூபமே தானுக அநன்னியபாவனை செய்து தன்னறிவு அதன் வயத்ததாம்படி உறைத்து நின்று அம்மந்திரக்கண்கொண்டு பார்த்து விஷவேகத்தை ஒருதலையாக மாற்றுதலிலே வைத்து உய்த்துணர்க.

வேதம் நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், உபாங்கம் நான்குமாகிய பதினன்கு வித்தைகளுள்ளும், வேதம் மேலானது; அதனுள்ளும் சதருத்திரீயம் எனப்படும் உருத்ரைகாதசனி மேலானது: அதனுள்ளும் ''சிவ'' என்னும் இரண்டெழுத்து மேலாகும்; ஆகவே, வேதபுருஷனுக்கு உருத்திரம் கண்ணும், பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியும், ''சிவ'' கட்பார்வையுமாம்.

சிவனெ னுந்துணைச் சீரெ ழுத்தினை
நுவலு வோர்கதி நொய்தி லெய்துவா
ரவனை யெள்ளினு யாரி தாற்றுவா
ரெவனை யுய்குதி யிழுதை நீரைநீ. 5

அநாதியேயுள்ள முற்றறிவு முற்றுத் தொழிலாகிய சிவத்துவம் இயைதலினுலும், சிவத்துவமென்னும் அதிசுத்தம் இயைதலினுலும் ''சிவ'' என்னும் நாமஞ் சிவனுக்குப் போந்தது; சிவநாமத்தை உச்சரித்தலினுலும் கேட்டலினுலும் சமஸ்த பாவமும் அரிக்கப்படுமென்று சிவார்க்கமணிதீபிகை செப்புகின்றது. தேவாரம்: ''சாத்திரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள், தோத்திரமுங்குலமுங் கொண்டென் செய்

வீர், பாத்திரஞ்சிவ மென்றுபணிதிரேன், மாத்திரைக்கு ளருளுமாறபேறரே.'' திருமந்திரம்: ''சிவசிவ வென்கிலர் தீவினையாளர், சிவசிவவென்றிடத் தீவினைமாளுஞ், சிவசிவ வென்றிடத் தேவருமாவர், சிவசிவவென்னச் சிவகதி தானே.''

2. புஷ்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள் கொண்டு ஆன்மசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திர சுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்சசுத்திகளுஞ் செய்து, சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்திபரியந்த பதும மாகிய சிவாசனம் பூசித்து, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியா தேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ் செய்து, அவ் வித்தியா தேகத்துக்குச் சீவனுயுள்ள நிஷ்களரூபரும் சருவ கருத்தாவும் சருவவியாபகருமாகும் பரமசிவனுகிய மூர்த்தி மானைத்துவாதெசாந்தத்தின்மேலே தியானித்து, முன்னே நியாசஞ்செய்த வித்தியா தேகத்திலே ஆவாகித்து, ''சுவாமீ சருவஜகத்துக்கும் நாதரே, பூசையின்முடிவு எதுவரையுமோ அதுவரையும் நீர் பிரீதியுடன் இவ்விலிங்கத்திலே சாந்நித் தியராயிரும்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பூசித்து ஸ்தோத் திரம் பிரதக்ஷணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித்தலையுணர்த் தும் சிவபூசை கிரியையிற்கிரியை. (வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்திய உபயோகிகளாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்ச மந்திரங்களினுலே சிரம்முதலாகக் கற்பிக்கப்படும் சத்தி சரீரமேயாம்)

உமை

ஈசன தருளாற் கயிலையை நீங்கி யிமையமா மயிலறம் புரிவான்
காசியி லிருந்து முடிவுரு தேகிக் கனகமா நீழலிற் பரனைப்
பூசனை புரிந்து கம்பைகண் டஞ்சிப் பூண்முலை வளைக்குறிப் [படுத்தி
யாசிலா வருள்பெற் றின்னுநோற் றிடலா லனையகாஞ் சிக்குநே [ரதுவே.

விநாயகர்

மீண்டுசெங் காட்டி லோர்சார் மேவிமெய்ஞ் ஞானத் தும்பர்
தாண்டவம் புரியுந் தாதை தன்னுருத் தாபித் தேத்திப்
பூண்டபே ரன்பிற் பூசை புரிந்தனன் புவியு ளோர்க்குக்
காண்டகு மனைய தானங் கணபதீச் சரம தென்பார். 7

சுப்பிரமணியர்

இருவரு முணர்கிலா திருந்த தாள்களைச்
சரவண மிசைவரு தனயன் பூசனை
புரிதலு முமையொரு புடையிற் சேர்தர
வருள்விடை மீமிசை யண்ண லேன்றினன். 8

முழுதொருங் குணர்ந்திடு முருகன் யாவருந்
தொழுதகு மிறைவனுற் றெடர்பு நாடியே
விழுமிய கண்ணுதல் விமலன் றுண்மலர்
வழிபடல் புரிந்தனன் மனங்கொள் காதலால். 9

இவ்வரை யொருசார் தன்னி லிராறுதோ ளுடைய வெந்தை
மைவிழி யணங்குந் தானு மாலய னுணரா வள்ள
லைவகை யுருவி லொன்றை யாகம விதியா லுய்த்து
மெய்வழி பாடு செய்து வேண்டியாங் கருளும் பெற்றுன். 10

விஷ்ணு, பிரமா

கலந்த காலையில் யாங்கண்முன் றெழுதெழுங் காலைச்
சலங்கொள் பான்மையின் முன்னுறத் தேடுவான் றழலாய்
மலர்ந்த பேரொளி மீமிசை சுருங்கியே வந்தோர்
விலங்க லாகிய துலகெலாம் பரவியே வியப்ப. 11

அன்ன தாஞ்சிவ லிங்கரு பங்கனை யணுகி
முன்ன மாகியே மும்முறை வலஞ்செய்து முறையாற்
சென்னி யாற்றெழு தேத்தியெம் பதங்களிற் சென்றேம்
பின்ன ரெந்தையை மறந்திலம் போற்றுதும் பெரிதும். 11

இருவருமச் சிவனுருவை யியன்முறையாற் ருபித்து
விரைமலர்மஞ் சனஞ்சாந்தம் விளக்கமலா தியவமைத்துப்
பொருவருபூ சனைபுரிந்து போற்றிசெய்து வணங்குதலு
மெரிகெழுசோ திக்கணித்தா வெந்தையவண் வந்தனனே. 13

தக்கன்

அருளுரு வாகியே யகில மாவிக
டருவதுங் கொள்வது மாகித் தானுவா
யுருவரு வாகிய வொப்பில் பேரொளித்
திருவுரு வொன்றினைச் சிவனுக் காக்கினன். 14

நாயகன் மொழிதரு நவையி லாகம
மேயின முறைதெரி விரத னாகியே
பாய்புனல் புனைசடைப் பரமன் ருண்மல
ராயிரம் யாண்டுகா றருச்சித் தேத்தினன். 15

அருச்சனை புரிதலு மயன்றன் காதலன்
கிருத்துறு மன்பினைக் கண்டு கண்ணுதல்
பொருக்கென வெளிப்படப் புகழ்ந்து பொன்னுலாந்
திருக்கழல் வணங்கினன் றெளிவு பெற்றுளான். 16

ஆயவை தொலைத்தளித் தவன்றன் பூசயி
னேயம தாகியே நிமலன் றன்கண
நாயக வியற்கையை நல்கி வல்லையிற்
போயினன் றக்கனும் புனித னாயினன். 17

இந்திரன்

விடியல்வை கறைதனின் மேவி வண்டுதேன்
புடையுறு முன்னரே புரையி லாததோர்
கடிமலர் கொய்தனன் கொணர்ந்து கண்ணுத
லடிகளில் விதிமுறை யருச்சித் தானரோ. 18

அகஸ்தியர்

பேர்கி லாதவிப் பிரம கத்திநோய்
தீரு மாற்றினுற் சிவன தாள்களை
யார்வ மோடிவ ணருச்சிப் பாமெனு
நேரின் மாமுனி நினைந்து நின்றரோ. 19

ஆசில் கொங்கினுக் கணித்தி னேரிடை
வாச மீதென மகிழ்ந்து வீற்றிரீஇ
யீச னூர்தமை யிலிங்க மேனியி
னேச நெஞ்சின னினைந்து தாபித்தான். 20

மங்கை பாகனை மற்றும் பற்பகல்
சிங்க லின்றியே சிறந்த பூசைசெய்
தங்கண் மேவினு னவன்க ணாகிய
துங்க வெம்பவந் தொலைந்து போயதே. 21

மார்க்கண்டர்

என்புநெக் குருகக் கண்ணீ ரிழிதர வலஞ்செய் தீசன்
முன்புற வணக்கஞ் செய்து முடிமிசை யடிகள் சூடித்
தென்புலத் தொருசா ரெய்திச் சிவனுருச் செய்து பன்னு
ளன்புட னருச்சித் தேத்தி யருந்தவ மியற்றி யிட்டான். 22

யானை, கரிக்குருவி, நாரை, பாம்பு, சிலந்தி

வாலிய வொளிகெழு வனத்தி லேகியே
மூலம தாகிய முக்கண் மூர்த்தியை
மேலுள தாணுவின் மேவச் செய்துபின்
சீலமொ டருச்சனை செய்து வைகிற்றே. 23

அறிவுள மால்கரி யமலன் றந்திர
முறையது நாடியே முதிரு மன்பினன்
மறையுற வழிபடீஇ வைகு மெல்லையிற்
குறைபடு நாற்பெருங் கோடும் வந்ததே. 24

கைந்நாகத் துக்குங் கயவாய்க்கு நாரைக்கும்
பைந்நாகத் துக்கும் படருஞ் சிலந்திக்கும்
பின்னாகிய வுயிர்க்கும் பேரருண்முன் செய்தனையா
லென்னா யகனே யெமக்கே னருளாயே. 25

சகல தருமங்களும் இடையூறின்றி முற்றுப்பெறுமென்பதும், சிவபெருமான் தம்மை அன்பினோடு பூசிப்பவர்களுக்குக் குழைந்து நிற்பாரென்பதும், உலக மாதாவாகிய உமாதேவியார் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; பிரமகத்தி முதலிய சகல பாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்தமாய் முடிவது சிவபூசையாம் என்பது, கயமுகன் சூரன் முதலானோரைச் சங்கரித்தமையினாலே பாவமொன்றும் ஏறப்பெறாத விநாயகர் சுப்பிரமணியர் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; நாம்பிரமம் நாம்பிரமமெனப் பிதற்றும் மாயாவாதிகளுடைய அகங்கரிப்புக்குப் பரிகாரமாய் முடிவது சிவபூசையாம் என்பது பிரமவிஷ்ணுக்கள் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; அதிபாதகத்துக்குப் பரிகாரமாயுள்ளது சிவபூசையாம் என்பது தக்கன் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; பிரமகத்திநோய்க்கு மருந்தாய் உள்ளது சிவபூசையாம் என்பது அகஸ்தியர் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; காலத்தைக் கடக்கச்செய்வது சிவபூசையாமென்பது மார்க்கண்டேயர் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; உயர்திணையவேயன்றி, அஃறிணையவும் சிவபூசையினாலே வேண்டிய வரங்களைப் பெறும் என்பது யானைமுதலாயின செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்.

3. மேதாகலை முதல் உன்மனாகலை ஈறாயுள்ள சோடசகலைகளுள்ளே, மேதாகலை, அர்க்கீசகலை, விடகலை, விந்துகலை, அர்த்தசந்திரகலை, நிரோதிகலை, நாதகலை, நாதாந்தகலை, சத்திகலை, வியாபினிகலை, வியோமரூபினிகலை, அநந்தைகலை, அநாதைகலை, அநாசிருதைகலை, சமனாகலை என்னும் கலைகளிலே தனித்தனி அமைந்து கிடந்த தத்துவம் முதலியவைகளை எல்லாம் இருதயம் முதல் சமனாந்தம் வரை

யும் சோபானமுறையாய் அவ்வக்கால மாத்திரையினுள்ளே கடந்து கடந்து சென்று, பஞ்சாக்கரத்தின் நாமாக்களிலே வைத்து, சமனாந்தே பாசசாலம் என்றறிந்து அவற்றைக் கழித்துவிட்டு, உன்மனாந்தே பரசிவமெனக்கொண்டு சிவத்தைத் தியானித்து, பின்பு தியானிப்போனாகிய தானும் தியானமுந் தோன்றாது, தியானப்பொருளாகிய சிவமொன்றே விளங்கப்பெறுவது கிரியையில்யோகம்.

ஆறிரு நாலுட னஞ்செ ழுத்தையுங்
கூறின ரெண்ணினர் கோதில் கண்டிகை
நீறொடு புனைந்திறை நிலைமை யுட்கொளா
வேறுள முறையெலாம் விதியிற் செய்துபின். 26

4. நாபியினடியைச்சார்ந்த கிழங்கே பிருதிவி தத்துவமாகவும், கிழங்குக்குமேலேயுள்ள எண்விரல் அங்குல அளவாயுள்ள நாளமே அப்புமுதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களாகவும், நாளத்துமுட்களே அமரேசன முதல் சிகேதன் ஈறாயுள்ள எழுபத்திரண்டு புவனங்களாகவும், நாளத்து நுனியிலும் பூவினடியிலும் பொருந்திய முடிச்சு மாயையாகவும், பன்னிரண்டங்குல விரிவினை யுடையனவாயுள்ள எட்டு இதழ்கள் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் சுத்தவித்தை என்னும் ஒன்றுங்கூடிய எட்டுத் தத்துவமாகவும், அறுபத்து நான்கு எனப்படும் கேசரவடிவம் ஈசுரம் சதாசிவம் என்னும் இரண்டு தததுவமாகவும், அக்கேசரங்களுக்குள் உள்ளதும் ஓரங்குல உயரத்தினதுமாகிய பொகுட்டு வடிவம் சத்தி தத்துவமாகவும், அப்பொகுட்டிற் காணப்படும் ஐம்பத்தொரு பீசவடிவஞ் சிவதத்துவமாகவுங் கற்பிக்கப்பட்ட இருதய பங்கயத்தை ஆசனமாக்கி அதிலே சசிநியாதி அட்டத்திரிம் சத்கலாரூபமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட சிவலிங்கப் பெருமானைக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்ட புஷ்பங்கொண்டு திருவைந்தெழுத்தால் அர்ச்சனைசெய்வதை உணர்த்துவது கிரியையில் ஞானம்.

பீடலிங்கரூபமாயுள்ள சதாசிவம் சிவசாதாக்கியம், அமூர்த்திசாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்திரு சாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் என்னும் ஐவகைச்சாதாக் கியங்களுள்ளே ஒன்றாகிய கன்மசாதாக்கியமேயாம். சுத்த மாயையினின்று தோன்றியதாய், அதிசூக்குமமாய், அளவிலாவொளியாய், தியானிப்பவர்களுக்கு ஆகாயத்திலே மின்னல்போல விளங்குவதாயுள்ளது சிவசாதாக்கியம்; கலைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாய், ஸ்தம்பாகாரமாகிய லிங்கமாய், கோடி சூரியப்பிரகாசமாய், சோதியினூடே அந்தர்க் கதமூர்த்தியாயுள்ளது அமூர்த்திசாதாக்கியம்; காலாக்கினிக் கொத்த ஒளியையுடையதாய், காணத்தகும் வடிவுடையதாய், இச்சாஞானக்கிரியையை விளக்கும் முக்கண்களோடு கூடிய திருமுகமொன்றுடையதாயுள்ளது மூர்த்திசாதாக் கியம்; தூய்தாய், படிகப்பிரகாசமாகிய திவ்வியலிங்கமூர்த் தியாய், நான்கு திருமுகமும் பன்னிரண்டு கண்ணும் எண் புயமும் உடையதாயுள்ளது கர்த்திருசாதாக்கியம். நாத மயமாகிய லிங்கமும் விந்துமயமாகிய பீடமுங் கூடியதாயுள் ளது கன்மசாதாக்கியம். லிங்க என்னுந்தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாதலால், படைத்தல் காத்தல் முதலிய வற்றால் உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுரப் பிர பாவமே லிங்கமெனப்படும். சிவத்துக்குப் பெயராகிய லிங் கம் என்னும் பதம், உபசாரத்தால் அச்சிவம் விளங்கப் பெறும் ஆதாரமாகிய சைல முதலியவற்றிற்கும் வழங்கும். இச்சிவலிங்கத்திலே நியசிக்கப்படும் ஈசானம் முதலிய ஐந்து முகங்களினும் சிவசாதாக்கியம் முதலிய ஐந்து சாதாக்கி யங்களும் அமையும். சிவலிங்கமகிமை உருத்திரகிருதயோப நிடதம் முதலிய உபநிடதங்களிலே பேசப்படும். பீடவடிவமாயுள்ள சிவசத்தியினதும், லிங்கவடிவமாயுள்ள சிவத்தி னதும் பிரபாவம் பூதமுதல் நாதபரியந்தமாயுள்ள நிலையியற்பொருள் இயங்கியற்பொருள்களெங்கும் தொனிப் பதை உய்த்துணர்க. அரசனுக்குத் தொண்டு செய்து பிழைக்கும் வேலைக்காரனை அரசனேயென்று அழைத்தல் உபசாரம்பற்றிக் குற்றமாகாது; அரசனை வேலைக்கார

னென்று அழைத்தல் இராச தூஷணமாய் முடியும். அது போலத் தேவர் மனிதர் முதலாயினோர் தோற்றத்தைச் சிவலிங்கப் பிரபாவத்துக்கு ஏற்றலாம். அதிசுத்தமாகிய சிவலிங்கக்குறியை அசுத்தக்குறிகளாமென நினைப்பினும் சிவதூஷணமாய் முடியும். இவ்வுண்மைகளை வேதாகமங்கள் வாயிலாக அறியும் பெருவாழ்வைப்பெறாத கீழ்மக்கள் சிவனைத் தூஷிக்கும்படி இயற்றிய சுலோகங்களும் பிறவும் புன்மொழிகளாமென்பது துணியப்படும்.

ஆறுவது

யோக பாதப் பிரகரணம்

அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு, யோக மெனப்படும். அது யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் என நால்வகைப் படும்.

1. விபூதி உத்தூளனம்; பிரணவத்தினால் ரேசக பூரக கும்பகஞ் செய்தல்; கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, பிறர்மனைவியரையும் பொதுமகளிரையும் விரும்பாமை யாகிய ஆண்டகைமை, இரக்கம், வஞ்சனை இல்லாமை, பொறையுடைமை, மனங்கலங்காமை, அற்பாகாரம், சுசி யுடைமை என்னும் இயமம்; தவம் மனமுவந்திருத்தல், கடவுளுண்டென்னும் விசுவாசம், பாவத்துக்குப்பயந்து தேடிய பொருளைச் சற்பாத்திரமாயுள்ளவருக்குக் கொடுத் தல், தன்னின் மூத்தோரை வழிபடுதல், உயிர்க்குறுதி பயக்கும் உண்மை நூல்களைக் கேட்டல், குலம் செல்வம் அதிகாரம் முதலியவைகளினாலே கெர்வமின்றி யடங்கி யொழுகுதல், தக்கனவும் தகாதனவும் பகுத்தறிதல், செபம் விரதம் என்னும் நியமம்; முதலியவைகளை உணர்த்துவது யோகத்திற்சரியை.

2. பதினாறுமாத்திரையளவுக்கு வாயுவைப்பூரித்து, அறுபத்தினாலுமாத்திரையளவுக்குக் கும்பித்து, முப்பத்திரண்டுமாத்திரையளவுக்கு ரேசித்தல்: பிரணவத்தை உச்சரித்து வாயுவை உள்வாங்குதல், இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு வாயுக்களைத் தினவழியிலே குறைத்தல், இரண்டு நாசியினாலும் வாயுவைப் பல்காலுள்வாங்குதல், புருவமத்தியிலே தியானித்தல், வாயுவைக் கபாலத்தினின்றுந் தோன்றி ஒடுங்கினதாகத் தியானித்தல், வாயுவையடக்கிக் கன்ன மூலத்தால் விடுதல், உடம்பை பூரிப்பித்தல். வாயுவை எப்போதும் மேனோக்கிச் செலுத்துதல், சித்திரநாடி வச்சிர நாடி சுழுமுனாநாடிகளிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், உபத்தத்தால் வாயுவை ஏற்றல், பிரமரந்திரந் திறப்பித்தல், பிரசாதவழியிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், நீர் உதிரம் முதலிய தாதுக்களை அடக்குதல் முதலியவைகளையுணர்த்துவது யோகத்திற்கிரியை.

3. ''உச்சுவாசம் நிச்சுவாசம் இரண்டையும் அடக்கி, சுழுமுனாமார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்தி, விஷயங்களின்வழி மனசைச் செல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே நிறுத்தி, மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்னுமாறாதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை அறிந்து, அவ்வவ்வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து, அவ்வாறாதாரங்களினும் அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து, மூலாதாரந்தொடங்கி விநாயகர் முதலாகிய தேவதைகளைப் பொருந்தி, அபிமுகம்பண்ணிக் கொண்டு ஆறாதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அந்தப் பிரமரந்திரத்திலே அதோ முகமாய்ச் சகஸ்ரதளமாயிருக்கிற தாமரை முகையைச் சோதி சோதிபதோச்சாரணத்தாலே உதிக்குஞ் சிவார்க்கனாலே அலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப்பூவின் கேசராக்கிரத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினாலே மூலாக்கினியை அக்கினிபீசாக்கர உச்சார

ணத்தினாலே எழுப்பி, நாடிசக்கரத்தைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தை இளகப்பண்ணி அந்த அமிர்தத்தை சர்வ நாடி வழியாக நிரப்பி அவ்விடத்திலுண்டாகிய சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானாமிர்தாவத்தையை அடைந்துநின்று, சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்களெல்லாஞ் சூரியோதயத்திலே நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்கள் அடங்கினாற்போலத் தன்னிடத்தடங்கச் சர்வதோமுகமாய் சுவயபரப்பிரகாசமாய் இருக்கின்ற பூரணப்பிரகாசத்தைப் பாவிப்பதை'' யுணர்த்துவது **யோகத்தில் யோகம்.**

**காலை நேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னாறு படிவத்
தேலு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான். 1**

**காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுக்கி மூட்டுரு
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினான். 2**

4. பிருதிவியைத் தியானித்து வச்சிரகாயம் பெறுதல்; சலத்தைத் தியானித்து வாயுபவனங்களை ஒடுக்கி நீரிலே நடத்தல் நிற்றல் கிடத்தல் செய்தல்; தீயைத் தியானித்துக் கபாலத்தை வெடிக்கச்செய்தல், சரீரத்தை வெந்த புரிபோலாக்கல், தீயிலே நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் செய்தல்; வாயுவைத் தியானித்து, காயத்தோடு ஆகாயத்திலே பறத்தல் பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்தல்; ஆகாயத்தைத் தியானித்துச் சரீரம் உயிர் அறிவு முதலியவைகளைச் சூனியமாக்கி அணிமா மகிமா முதலிய சித்திகளைப் பெறுதல்: புருவமத்தியிலே கண்ணொளி மின்னொளி விந்துவொளி உள்ளொளி முதலியவைகளைத் தியானித்தல்; விந்துநாதங்

களைத் தியானித்து ஒடுங்கியவிடத்துக் கடல் மணி முதலியவைகளின் தொனியைக் கேட்குதல்; என்பவைகளை உணர்த்துவது **யோகத்தில் ஞானம்.**

——

ஏழாவது

ஞான பாதப் பிரகரணம்

புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவுத் தொழின் மாத்திரையானே உருவம் அருவுருவம் அருவம் என்னும் முத்திறத் திருமேனிகடந்த அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நின்ற சிவபெருமானிடத்துச் செய்யும் வழிபாடு ஞானமெனப்படும். ஞானம் ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

1. எவர்களாலும் அறிதற்கரிய சிவபெருமான் நம் பொருட்டன்றோ திருமேனிகொண்டெழுந்தருளினா ரென்றறிந்து, வேடத்தானும், சிவோகம்பாவனையானும், பிராசாதயோகஞ் செய்தலானும், சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் தன்மையானும், திருவேடமுடைய மெய்யடியாரையுஞ் சிவலிங்கப்பெருமானையும், கண்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய, மொழிகுழற, உண்மையுணர்ந்து, வழிபடுதலை உணர்த்துவது **ஞானத்திற் சரியை.**

2. பிருதிவியாதி தத்துவங்களைச் சடமெனக் காண்டலாகிய பூதசுத்தியும், திருவருளானன்றி அங்ஙனம் ஆன்மா அறியாதெனக் காண்டலாகிய ஆன்ம சுத்தியும், கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்துற்றன வெல்லாந் திருவருளெனக் காண்டலாகிய திரவிய சுத்தியும், திருவைந்தெழுத்தைச் சிவமுன்னாகக் கணித்தலாகிய மந்திரசுத்தியும், யாண்டும் நீக்கமற வியாபித்து நிற்குஞ் சிவபெருமான் இவ்விலிங்கத்தினும்

உளர் எனக் காண்டலாகிய லிங்கசுத்தியுமாக ஐந்து சுத்தியுஞ் செய்து வழிபடுதலை உணர்த்துவது **ஞானத்திற் கிரியை.**

3. யான் எனதென்னுஞ் செருக்கற்றுச் சிவனுடனாய் ஆன்மா நிற்றலையும், அதுபற்றி வினைநுகர்ச்சிப்பும் ஆர்ச்சிப்பும் ஆன்மாவுக்கில்லையாதலையும், அதுபற்றிக் குற்றமகலுதலையும் உணர்த்துவது **ஞானத்தில் யோகம்.**

அனையதோர் காலை வெள்ளி யடுக்கலிற் சனக னாதி
முனிவரர் தமக்குத் தொல்லை மூவகைப் பதமுங் கூறி
யினியதோர் ஞான போத மித்திற மென்று மோனத்
தனிநிலை யதனைக் காட்டித் தற்பர னிருந்தா னன்றே. 1

நந்திமுற் கடையைப் போற்ற ஞானநா யகனா மண்ணன்
முந்துறை சனக னாதி முனிவரர் தொழுது கேட்ப
வந்தமி லாக மத்தி னரும்பத மூன்றுங் கூறப்
புந்திய தொடுங்கு ஞான போதகம் போதி யென்றார். 2

நன்னல மைந்தர்காண் ஞான போதகஞ்
சொன்னடை யன்றது துயர நீங்கியே
யின்னிலை மோனமோ டிருந்து நந்தமை
யுன்னுத லேயென வுணர வோதினான். 3

கட்படு மிமைத்துணைக் காட்சி யோகினை
நுட்பம தாகவே நுதலிக் காட்டினோ
னொட்பமோ டிவ்வகை யுரைப்ப வாற்றவுந்
தெட்பம தடைந்தனர் விதியின் சேயினோர். 4

நால்வ ருணர்ந்திட நாயகன் ஞான
மூல வியோக முதற்பொருள் காட்டி
யேல விருந்தனன் யாவரு மேகக்
கால மிதன்றென வேகழ றுற்றான் 5

இருவரு முணரா வண்ண லேனவெள் ளெயிறி யாமை
சிரநிரை யனந்த கோடி திளைத்திடு முரத்திற் சீர்கொள்
கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
யொருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோகுசெய் வாரி னுற்ருன். 6

கைத்தலமொன்றிலே கநிட்டிகை அநாமிகை மத்திமை என்னும் மூவிரல்களோடு இயல்பாகவே சேர்ந்து நிற்குந் தர்ச்சனியை, அவற்றினின்று வேறுபிரித்து, அங்குட்டத்தோடு ஏகமாய் அடங்கி நிற்க அமைத்து மோன முத்திரைகாட்டல், ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்களோடு இயல்பாகவே சேர்ந்துநின்ற ஆன்மாவை அவற்றினின்று வேறுபிரித்து, சிவனுடைய ஞானனந்த வடிவமாகிய திருவடி நிழலிலே அடங்கிநிற்கும் ஞான யோகத்தின் மௌனநிலையை உணர்த்தும். இது, ''மும்மலம் வேறுபட்டொழிய மொய்த்துயிர், அம்மலர்த்தாணிழலடங்குமுண்மையைக், கைம்மலர்க் காட்சியிற் கதுவ-நல்கிய, செம்மலையலதுளஞ் சிந்தியாதரோ.'' என்னுஞ் செய்யுளான் அறிக.

4. அஞ்ஞானிகளாயினோர் மருண்மேலீட்டினலே சிவம் முற்றுந் தோன்றப்பெருது பிரபஞ்ச வாசனையோடு நிற்கு நிலைபோல, சிவஞானிகளாயினோர் அருண்மேலீட்டினலே பிரபஞ்ச வாசனை முற்றுந் தோன்றப்பெருது சிவத்தோடு (அத்துவிதமாய்) நிற்கு நிலையை உணர்த்துவது ஞானத்தின் ஞானமாம்.

——

எட்டாவது
பக்திப் பிரகரணம்.

சிவசுப்பிரமணியருடைய **திருவடிக்கண்ணே** வைக்கப்படுகின்ற தலையன்பானது அவருடைய அகண்டாகார பரிபூரணத் நிலே இரண்டறக் கலத்தலாகிய **அத்துவித நிலையைக்** கொடுக்கும்.

ஒன்றினி யளிப்பதுள துன்னடியம் யாக்கை
நின்றிடு பகற்றுணையு நின்னிரு கழற்கண்
மன்றதலை யன்புற வரந்தருதி யெந்தா
யென்றிடலு நன்றென விரங்கியருள் செய்தான். 1

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை யிந்திர னரசினைக் கனவினும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நின்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் றமியேன். 2

அந்த நல்வர முத்தியி னரியதொன் றதனைச்
சிந்தை செய்திடு தவத்தரும் பெறுகிலர் சிறியே
னுய்ந்தி டும்வகை யருள்செய வேண்டுமென் றுரைப்ப
வெந்தை கந்தவே ளுனக்கது புரிந்தன மென்ருன். 3

பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், திவிரதரமென நால்வகைப்படும். அரக்கானது வெய்யிலின்முன் இருந்து வெதும்புதல் போல்வது மந்ததரபத்தி. மெழுகானது வெய்யிலுக்கு எதிர்ப்படின் உருகுதல் போல்வது மந்தபத்தி. நெய்யானது சூட்டுக்கு இளகுதல் போல்வது தீவிரபத்தி. தைலதாரையானது சிறிதும் இடையருது ஒழுகுதல் போல்வது தீவிரதரபத்தி. பத்தி அன்பு என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். அன்பாவது தொடர்புடையார் மாட்டுச் செல்வதாகிய கருணை. அவ்வன்பானது தலையன்பு இடையன்பு கடையன்பு என மூவகைப்படும். நாயகன் இறந்தான் என்று கேட்டமாத்திரத்தே நாயகி இறத்தல் தலை அன்பாகும். இது, சூரபன்மன் இறந்தான் என அவன் மனைவி பதுமகோமளை கேட்டபோதே உயிர் துறந்தாள் என்றமையினலே தெளியப்படும். நாயகனேடு இறந்தார் சுவர்க்கஞ்சேர்வர் எனவும், நாயகனேடு இறந்தார் புகழ் பெறுவரெனவும், நாயகனிறந்தபின்னர்ச் சோறுதின்று வாழ்கின்ற கொடியாள் என உலகத்தார் தன்னை வைவர்

எனவும், நினைந்து பல ஏதுக்கள் வாயிலாக நாயகியான வள் நாயகன் தேகவியோகஞ் செய்தபோது சககமனஞ் செய்தல் இடையன்பாகும். தலையன்பு இடையன்பு என்னும் இரண்டுமல்லாதது கடையன்பாகும். இங்ஙனம், நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். அவ்வாறே, பக்குவான்மா ஆன்மநாயகருடைய பெயர்கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழியுந் தலையன்புடைய நாயகிக்கு அது கேட்டலோடு காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின்பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ! அதுபோலவே, ஆன்மநாயகருடைய திருநாமத்தைக் கேட்டபோது வசமழியும் ஒருவற்கு அவரைக் காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி முறுகிவளர்ந்த தீவிர தரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாது. தீவிர தரமாகிய தலையன்பானது அத்துவிதநிலையை விளக்குமென்பது, ''கோலநீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்'' எனவும், ''அந்த நல்வரம் முத்தியிலரியதொன்று'' எனவும் மேலைச் செய்யுள்களிலே போந்த வீரவாகு தேவருடைய கருத்தை அடக்கிய, ''ஆரணத்தனு நகரமேலடுத்த வாரணனும், வாரணத்தனு மற்றுளகணங்களும் பணியு, மேரணத்தகு முதன்மையிலிருத்தினையினிநின், பூரணத் திரண்டறக் கலப்பதுதரப்புகறி.'' என்னுந் **தணிகைப் புராணச்** செய்யுளாற்றுணியப்படும்.

உலோகாயதன் பொருட்சார்பிலும், பௌத்தன் முதலாயினோர் மற்றைத்தேவர்கள் சார்பினும் வைக்கின்ற தலையன்பு இடையன்பு கடையன்புகளும், அவர்களாலே பற்றப்பட்ட பொருள்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தானமாகிய நிலையில்லாத தத்துவசமூகம்போலவே, நிலையில்லாதனவாம்.

ஆதலினால், ''ஆருறையுநீத் ததன்மேனிலையைத்'' தந்தருளும் சிவசுப்பிரமணியருடைய திருவடிக்கண்ணே வைக்கப்படுகின்ற மெய்யன்பொன்றே நித்தியமும் மெய்மையுமாம் என்பது உண்மைநூற்றுணிபு. இந்த உறுதியாகிய அன்பு, அநேக இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபரீதமின்றித் தெளித்தமையினாலே, வேதசிவாகமங்களிலே போந்த பதி பசு பாச இலக்கணங்களை வாசித்துக் கற்றறிந்துகொண்டோம் என்னும் அகங்காரத்துக்கும், அளவுகடந்த வித்துவ சாமர்த்தியத்துக்கும், குசாக்கிரமதிநுட்பத்துக்கும், அணுத்துணையேனும் எட்டாது; அது, அனந்தகோடி முற்சென்னனங்களிலே செய்து ஈட்டிய தவத்தினாலும் திருவருளினாலும் கிட்டும்! கிட்டும்!! **சிவதத்துவ விவேகம்:-** ''உன்றிருவடிக் கீழுறுதியாமன்பு முன்றிருவருளினாற்கிடைப்ப, தன்றி நூல் பலவுமாய்ந்ததாலுரை செயளப்பருந் திறமையான் மதியான், மன்றவேகிடைப்பதன்று மற்றதனை மாதவஞ் செய்திலாக்கயமை, துன்றிய புலையோர் யாங்ஙனம் பெறுவார் சோதியே கருணைவாரிதியே.'' ''உலகர் சேருறுதிப்பயனெவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த் துயர்முழுதும், விலகுறத்துமிக்குங்கணிச்சியாமுன்றுள் விரைமலர்க்கியற்று மெய்ப்பத்தி, யலகிலாப் பிறவிதொறும் புரிதவத்தாலல்லதெவ்வாற்றினுமரிதே, நலமதொன்றனைதற் குறுமிடையூறுநாதனே பலவுளவன்றே.''

கருமயாகஞ் செய்வோருக்கும், தவயாகஞ் செய்வோருக்கும், செபயாகஞ் செய்வோருக்கும், தியானயாகஞ்செய்வோருக்கும் ஞானயாகஞ் செய்வோருக்கும் நமதான்மநாயகர் வசப்படார்; பக்தியாகஞ் செய்வோருக்கே வசப்படுவர். **வாயுசங்கிதை:-** ''கருமமாதவஞ் செபஞ்சொல் காசறுசமாதி ஞானம், புரிபவர்வசமதாகிப் பொருந்திடேம் புரையொன்றின்றித், திரிவறுமன்பு செய்வோர் வசமதாய்ச் சேர்ந்துநிற்போ, முரைசெய்வோமவர்முனெய்தி யவருளத் துறைவோமென்றும்.''

குசை — தருப்பை; அக்கிர — நுனி
புல் நுனி அளவு அற்ப மதி

அநந்தகோடி ரூபாவாக மதிக்கப்படும் ஓர் பெரிய மாணிக்கரத்தினந் தனக்கு வாய்க்குமாயின் ஒருவன், அதனை நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் உண்டாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும் ஓர்போதும் மறவாதிருத்தல்போல; லௌகிக கருமஞ்செய்யும் யாமெல்லாம் பெண்கள்மாட்டு வைக்கும் ஆசையின் நூறாயிரத்தொரு பங்கொடேனும், மாணிக்கசோதியினை ஒத்த ஒளியினையுடை சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய ஞானனந்த வடிவமாகிய திருவடியை நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும், உண்டாலும், துயின்றாலும், விழித்தாலும், இமைத்தாலும் ஓர்போதும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். திருவிசைப்பா:– ''தத்தையங்கனையார் தங்கண் மேல்வைத்த தயாவை நூறாயிரங்கூறிட், டத்திலங்கொரு கூறுன் கண்வைத்தவருக் கமருலகளிக்குநின்பெருமை, பித்தனென்றொருகாற்பேசுவரேனும் பிழைத்தவைபொறுத்தருள் செய்யுங், கைத்தலமடியேன் சென்னிமேல்வைத்த கங்கைகொண்டசோளேச்சரத்தானே.'' இடையறாது முறுகிவளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே ஆன்மநாயகர் விளங்குவர். ஆதலால், அன்பும் சிவமும் இரண்டற அபேதமாய் நிற்கும். திருமந்திரம்;- ''அன்புசிவமிரண் டென்பரறிவிலா, ரன்பே சிவமாவ தாருமறிகில, ரன்பேசிவமாவ தாருமறிந்தபி, னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே.''

சுப்பிரமணியர்

இருப்பரங் குறைத்திடு மெஃக வேலுடைப்
பொருப்பரங் குணர்வுறப் புதல்வி தன்மிசை
விருப்பரங் கமரிடை விளங்கக் காட்டிய
திருப்பரங் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாம். 1

சூரலை வாயிடைத் தொலைத்து மார்புகீண்
டீரலை வாயிடு மெஃக மேந்தியே
வேரலை வாய்தரு வெள்ளி வெற்பொரீஇச்
சீரலை வாய்வரு சேயைப் போற்றுவாம். 2

காவினன் குடிலுறு காமர் பொன்னகர்
மேவினன் குடிவர விளியச் சூர்முதல்
பூவினன் குடிலையம் பொருட்கு மாலுற
வாவினன் குடிவரு மமலற் போற்றுவாம். 3

நீரகத் தேதனை நினையு மன்பினேர்
பேரகத் தலமரும் பிறவி நீத்திடுந்
தாரகத் துருவமாந் தலைமை யெய்திய
வேரகத் தறுமுக னடிக ளேத்துவாம். 4

ஒன்றுதொ ருடலை யொருவி யாவிமெய்
துன்றுதொ ருடலைத் தொடங்கி யைவகை
மன்றுதொ ருடிய வள்ளல் காமுறக்
குன்றுதொ ருடிய குமரற் போற்றுவாம். 5

எழமுதி ரைப்புனத் திறைவி முன்புதன்
கிழமுதி ரிளநலங் கிடைப்ப முன்னவன்
மழமுதிர் களிறென வருதல் வேண்டிய
பழமுதிர் சோலையம் பகவற் போற்றுவாம். 6

ஈறுசேர் பொழுதினு மிறுதி யின்றியே
மாறிலா திருந்திடும் வளங்கொள் காஞ்சியிற்
கூறுசீர் புனைதரு குமர கோட்டம்வா
ழாறுமா முகப்பிரா னடிகள் போற்றுவாம். 7

சிவபெருமான்

பாராகி யேனைப் பொருளா யுயிர்ப்பன் மையாகிப்
பேரா வுயிர்கட் குயிராய்ப் பிறவற் றுமாகி
நேராகித் தோன்ற லிலதாகி நின்ருன் கழற்கே
யாராத காத லொடுபோற்றி யடைது மன்றே.

கந்தபுராண நவநீதம் முற்றுப்பெற்றது.
திருச்சிற்றம்பலம்

வேலுமயிலுந்துணை
கச்சியப்பசிவாசாரியர் திருவடிவாழ்க.

அநுபந்தம் 1.

அரும்பத விளக்கம்

பக்கம் 1. நவநீதம்-வெண்ணெய்
4. சூனியம்-இல்பொருள்
அரசிகம்-சுவையின்மை
பிரவிருத்தி-செயற்பாடு
5. (மாயோபாதி) உபாதி-துன்பம்
கடாகாயம் - குடத்தினுள்ளிருக்கும் வெளி
மகாகாயம் - (வெளியேயுள்ள) பெருவெளி
பரிணமரூபம் - மாற்றமடைந்த வடிவம்
உபவீதம் - பூணூல்
தமருகம் - உடுக்கை
6. பாடாணம் - கல்
10. குடிலை - பிரணவம்; வளைந்த வடிவினது
11. சமஷ்டி - சேர்க்கப்பட்ட நிலையினது
வியஷ்டி - பிரிக்கப்பட்ட நிலையினது
12. மண்டலம் - வேதத்தின் பெரும்பிரிவு காண்டம் என்பது போல, அநுவாகம்- வேதத்தின் சிறுபிரிவு, படலம் என்பது போல,
துவாதசாந்தம்-புருவ மத்தியிலிருந்து பன்னிருவிரற்கிடை தூரத்தில் உச்சியிலுள்ள இடம் (துவாத பன்னிரண்டு)
13. பிரபாவம் - மகத்துவம்
15. பஞ்ச மந்திரம் - ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஐந்து மந்திரங்கள்
ஆயாசம் - களைப்பு
ஆமினாயம் - ஆம்னாயம் - மரபுவழிவந்தது, (வேதம்)
நிகமம் - நிச்சயமானது (வேதம்)
வியாகரணம் - இலக்கணம்
16. சந்தோபேதம் - யாப்பு வேறுபாடு
அக்ஷர சங்கியை - எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை
கிரந்தம் - 32 எழுத்துக்களாலான 'அநுஷ்டுப்' என்னும் செய்யுள் வகை.
17. திரிபதார்த்தம் - பதி பசு பாசமென்னும் முப்பொருள்கள்
உத்தாரம் - வெளிப்பாடு, தோற்றம்
வியாக்கியானம் - உரை
பாஷ்யம் - விருத்தியுரை

22. பிரமாதா - அளப்பவன், நிரூபிப்பவன்
ஞாதிரு (ஞாதா) - அறிபவன்
பிரமேயம் - நிரூபிக்கப்படத்தக்க பொருள்
ஞேயம் - அறியப்படு பொருள்
வேதாந்த சூத்திர - வியாசம் முனிவர் அருளிய பிரம சூத்திரம்: முனிமொழியென ஔவையார் குறித்ததுவும் இதுவே.
23. பிரகரணம் - விவாதம், விளக்கம்
உபநிட்டானம் [நிஷ்டானம்]-வெளிக்கொணர்தல், பிறந்த நான்காம் மாதத்திற் குழந்தையை வீட்டின் வெளியே கொணர்ந்து சந்திரனைக் காட்டுவதோர் கிரியை இது உப நிஷ்கிரமணம் எனவும்படும்.
25. பிரகிருதி - இயற்கை
சாதகருமம் - குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யுங்கிரியை
சங்கரசாதி - கலப்புச் சாதி
26. அருகர் - தகுதியுடையவர்
திரிகுணயுத்தம் [-யுக்தம்] - முக்குணங்களும் சேர்ந்தது
வைநாயகம் - விநாயகர் சம்பந்தமானது
28. ஞான விசிட்டம் [-விசிஷ்டம்] - ஞானச் சிறப்பு
30. சனார்த்தனர் - விஷ்ணு
சப்தசாகரம் - எழுகடல்
32. மாகமாசம் - மாசிமாதம்
33. அபகர்ஷம் - இழிவு
உத்கர்ஷம் - உயர்வு
அந்தரியாமி - உள்ளேயிருப்பவன்
அதிட்டேய தேவர்கள் - சிவபிரானல் அதிட்டிக்கப்பட்ட விஷ்ணு முதலியோர்
துரிய மூர்த்தி - நான்காவது மூர்த்தி
34. காந்தம் - கந்தனுடைய மான்மியத்தைக் கூறுவது
35. முத்தர் [முக்த] - விடுபவர்
பெத்தர் - பந்தப்பட்டவர், கட்டுண்டவர்
38. அதீதர் - கடந்தவர்
44. குணி - குணமுடையவன்
45. ரகிதர் - அற்றவர்
திரியம்பகர் - முக்கண்ணர்
புங்கவன் [பும்+கோ] - காளைபோன்றவன், சிறந்தவன்
47. இரேதசு - வீரியம்
ஊர்த்துவம் - மேல்
அதோ [அத.] - கீழ்

48. சனிக்கின்ற - பிறக்கின்ற, தோற்றுகின்ற
ஆதி - மத்திய - அந்த - ஈனர் - முதலும் நடுவும் இறுதியும் அற்றவர்
52. திதி - காத்தற்றொழில்
53. அண்டசம் - முட்டையிற் றோன்றுவன
சுவேதசம் - வியர்வையிற் றோன்றுவன
உத்பிச்சம் - முளைத்துத் தோன்றுவன
சராயுசம் - கருப்பையிற் றோன்றுவன
56. நவந்தரு பேதம் - ஒன்பது வகைப்பட்ட திருமேனி
நிஷ்களம் - உருவில்லாதது
சகளம் - உருவுடையது
உபயம் - இரண்டுமாயது
59. ரோதனம் - அழுகை
கவ்வியம் - பஞ்ச கவ்வியம்
பக்குவ சரு - சமைத்த அன்னம்
61. அயன் - பிறப்பற்றவன்
அச்சுதன் - அழிவற்றவன்
அமரர் - இறவாதவர்
66. கிருபாலு - அருளாளன்
துஷ்ட நிக்கிரகம் - கெட்டவர்களைத் தண்டித்தல்
70. சிஷ்ட பரிபாலனம் - நல்லவர்களைக் காத்தல்
வாக்கு மன அதீத கோசரம் - வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் அப்பாற்பட்டுள்ளது
71. புலிங்கம் - தீப்பொறி
அதிக்கிருந்த - கடந்த
அநதிக்கிருந்த - கடவாத
80. விஸ்வ சேவியர் - உலகத்தாற் சேவிக்கப்படவேண்டியவர்
85 காங்கேயன் - கங்கையின் மகன்
கார்த்திகேயன் - கார்த்திகையின் மகன்
கந்தன் - சேர்க்கப்பட்டவன்
86. சலசமூகம் - கடல்கள்
பாத அங்குலி - கால் விரல்
சானு - முழங்கால்
ஊரு - தொடை
கடிதடம் - அரை, இடுப்பு
குகியம் - இருப்பு
சேபம் - ஆண்குறி
யஞ்ஞோபவீதம் - பூணூல்
உரோமகூபம் - மயிர்க்கண்

சப்த சாலம் - ஒலிக்கூட்டம் (சப்த - ஓசை)
சப்த கோடி மகா மந்திரம் - ஏழு வகையான முடிபுகளுடைய மந்திரங்கள் (கோடி - அந்தம், வகை)
நேத்திரம் - கண்

89. சாட்குணம் - அறுகுணம்

96. மூன்று பத்திரமுடைய வேல் - சண்முகவேல் எனப்படும் அறுமுக வேலாயுதம்

97. குடிலோபதேசம் - பிரணவ உபதேசம்
சாக்ஷுஷி தீக்ஷை - நயன தீட்சை (சக்ஷுஸ் - கண்)
இலாடம் - நெற்றி
சிவதூஷண கண்டன பத்திரிகை என்பது இந்நூலாசிரியரெழுதி வெளியிட்ட கண்டன நூல்களுள் ஒன்று.

89. பிரசரிப்பிக்சின் - பரப்பினுல்
உருத்திர கணிகையர் - உருத்திரனுகிய சிவபிரானுக்குத் தேவாலயங்களில் தொண்டு புரியும் பெண்கள்
நியோகித்தல் - நியமனம் செய்தல்

99. விசிட்ட குருத்துவம் - விசேடமான பெருமை

100. அவிச்சை - அஞ்ஞானம்

103. மானசிகம் - மனத்தாற் செய்யப்படுவது
வாசிகம் - வாக்காற் செய்யப்படுவது
காயிகம் - காயத்தாற் செய்யப்படுவது

105. அலமலம் (அலம் அலம்) - போதும் போதும்

112. ஆனந்தபாஷ்பம் - ஆனந்தக் கண்ணீர்

113. அம்பரம் - ஆகாசம் (சித் + அம்பரம் = சிதம்பரம், சிதாகாசம்)
தக்ஷிணம் - வலது
வாமம் - இடது
ஊர்த்துவ பாகம் - மேற்பாகம்

115. மந்திர ஆசமனம் - மந்திரமோதிச் செய்யும் ஆசமனம். (சாதாரண ஆசமனத்தின் வேறுனது)
கர நியாசம் - கை விரல்களில் மந்திரங்களைப் பதித்தல்
மார்ச்சனம் - துடைத்தல், சுத்தம் செய்தல்
அக மருடணம் - எல்லாப் பாசங்களையும் நீக்குதல்
தர்ப்பணம் - மந்திர நீரினுல் திருப்திப்படுத்தல்

120. மூர்த்திமான் - உருவமுடையோன்
நியாசஞ்செய்தல் - பதித்தல்
சருவ ஜகத்துக்கும் - எல்லா உலகுக்கும்

124 சோடச கலை - பதினுறு கலைகள்

125 சமனுந்தே - (பதினைந்தாவதாகிய) சமனுகலை முடிவில்
பாச சாலம் - பாசத்தொகுதி
உன்மனுந்தே - (பதினுருவதாகிய உன்மனுகலையினிறுதியில்
ஐம்பத்தொகு பீசங்கள் - வடமொழி நெடுங்கணக்கிலுள்ள 51 அட்சரங்கள்
சசிநியாதி - சசிநிகலை முதலிய
அட்டத்திரிம்சத் கலாரூபம் - முப்பத்தெட்டுக் கலைகளின் வடிவம்
ஸ்தம்ப ஆகாரம் - தூண்வடிவம்
அந்தர்க்கதம் - உள்ளடங்கியது
காலாக்கினி - ஊழிக்காலத்தீ
படிகப் பிரகாசம் - பளிங்கிெளி
லிங்க என்னுந் தாது - 'லிங்க' என்னும் வினையடி
சைலம் - சிலையினுலானது; சிலாவிக்கிரகம்

127, 'சிவனை...சுலோகங்களும் பிறவும்' - என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவது, வைணவரும் பிறரும் சமயப் பகை காரணமாகச் சிவலிங்கத்தை இழித்துப் புனைந்த சுலோகங்களையும் பாடல்களையுமாகும்
பூரகம் - பிராணுயாமத்தில் வாயுவை உள்வாங்குதல்
கும்பகம் - பூரித்த பிராணவாயுவைத் தடுத்து வைத்தல்
ரேசகம் - கும்பகம் செய்த வாயுவை வெளிவிடல்

128. அபிமுகம் - எதிர்நோக்கிய முகம்
பிரம ரந்திரம் - தலையினுச்சியிலுள்ளதோர் இடம்
அசபை - அஜபா மந்திரம்
அதோ முகம் - கீழ்நோக்கிய முகம்
சகஸ்ர தளம் - ஆயிரம் இதழ்
சோதி சோதி பத உச்சாரணம் - 'ஜோதி ஜோதி' என்னும் பதத்தை உச்சரித்தல்
சிவார்க்கன் - சிவ சூரியன்
ஆகுஞ்சனம் - வளைத்தல்
உச்சுவாசம் - உள்ளிழுக்கப்படும் மூச்சுக் காற்று
நிச்சுவாசம் - வெளிவிடப்படும் மூச்சுக் காற்று
பிரம ரந்திரம் - தலையுச்சியிலுள்ள துவாரம்

129. சர்வதோ முகம் - (ஒரே சமயத்தில்) எல்லாப்பக்கமும் செல்வது
பாவிப்பது - பாவனை செய்வது
பர காயப் பிரவேசம் - பிறவுடல்களிற் புகுவது

130. சிவோகம் பாவனை (சிவ + அகம் + பாவனை) ஆத்மா தன்னைச் சிவமாகப் பாவனை செய்தல்

131 வினை நுகர்ச்சிப்பு - பழவினைப்பயனை அநுபவிப்பித்தல்
ஆர்ச்சிப்பு - (ஆகாமியமென்னும் புதுவினையைச் சம்பாதித்தல்

132. கநிட்டிகை - சிறுவிரல்
அநாமிகை - மோதிர விரல் (அநாமிகா - பெயரிலாதது)
மத்திமை - நடுவிரல்
தர்ச்சனி - சுட்டுவிரல்
அங்குட்டம் - கட்டை (பெரு) விரல்

133. மந்தம் - தாமதம், குறைவு
மந்த தரம் - மிக மந்தம்
தைல தாரை - எண்ணெயொழுக்கு
சக கமனம் - உடன் செல்லல்; உடன்கட்டையேறல்
குசாக்கிரம் - தருப்பை நுனி

136 அநந்த கோடி - முடிவற்ற கோடிகள்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	13	மாத்மீகன்	மாத்யமிகன்
7	8	தெய்ங்கள்	தெய்வங்கள்
8	18	விடையங்களின்	விடயங்கள்
13	14	மற்றெவ்வெவ்	மற்றெவ்வெம்
18	2	சத்தினி பாத	சத்தி நிபாத
20	19	திரிபுராதபினி	திரிபுராதாபினி
,,	20	கோபால தபனம்	கோபால தாபனி
25	31	உதன	உசன
27	21	புண்ணியார்த்தம்	புண்ணிய தீர்த்தம்
29	4	இரணிய கசிப்பு	இரணிய கசிபு
,,	5	,, ,,	,, ,,
30	20	மாங்கடர்	மாங்கதர்
,,	28	வந்தத்துள்ள	வந்தரத்துள்ள
48	8	கர்த்தாவினுலும்	சாத்தாவினுலும்
50	11	தேவ	தேவு
82	10	ஒதி	ஓதி
86	7	கரட்டிலே	பரட்டிலே
87	14	துடுவங்	துருவங்
88	24	ரூலெ றாயவான்	ரூலென் றாயவா
91	23	காயத்திட்	காய்த்திட்
97	8	முற்படு கையை	முற்படுகையை
,,	இறுதி	மறிவா	மறிவார்
113	15	நோபோ	நேர் போ
118	10	இடமாயுள்ள	இடமாயுமுள்ள
,,	30	தாம் அடிமை	நாம் அடிமை
119	இறுதி	தோத்திரமும்	கோத்திரமும்
129	29	மத்திலே	மத்தியிலே
131	22	தாகாவே	தாகவே
133	4	யெந்தர	யெந்தா

எங்கள் வெளியீடுகள்

1. சேக்கிழார் நாயனார் புராணம்
   —உமாபதி சிவாசாரியர் இயற்றியது.
   திருவண்ணாமலை ஆதீனத்து
   ஆறுமுகத்தம்பிரான் சுவாமிகள்
   உரையுடன் கூடியது. 2-50

2. திருக்கேதீச்சரத் திருப்பதிகங்கள்
   —திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்,
   சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய
   தேவாரங்கட்கு
   சித்தாந்த வித்தகர்
   திரு. க. வச்சிரவேலு முதலியார் B. A. L. T.,
   வித்வான் பண்டிதமணி
   ந. சுப்பையபிள்ளை எழுதிய
   விளக்கவுரைகளுடன் கூடியது. -60

3. சுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்
   —சிவயோக சுவாமிமீது
   பண்டித வித்வான்
   க. கி. நடராஜன் B.O.L. Dip. in Ed.
   பாடிய பத்திப்பனுவல். 2-50

யாழ்ப்பாணம்
கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்

411/1, காங்கேசன்துறைவீதி, யாழ்ப்பாணம்.